

Gheorghe Calamanciuc

***RĂZVRĂTIRI
PUBLICISTICE***

Lector: Valentin Jitaru

Correspondent de război pe timp de pace

Când m-a invitat la Freiburg, în Germania, marele cărturar român Paul Miron îmi arătase în holul unui cinematograful o pânză uriașă intitulată „Războiul turco-grec”, pe care pictorul, Magnificentius, nu pictase decât un câmp cu maci luminoși.

Cei care o vedeau îl întrebau, derutați, pe maestru:

– Ce fel de război e acesta? Când nu se vede nici sânge, nici tunuri, nici soldați, nici morți? Doar maci neatinși, doar câmp fără margini...

Pictorul explica de ce alesese anume această denumire pentru lucrarea sa în felul următor:

– Turcii n-au venit, grecii au fugit!

Acel câmp imaculat de maci pașnici era doar o mărturie a unui dezastru posibil.

Gheorghe Calamanciuc lasă impresia a fi correspondent de război anume la o confruntare de acest fel: sânge nu curge, macii mai tremură în vânt, iar oștile sunt pe drum chiar dacă s-ar putea să nu ajungă niciodată. Dar correspondentul își face datoria: el scrie reportaje dintr-o bătălie cu mii de jertfe ce poartă răni

care nu se văd; el își folosește când e nevoie pana ca pe o spadă, ca să păstreze imaculat câmpul de maci...

El comentează astfel conflagrația dintre noi și noi:

– Ei n-au plecat, noi n-am venit!

Gheorghe Calamanciuc face cronică unui oraș de frontieră, situat între bine și rău, între adevăr și minciună, între deznădejde și speranță, între trecut și viitor, între ieri și mâine...

Așa e Bălțiul în viziunea acestui cronicar de azi pentru istoriile care vor fi scrise mâine.

Mai cred că herțeanul nostru face istorie consemnând istoria.

Acest „răzvrătit”, cum își zice, are o adresă precisă – provincia, iar notele sale ironice și caustice, amestecate cu lacrimi, s-ar preta proverbului nostru românesc „Aș plânge, dar nu pot de răs”.

Datorită lui – dar și unor iluștri mânuitori de condei, între care i-aș numi pe Iulius Popa, Valentin Jitaru, Adrian Ciubotaru etc. – Bălțiul iese din anonim, el respiră, suferă, nădăjduiește, există.

Acești scriitori de provincie fac incursiuni în mentalitatea unui popor „provincial”, în memoria lui scurtă, în „somnul cel de moarte” al conștiinței acestuia, cu efortul de a-l deștepta și a-l urca pe baricade.

La Bălți, ca și la Soroca, Cahul sau Orhei, evenimentele care se desfășoară la Chișinău, se trăiesc altfel, cu dramatismul neparticipării directe și al imposibilității de a le influența.

Am putea și în cazul lor să vorbim despre articolul de ziar ca formă de protest și de opoziție.

Asumarea unei realități apăsătoare, dureroase, absurde se face cel mai lesne, ca în cazul lui Calamanciuc, prin intermediul ironiei, sarcasmului, glumei, hohotului de râs. Ca astfel omului să i se pară răul, prostia, dezolarea, frica mai suportabile.

Hârtia peste care stă aplecat Gheorghe Calamanciuc este refractară. Îl văd pe Gheorghe scriind, îl văd visând, îl văd disperând, îl văd sperând. Îl văd stând de vorbă cu martiri ai deportărilor, care-i predă ca pe o lecție demnitatea, cu Ion Druță, care se mândrește precum cu o ispravă cu „trădările de neam”, cu episcopul Marchel, căruia, în 1969-1970, pe când se numea Nicușor Mihăiescu și era elev, i-a predat Eminescu și Creangă la școala din Pârlița, cărui fostul profesor i-ar pune acum mai multe note de „1” și „2” la tema dragostei de Neam etc.

Cu mult respect se referă autorul la Valentin Țurcanu din Bălți, un fost deținut al lagărelor sovietice, pe care l-am cunoscut și eu înainte de 1989. Îl vizitasem pe omul-legendă împreună cu Iulius Popa. Ne-a arătat harta României Mari acoperită cu un păretar: „Aceasta e harta lui Dumnezeu”, tot atunci ne-a povestit cum era persecutat ca „naționalist” pentru că vorbea la Bălți cu moldovenii „moldovenește”, care însă n-a îngenuncheat în fața călăilor niciodată: „Ei te respectă numai dacă te respecti și tu”.

Gheorghe Calamanciuc folosește cuvinte inoxidabile. Mă îndeamnă să afirm acest lucru câteva dintre articolele lui scrise acum 10-20 de ani, dar care nu s-au învechit și care, cred, n-au șanse a se învechi nici pe viitor datorită suportului lingvistic perfect al unor cronici făcute momentului.

Calamanciuc vine cu ideea să trezească cumva conștiința consângeanului său. El bate clopote. El sună în trâmbițe. El răpăie tobe. Sperând că va fi auzit.

El vrea să atenționeze. Chiar dacă dușmanii nu se văd. Încă nu se văd. Chiar dacă se creează impresia că ei ar fi cucerit demult cetatea, el își face datoria. Datoria pentru care l-a desemnat însuși Dumnezeu, de a fi străjer și apărător al unor valori, fără de care o cetate, oricâte ziduri de apărare ar avea, nu există.

Nicolae DABIJA

Prăpastia dintre doi Druță

Eu, maestre Ion Druță, ți-am fost un cititor mai mult decât fidel încă de pe când, pe la mijlocul deceniului șapte, fost mileniu, poposeai în Școala Medie Mogoșești (sat rebotezat de ucraineni Bairaki) din Ținutul Herța, însoțit de o echipă de cenești ocupați la turnarea unui film, probabil, după un scenariu al dumitale. Mai târziu, director la o școală de lângă înlăcrimatul nostru Prut, montam fragment după fragment din piesele dumitale la casa de cultură din localitate, cu o echipă de entuziaști, iar la orele de literatură îi obligam pe elevi să învețe pagini întregi din proza Domniei Tale, făcându-i, cu ochii mei umezi de emoție, să lăcrimeze și pe copii, la lectura fragmentelor, învăluite de fumul de tizâc al nostalgiilor noastre țărănești.

Nu zăbavă după aceea, soarta m-a adus la Institutul bălțean și, regretatul șef de catedră, Valeriu Senic, trimitându-mă la studenții claselor primare să predau cursul Literatura pentru copii. Atunci, dăduse peste mine, cu adevăratelea, tortura insomniilor. Până la prânz ocupat cu orele, de la prânz, până la chindii, cu studiul cărților în sălile de lectură, unica soluție era sacrificarea orelor de somn. Luând cina, până hăt-hăt după miezul nopții, „înghițeam” integral, cu memoria mea pe atunci încă neșifonată, prozele dumitale: „Balada celor cinci motănași”, „Povestea furnicii”, pagini întregi unde îi înveșnicești atât de frumos pe Trofimaș și pe

Bobocel. Prietenul meu, Valentin Jitaru, profesor și el la aceeași instituție, care mă găzduise în bojdeuca-i din mahalaua de lângă Podul Chișinăului, de altfel și dânsul un simpatizant al scrisului dumitale, se îngrijorase serios de „insomniile mele druțiene” (așa le botezase el), avertizându-mă într-o seară că, dacă o țin tot așa, am toate șansele să nimeresc la balamuc.

Când soseau zilele examenului la cursul cu pricina, studentele mele știau că, dacă ai „rugumat” serios proza lui Ion Druță, ești salvat, dacă nu, Calamanciuc te pune „la murat” până la următoarea sesiune. Bietele mele studente! Sper să nu mă blesteme și azi pentru fanatismul meu druțian.

Nu regret o iotă insomniile mele, în numele dragostei ce-o purtam eroilor dumitale, până astăzi irepetabili în literatura noastră română. Cu riscul de a-l ofensa, poate, un pic pe Spiridon Vangheli, al cărui fiu, Guguță, mă înnebunea cu aventurile sale, îndrăznesc să afirm totuși că Trofimaș și Bobocel ai dumitale, maestre, rămân și până acum nedepășiți în ingenuitatea, reflexivitatea asupra problemelor lor existențiale.

Nu mă pronunț pe marginea memorabilelor, singularelor dumitale caractere din prozele pentru maturi. S-o facă exegeții. Și au facut-o, de altfel, cu dărnicie până acum.

Eu, în rândurile următoare, vreau să Vă întreb, maestre, cum vor s-o facă, sunt sigur, mii și mii de admiratori ai creației dumitale: de unde această prăpastie înfiorătoare între Druță-scriitorul și Druță-cetățeanul?

Când în seara lui 6 octombrie, am deschis televizorul la programul 1 al televiziunii noastre antinașionale (din scârbă, o privesc foarte rar) și te-am auzit pe dumneata, maestre, vorbind despre istorie, mi s-a strâns inima: în sfârșit! mi-am zis; în sfârșit, cu ajutorul maestrului, autoritățile noastre au să scoată din școli scârboșeniile celea de manuale de istorie integrată, care au început deja să mutileze conștiința a zeci de mii de copii din Basarabia! N-a fost să fie... Și atunci, când ne-au batjocorit tricolorul, Imnul de Stat „Deșteaptă-te, române”, când ne-au vârat în Constituție agramații agrarieni glotonimul stalinist „Limba moldovenească”, când... când... și iar când... (de puține ori impostorii noștri naționali ne-au călcat cu cizma rusească demnitatea noastră de neam?), dumneata, maestre, luai o atitudine mai mult decât dubioasă. Acum, ai afirmat la acea întâlnire cu telespectatorii, nu aprobi nici manualul lui Artiom Lazarev, nici Istoria poporului român a lui Constantin C. Giurescu, nici actualele manuale de istorie integrată (bogdaproste! măcar și pentru asta...)? Dar ce fel de manual de istorie a țărănimii ai dori dumneata să pună pe masa elevului Ministerul nostru? Atât de puerilă mi s-a părut această pledoarie a dumitale (tare aș vrea să nu te superi, maestre), că Îngerul Păzitor din eseul ce l-ai prezentat în continuare (scris cu mult meșteșug, firește) mi s-a părut că e ultima întindere de mână ce le-o poți oferi neîndreptățiților acestei aripe de neam din Basarabia, că e, de asemeni, ultimul cuvânt al dumitale (atât de născător de placiditate, o, Doamne!) pentru această populație

amărată și atât de debusolată! În loc să te pronunți respicat, ca un semănător de frunte al adevărurilor estetice, asupra acestei atât de dureroase probleme (nu era nevoie neapărat de o analiză a acestor manuale pline cu minciuni, maestre, are cine o face, ci, dacă te doare cu adevărat inima pentru copiii acestei Basarabii, puteai, cel puțin, să-i îndemni pe capii acestei republici să-și caute de problemele lor și să-i lase pe savanții Academiei să decidă ce istorie să studieze elevii și studenții noștri), zic, în loc să faci acest lucru de la înălțimea marilor merite ale Scriitorului Poporului, dumneata, și prin pledoaria orală, și prin mesajul strălucind în ambiguitate al eseului, nu faci altceva decât să aprofundezi coprofilia, în apele morbide ale căreia acest fragment necăjit de popor român continuă să se afunde. N-au limpezit nici într-un fel problema nici însoțitorii dumitale, acad. Haralambie Corbu (ce jalnice apoteoze îți mai făcea, acompaniate de oscilațiile căpățânei lui tremurânde – ai dumneata nevoie de așa ceva?), năbădiosul Tudor Tătaru, gazda voastră cu poloboace pline (ce discurs înflăcărat, cu paranteze obediente!). Pe al treilea nu-l nominalizez, că mi-e frică să nu mi-l fac dușman detașamentul în corpore al televiziunii.

În ultimii ani, am avut ocazia să poposesc în mai multe școli din nordul republicii. Și stând de vorbă cu mai mulți profesori de limba și lit. română, am dat și peste unii care refuză să-ți predea opera, maestre. Uite-așa, foarte simplu: când ajung la numele Ion Druță din programă, îl ocolesc. Nu din greșeală, maestre. O fac intenționat. Chiar cu riscul de a fi descoperiți și pedepsiți. Și n-ai ce le face,

maestre. Nu vor să-ți rostească numele, așa cât de maiestuos e.

Prea se adâncește, lățindu-se, prăpastia dintre Druță-cetățeanul patriot și Druță-artistul cuvântului scris. Dar prăpastia o formează, precum se știe, cele două piscuri de deal, de stâncă, de munte. Și tare ne temem, maestre, că dealul-cetățeanul Druță (nu-i deja stâncă oare?), crescând, îngrelându-se, să nu se prăvale peste dealul-Druță-scriitorul și, lățindu-se peste el, să-i acopere și să-i apese în adâncimile uitării podoabele pentru multe generații...

Istoria e un strașnic tribunal, zicea Mihail Kogălniceanu. Va fi pedeapsa tribunalului acestui neam, cărui refuzi să-i iei apărarea, maestre, – deschis, curajos, cum trebuie s-o facă un intelectual și un înzestrat cu mare har cum ești dumneata. Și-i păcat. E mare păcat, maestre Ion Druță, îți zice subsemnatul, care timp de decenii a ținut la cărțile dumitale ca la niște relicve ale întregului neam românesc.

Încă o dată despre demnitate

Un editorial al lui Nicolae Dabija despre demnitate m-a răscolit rău și m-a trimis imediat cu gândul la regretatul Valentin Țurcanu din Bălți, un bătrân ce a zăcut în lagărele deținuților politici opt ani și care se îndărătnicea să nu moară (avea peste 90 de ani) până nu se va săvârși Unirea cu Țara. Crezând cu fanatism în idealul Unirii, plângea cu adevăratele când auzea de o nouă cârdășie a partidului lui Iudoșca cu clanul Voronin, dar, ca să ne încurajeze pe noi care-i treceam pragul, adeseori ne spunea: „Veți vedea voi: Iurie are să facă Unirea”.

După eliberarea din lagăr, reveni la Bălți. Mai continua să sosească-n Basarabia scursura din orașele Rusiei, în cea mai mare parte, din târgurile de la provincie. Directorului fabricii de beton armat la care se angajase, un rus robust, aspru, fost ofițer în armata roșie, îi plăcuse acest moldovean tânăr, îndesat și vânjos, ce făcea zilnic câte două-trei norme și-l chemase la el într-o zi, întrebându-l: „Tu de ce-ți permiți în prezența mea să vorbești cu ai tăi moldovenește?” „Pentru că asta e limba mamei mele – dumneata nu vorbești în limba mamei ce te-a născut?” urmă răspunsul. Directorul îl privi lung, după care: „Îmi place răspunsul tău. Nu mă așteptam... Mâine-dimineață să-mi vii cu niște ajutoare, să-ți dau o mașină ca să-ți cari boarfele într-o locuință din blocul

întreprinderii noastre". A doua zi chiar s-a mutat, el cu soția și copila, într-o locuință modestă, dar nouă, cu două camere nedecomandate într-unul din așa numitele blocuri hrușcioviste, la parter, fără balcon, aducând în mica lui familie o bucurie nemaipomenită, pentru că o primise, fenomen rar întâlnit pe atunci pentru băștinași, într-un cartier al coloniștilor veniți de aiurea, ce erau declarați la sosire specialiști și băgați în apartamente noi ori în casele băștinașilor, refugiați peste Prut în '40 de groaza tancurilor roșii.

Rusul îi oferi locuința pentru **demnitate**. Ceilalți conaționali ai săi cu șira spinării încovoiată așa și au rămas să locuiască în camere minuscule din căminele muncitorești până la finele vieții lor. De-aceea, dragă Nicolae, Țările Baltice primesc gaz de la ruși mai ieftin de două ori decât Moldova – rușii îi urăsc pe baltici pentru nesupunere, dar îi respectă pentru demnitatea ce-au avut-o și pe timpul sovietelor. Dacă guvernul Filat nu va renegocia cu rușii prețurile la gaz, nu va refuza în continuare să achite datoriile la gaze ale Transnistriei, nu va înainta condiții dure Rusiei ca să retragă armata a 14-a de pe teritoriul țării, ale cărei independență, suveranitate, neutralitate Kremlinul pretinde că le recunoaște, Alianța n-a meritat votul nostru și nu merită să-i oferim încrederea.

Același bătrân pe care l-am făcut protagonist într-o nuvelă dintr-un viitor volum ne povestea despre torturile îndurate înainte de sentință. La numeroasele interogatorii, mârșavii de anchetatori nu făceau altceva decât să verifice

de fiecare dată, să verifice în plus: ți-a mai rămas vreun gram de **demnitate**? Și dacă determinau sau, cel puțin, intuiau că mai păstrezi în tine, ca o pâlpâire de lumânare, o flăcărăuie de demnitate, încercau prin viclenie sau prin tortură să ți-o stranguleze, să ți-o nimicească. Mai importantă misiune anchetatorii bănuțiilor de subminare a regimului roșu nu aveau. Și odată convingându-se definitiv că neputinciosul „criminal” din fața lor e cu demnitatea demolată, demolată ireversibil, îi dădeau sentința. Satrapii se despărteau de jertfele lor fără pic de regret, cu convingerea datoriei împlinite.

Rămași fără propria **demnitate**, acel foc sacru ce-l deosebește, în ultima instanță, pe om de animal, individul devine o foarte reușită potențială lichea. Adică un servil, o slugă devotată regimului instaurat de ei prin forța armelor.

Demnitarii noștri trebuie să-și asume cea mai mare responsabilitate, cum zici, Nicolae, de a cultiva, prin spusele, acțiunile lor, sentimentul înaltei demnități naționale la întregul electorat din Basarabia și la fiecare în parte. Și să înceapă această muncă deosebit de dificilă cu implicarea în colectivele de la grădinițe și din școli, cum am mai spus-o recent. Ah, cum să înțeleagă cât mai rapid și mai profund protipendada Alianței că e absolut obligată să confunde întotdeauna, cum afirmi, politica cu interesul național?

Stimate domnule Președinte al României, Traian Băsescu,

fiind prezent, pe 15 iunie, la comemorarea celor 122 de ani de la moartea poetului național Mihai Eminescu, acțiune organizată la Cernăuți de către Societatea pentru Cultura Românească „Mihai Eminescu” și Societatea Scriitorilor Români din Cernăuți, acum am îndureratul prilej a Vă comunica cu profundă mâhnire că populația din Ținutul Herța și Bucovina de Nord de pe teritoriul ocupat barbar în 1940 de tancurile sovietice (cu încălcarea mișească chiar și a monstruosului Tratat Ribbentrop-Molotov) continuă să fie ucrainizată prin toate mijloacele posibile, unele dintre cele mai cinice fiind:

- autoritățile regionale continuă să facă presiuni asupra școlilor românești să se treacă la predarea obiectelor de studii în l. ucraineană, părinții copiilor fiind îndemnați să-și dea odraslele în clase sau școli din localitățile limitrofe cu predarea în limba de stat a Ucrainei (or, îi avertizează emisarii ucraineni, cu studiile făcute în l. română n-au nicio șansă să termine vreo facultate și să se angajeze în câmpul muncii);
- în școlile românești de toate tipurile, introducerea l. ucrainene ca obiect privilegiat pune limba băștinașilor într-o situație

umilitoare, nemaivorbind de istoria românilor care nu se învață nici superficial;

- în or. Cernăuți, până în prezent, nu există nicio bibliotecă publică de carte românească;
- orașul adolescenței lui Eminescu nu are barem o librărie de carte românească (pe timpul U.R.S.S.-ului, exista una, „Drujba”, unde, pe prețuri mici, își procurau literatură românească, clasică și contemporană, și studenții basarabeni din Bălți și Chișinău);
- începând cu 1991, conaționali mei din reg. Cernăuți nu pot să se aboneze la niciun ziar, revistă din România sau R. Moldova (în anii regimului totalitar, aveau această posibilitate);
- or. Cernăuți nu are nicio sală de teatru pentru spectacole în limba băștinașilor, stăpâni de milenii ai acestui pământ (au fost tentative de a fonda un teatru profesionist, dar autoritățile au refuzat din start să aibă un asemenea focar de cultură românească în urbe);
- casa lui Aron Pumnul, învățătorul lui M. Eminescu, a fost eliberată, în sfârșit, de locatari, dar, aflându-se într-o stare deplorabilă, nu-și poate găzdui exponatele viitorului muzeu al marelui Poet (de data asta, patrioții locali și Consulatul României la Cernăuți n-ar trebui să aștepte pomenile administrației cernăuțene).

Se pun în practică și alte mijloace de deznaționalizare a populației de etnie română, domnule

Președinte, dar, expunându-le, mi-e totuși teamă că n-oi mai putea trece frontiera din R. Moldova în Ucraina, ca să plâng la mormintele părinților.

Bucovinenii și românii din Ținutul fostului Regat al României îl blestemă pe ex-președintele Emil Constantinescu, care, prin semnătura-i pe buclucașul Tratat, le-a lăsat pentru vecie sârma ghimpată să le înjumătățească mormintele părinților, buneilor și ogorul – Dumneavoastră, domnule Președinte Traian Băsescu, pentru că băștinașii mei își pierd limba, memoria istorică și, cu ele, sufletul, nu Vă așteptați, împreună cu Guvernul României, la niciun blestem?

Cu profundă mâhnire,
Gheorghe Calamanciuc

Pământul Bucovinei miroase a cancer

Asta e senzația ce-o am uneori, când plec la surorile din Mihoreniul Ținutului Herța, sat care se sprijină cu o aripă de Codrul Cosminului, fiind la hotarul cu Bucovina pe care 143 de ani a înngenuncheat-o Imperiul Austro-Ungar. Ca de la 1940 încoace s-o calce pe inimă cu copita alte seminții. *Au început iarăși să mă doară, deschizându-se, rănilor Bucovinei*", mărturiseam într-un poem. Și de acum încolo are să mă doară mai tare, pentru că pe 09 noiembrie poetul Vasile Tărățeanu, îmbolnăvit și el de Bucovina și care face enorm de mult pentru a menține treaz spiritul românismului în Țara Fagilor, mi-a adus xeroxate mai multe foi de la Arhiva de Stat din Cernăuți (îl rugasem la Sf. Paște să-mi afle rădăcinile pe linia paternă), în care am descoperit confirmarea adevărului ce mi-l comunicase fratele-mi Petru, care-și odihnește somnul de veci în cimitirul din or. Roșiori-de-Vede, unde l-a izgonit soarta în 1944 fugind de tancurile „eliberatoare” ale rușilor: bunelul meu, Marcu, și fratele lui, Ștefan, sunt născuți în s. Hliboca, Ducatul Bucovina. Deci, sunt bucovinean pe linia paternă, cu toate actele-n regulă! Nu știu ce sânge circula în venele străbunelor mei (rămâne să-i mai caut în arhivele din România), dar Marcu, bunelul, e român în certificatu-i de căsătorie. El a trecut cu traiul în Vechiul Regat, împreună cu frații săi

(deci și cu părinții Toader și Paraschiva Calamanciuc), căsătorindu-se cu o româncă din Mihoreni, com. Tureatca, pre nume Ileana a lui Vasile Toader Murariu. Cât privește sufixul „ciuc”, m-a luminat un scriitor-savant din Suceava, i-a fost lipit, la naștere, strămoșului meu în coada numelui **Calamanu**, la porunca unui episcop hahol din Imperiul Austro-Ungar – așa s-a făcut că în majoritatea localităților rurale românești din Nordul Bucovinei zeci de mii de români mai duc osânda numelor trunchiate rutenește – un coleg al meu de clasă din Posteuca a ajuns Postivko.

Invitat la hramul Mihoreniului, Vasile Tărățeanu îmi răspunse la telefon: „Plec, dar hai să facem o întâlnire cu elevii satului tău, să vorbim de cărțile tale”. Am consimțit. Directorul, Vasile Luncașu, în cele trei ore de pregătire, a reușit să îmbrace cu ii și catrințe copilele din ansamblul vocal, de ne-au încântat auzul cu cântecele din repertoriul lor cu parfum românesc. Ce copii minunați! Le-am citit versuri despre Bucovina, le-au ascultat cu multă simțire, am răspuns la numeroasele lor întrebări.

Cu mai mulți ani în urmă, proaspătul director, V. Luncașu, scosese de pe pereți toate materialele ilustrative în l. ucraineană, înlocuindu-le cu panouri mari pictate reprezentându-i pe Dragoș, Decebal, Traian și pe cei mai importanți voievozi români care ne-au eternizat luminos istoria. La intrarea în școală, în mărime naturală, ne întâlnea Ștefan cel Mare și Sfânt, cu Imnul *Deșteaptă-te, române*. Inima ți se umplea de mândrie! Era nu numai mărturia unui curaj, a unei demnități ce se voiau admirate,

salutate. Era, în același timp, și o sfidare a regimului opresiv, instaurat de coloniștii șovini, care, chiar în primii ani de după război, începuseră să ne rusifice satele, școlile românești (pe atunci, ei se închinau l. ruse, neglijându-și cu ostentație limba maternă, ucraineana). Prin urmare, marele Voievod n-a putut să zăbovească mult la parter. Inspectorii regionali l-au pus repede la perete pe director, îndrăgostitul de istoria daco-romană și cea a pământului românesc ostracizat, – mărețul Domnitor, care-i puse pe lehii orgoliosului Albert în hamuri (1497) să are pământul, doar numai la câteva verste de Mihoreniul meu și-al lui V. Luncașu, a fost nevoit să urce la etaj, dar de data asta fără Imnul României, iar în locul lui să apară rapid însemnele Ucrainei și imnul ei de stat. Odată cu *perestroika* gorbaciovistă, în zeci de școli românești a dispărut limba română și s-a instalat boierește cea ucraineană. Sărmanii români! După tratatul încheiat cu Ucraina (credeam că E. Constantinescu va muri de inimă rea după isprava asta, dar, uite, că-i bine mersi!), sperau, naivii, că vor fi tratați de-acum înainte măcar ca o minoritate (pe pământul ocrotit de milenii cu sângele strămoșilor lor!). Ba bine că nu! Dezmățul deznaționalizării a continuat cu și mai multă înverșunare.

Și mai continuă. Românii de-acum nu mai speră la nimic. Sunt frânți. S-au resemnat. Familiile mai tinere își trimit copiii în școlile ucrainești. Ori, la îndemnurile emisarilor din centru, consimt chiar în satele lor să se treacă la predarea obiectelor în limba coloniștilor. Numai așa, socot ei, odraslele lor își vor face carieră. Nepoțica

mea de la soră, absolventă a Colegiului de Medicină din Bălți, s-a lăsat înduplecată de soț (român și el, get-beget!) să schimbe satul cu Cernăuțiul. Locuiesc cu chirie, vai de ei, dar sunt mândri că cei doi școlari ai lor îi bat pe colegii lor ucraineni la învățătură și că, pe zi ce trece, tot mai mult uită limba mamei și a bunicii. „Nici nu le trebuie”, consideră, zâmbind cinic, ginerele surorii mele dragi. Care oftează și tace.

Am fost mereu și mai rămân bolnav de Bucovina. Și dacă vreau să plâng cu adevăratele suferințele Bucovinei, trec pragul dascălului meu drag, dl Vasile Cobaschi, de la care am învățat în adolescență înțelepciunea și dulceața limbii române. Stăm amândoi la o măsuță din pomătul lui îmbătrânit și ne întrebăm cu lacrimi în ochi și-n suflet: cât ne-a mai rămas? cât mai rezistăm? ne mai poate salva Țara-mamă? cu ce-am greșit noi, românii din partea locului, în fața lui Dumnezeu, de ne pedepsește cu cea mai cruntă pedeapsă ce-a inventat-o omenirea – înstrăinarea de neam?

...Pământul Bucovinei miroase a cancer.
Pe rănilor-i tăcute, străinii
căsănesc berbecii, fac copioase *guleaiuri*.

La înmormântarea lui,
fiindu-mi secătuite de tot lacrimile,
am să te invit neapărat, Doamne,
să plâng cu lacrima Ta...

P. S.: Suntem la începutul anului 2018. Constatăm alarmați și cu durere că, după Maidanul revoluționar kievlean, românii de pe pământurile strămoșilor lor, făcute, în 1940, cadou ucrainenilor de către tatuca Stalin, sunt și mai crunt deznaționalizați. O Lege recent votată de Rada prevede lichidarea școlilor românești începând cu clasele primare chiar din noul an care bate-n ușă.

Nu miroase doar a cancer pământul Bucovinei și Ținutului Herța. Cancerul îi încolțește de-acum inima.

Ce i-aș spune acum mamei

Întorcându-mă din Cernăuți, orașul, pe rana căruia, din 1940, se plimbă noii stăpâni, am ticluit, gâtuit de mâhnire și revoltă, o scrisoare deschisă Președintelui României, Traian Băsescu (am publicat-o în Nr. trecut al L.A.), în care am înșirat unele modalități cinice ce le folosește administrația reg. Cernăuți spre ucrainizarea românilor băștinași, care populează de milenii acele pământuri, stropite de sângele oștenilor Marelui Voievod Ștefan.

Dintr-un foc am scris acele rânduri. Dar nu și acestea de față. Căci în ele urmează să expun gânduri, sentimente mai de altă natură, cu care m-am întors de la comemorarea a 122 de ani de la trecerea lui Mihai Eminescu în eternitate. Și gândurile îmi sunt grele, ca inima herțeanului ce-și pierde memoria istorică, iar sentimentele – sângerânde, ca sufletul bucovineanului, ce-l blestemă și până acum pe Emil Constantinescu care, prin semnătura pe acel Tratat dintre România și Ucraina, i-a înstrăinat pentru vecie ogorul ce i l-au lăsat moștenire strămoșii.

Nu mă voi împăca niciodată că osemintele străbunicului meu, Toader Calamanciuc, din Hliboca (când i le-a primit pământul, stăpâni peste bunic erau austro-ungarii) bocesc în țărână ucrainescă. Nu mă voi

împăca și mai mult că osemintele părinților mei din cimitirul Mihoreniului Herței albesc în țărână românească, dar având (ea, țărâna) pașaport ucrainesc.

Dar nu mă voi împăca chiar niciodată cu situația de-a dreptul ridicolă, dezolantă, când băștinașii mei, care în aceeași măsură sorb din eternitatea versului Poetului Național, vor depune flori la bustul și monumentul acestuia din Cernăuți la ore diferite. Cum le-au depus în acest an, la 15 iunie. La ora 10:00, la bustul lui Mihai Eminescu din curtea profesorului său, Aron Pumnul, au venit cu buchete, însoțiți de un ansamblu vocal, patrioții din Societatea pentru Cultura Românească „Mihai Eminescu”, iar peste jumătate de oră – camarazii de breaslă din Societatea Scriitorilor Români din Cernăuți, în frunte cu poetul Ilie Zegrea. Apoi adoratorii poeziei Luceafărului din societatea ce-i poartă numele s-au deplasat la monumentul Poetului din centrul urbei, iar la o oră după aceștia au venit și scriitorii cernăuțeni.

Nici în visurile-mi halucinante nu mi-am închipuit că va veni timpul când îmi voi revărsa amărăciunea nu numai pe „păunii” certăreți din fruntea partidelor democratice basarabene, ci și asupra înstrăinaților de Țară, băștinașii mei dragi, pe care, iată-iată, coloniștii îi vor înghite cu iile, catrințele și penele lor colorate la pălării. Și-i va înghite cu satisfacție, foarte mulțumiți că nu-i nevoie să le mai digereze și sufletele, pentru că românii noștri învrăjbiți și le digerează ei unul altuia singuri.

Încă pe timpul sovieticilor, procurându-mi un *Moskvici* deșelat, aveam posibilitate s-o vizitez aproape la

fiecare sfârșit de săptămână pe mama bolnavă. Trecând pe lângă cimitirul, muzeu sub cerul liber, o forță miraculoasă mă atrăgea spre mormântul lui Aron Pumnul. Știam că adolescentul Eminovici și-a plâns sarea ochilor pe cripta acum înnegrită de ploi a profesorului său, dragul, și eu, o dată la jumătate de an, luam cu mine vopsea și o periută și-i împrospătam gârduțul. După-aceea, dacă florile din borcan se nimereau a fi ofilite, băteam în poarta unei bătrânele ucrainence, florăreasă, de peste drum, cumpăram un buchetel, îl potriveam în borcănel cu apă proaspătă și-mi continuam drumul spre Mihoreniul meu cu țărani mirosind a necaz și lapte de capră.

Și intram în sat, oameni buni, cu o mutră de mareșal care recucerise chiar în ajun Basarabia și Codrul Cosminului. Mama le făcea semn tainic surorilor, Ghinuța și Viorica, și acelea, iuți ca helgile, într-un sfert de oră puneau pe masă mămăliga și jumările dintr-un borcan tăinuit pentru zile mai deosebite. Și o sticlă de țuică, firește. „Ai grijit iar de mormântul lui Aron acela?” mă întreba „icoana” ce m-a salvat de la moarte în '47, hrănindu-mă cu lumina laptelui de la o văcuță bălaie pe care am îngropat-o fără cruce în '48 și pe care am immortalizat-o într-un poem tradiționalist.

Nu mai e mama să mă întrebe, de data asta, ce mai face poetul Vasile Tărășeanu. I-aș spune că acest patriot mare, în pantaloni mici, mai încearcă să-i împace pe răzlețiții săi colegi și prieteni din toate taberele. Și i-aș mai spune născătoarei mele întristate că nu-i reușește să-i adune pe toți grămăjoară. Nici măcar în zilele când Poetul,

cu țărână-n gură, eternă, de la *Bellu*, mai moare, profund
mâhnit, și-n orașul adolescenței lui...

Armatele celor două limbi, la Bălți (1)

O limbă e ca o ființă vie, care-și creează o adevărată oaste ca să se apere sau să atace...

(Constantin Noica. *Jurnal filozofic*)

După ce Poarta i-a făcut cadou Țarului Basarabia (1812), la Bălți, ca și-n celelalte târguri ale fostei moșii a Voievodului Ștefan, pe lângă pașnica Oaste mioritică a limbii române, a început să se înjghebeze rapid Armia limbii ruse. În rândurile ce urmează vom vorbi, mai întâi, despre

Oastea limbii române

Să vă spună istoricii cum arăta Oastea limbii române până-n anul când țarul Rusiei și-a trimis Armia limbii lui în Basarabia. Eu vă spun ce s-a întâmplat cu ea după ce țarul mustăcios roșu ne-a trimis tancul „eliberator” (28 iunie 1940). Urcat pe pedestal, în centrul Bălțiului, le amintește zi de zi oștenilor triști și resemnați ai limbii române că „tot ce mișcă-n” urbea lor aparține progeniturii celuia care a venit cu tancul.

Oastea limbii române s-a redus tragic în vara lui 1940 și-n primăvara lui 1944, când a luat calea exilului floarea intelectualității bălțene, rândurile ei continuând să

se rărească în primii ani de dictatură comunistă. Au fost închise Liceul de băieți, *Ion Creangă* (acolo învățase Eugen Coseriu, Gloria lingvisticii universale, Nicolae Testemițanu, ex-ministru al Ocrotirii Sănătății, Valentin Belousov, matematician de talie mondială, și alte mari personalități, plecate în lume, înspăimântate de urgia „eliberatoare”), Liceul de fete, *Domnița Ileana*, Școala de arte și meserii, Școala industrială de fete. Dacă în perioada 1944-1950 existau câte două școli medii pentru fiecare din armatele celor două limbi, populația băștinașă constituind circa 70%, din anii 1960, odată cu exodul „specialiștilor” din Rusia spre Uzina militară *V. Lenin* (avea 12.000 de angajați ruși și circa 2000 de băștinași) și alte întreprinderi cu muncitori rusofoni, micuța Oaste a limbii, de-acum rebotezată moldovenească, speriată de-a binelea, nu mai avea curajul să se apere sau (Doamne ferește!) să-i atace pe tot mai numeroșii Armiei. Oștenii noștri, majoritatea intelectuali care nu se refugiaseră peste Prut, se hrăneau cu iluzii. Le-au pierit apoi tâind pădure în Siberia...

Lipsa grădinițelor de copii, a școlilor cu predarea în limba română, așa ticăloșită idiologic cum era, a făcut ca rândurile Oștii să se tot rărească, până la destrămarea u.r.s.s.-ului. În cea mai mare parte, pe seama „oștenilor” ei transfugi, metamorfozați în lichele naționale. Aceștia s-au vărsat în detașamentul tot mai absorbitor de moldoveni, care au lăsat să li se spele creierul, devenind apoi aprigi mercenari ai Armiei limbii ruse.

Vom veni cu detalii și cu altă ocazie, dar trebuie să avem curajul să recunoaștem: în toți anii din perioada

pregorbaciovistă, Oastea limbii române era una din oșteni puțini și somnoroși. Nu cunosc, nici chiar din mediul școlar, universitar, să fi fost judecat, expulzat din serviciu vreun oștean din urbe care să se fi împotrivit haiducește rusificării dezastruoase a populației bălțene.

În anii de trezire națională, se înjghebase o micuță Oaste a limbii române, care se aduna în cadrul cenaclului *Vatra*, dirigit de istoricul Vasile Dobrogeanu. Apoi, ambii fiind consilieri în Primărie, i-am îndemnat pe oștenii-studenți din două grupe, de au smuls drapelele R.S.S.M. de pe clădirea sovietului orășenesc și de la momâia Lenin, turnat din beton de calitate, arborând tricolorul. A fost cea mai mare ispravă a noastră. Păcat că n-a știut de asta ad-interim-ul Președinte, M. Ghimpu, – putea să ne mai sperie cu vreo medalie...

În cei douăzeci de ani de democrație mimată, Oastea limbii române din Bălți pare să nu-și fi umflat rândurile. De existat pare să existe. Dar, cu siguranță, nu se apără. Nu să mai atace! cum zice filozoful. În schimb, e atacată ea. De către Armie. Care intenționează acum să arboreze bicolorul pe primărie și să-și cheme la Bălți soldații furioși la congresul civic. Soldați curajoși, impertinenți, ce nu le permit oștenilor noștri mioritici barem să depună o floare la monumentul Marelui Ștefan. La sărbătorile lor naționale. Cum au făcut-o nu demult, la 3 martie. L-au confiscat pe Voievod. Mă tem, că pentru totdeauna...

Armia limbii ruse, la Bălți

De-ar ști ilustrul filozof în ce situație jalnică a ajuns, după ocupația din 1940, oastea limbii române în Basarabia, s-ar răsuci în mormânt. La Bălți, rămasă fără crema ei – intelectualii, mica Oaste a vorbitorilor de limba română s-a pomenit atacată din toate părțile de soldații Armiei limbii ruse, care au invadat urbea. Începând cu anii '60, ea și-a înfipt „specialiștii” în toate scaunele diriguitoare ale organizațiilor și întreprinderilor nou-înnghebate, pentru aceștia construindu-se blocuri de locuit cu trei și patru etaje în centru și actualul cart. 8. În cele mai luxoase apartamente, în blocuri cu un etaj, chiar lângă parcul din centru, au fost cantonați (și pentru totdeauna) foștii ofițeri ai armatei roșii, unii dintre ei, tanchiști și infanteriști, fiind chiar „eliberatori” ai Bălțiului în primăvara lui 1944, care au uitat să se întoarcă la vatră. Pentru odraslele lor au fost deschise grădinițe în clădirile cele mai bune, rămase de la adevărații stăpâni ce luaseră calea exilului. Iar în centrul orașului, în ritm stahanovist, au fost ridicate două blocuri pentru copiii „civilizatorilor” – școlile medii nr. 6 și nr. 16. Așa a fost plămădită măduva din care avea să se înmulțească sângele hrănitor și să se formeze țesutul osos al Armiei limbii ruse la Bălți.

Această Armie n-a avut niciodată o tactică de apărare. Pentru că n-a avut de cine să se apere. Tactica ei a fost și rămâne și până astăzi una de ofensivă. Arta

organizării și dirijării acțiunilor sale a fost orientată spre un singur scop – rusificarea populației autohtone. Cu alte cuvinte, a strâmtora prin toate mijloacele aria de utilizare a limbii române, a înăbuși pe toate căile orice manifestare de românism, strangulând din vorbirea uzuală și cea scrisă glotonimul *limba română* și etnonimul *român*.

Astăzi, și după douăzeci de ani de independență și suveranitate mimate, constatăm cu amărăciune că Armia limbii ruse și-a realizat cu brio dezideratu-i sinistru de forță acaparatoare, intransigentă, hotărâtă să nu cedeze cu un milimetru înălțimile cucerite. Trebuie să recunoaștem totuși: cea mai zdruncinătoare victorie repurtată îl constituie detașamentul de soldați-mercenari, recrutați din rândurile moldovenilor mancurtizați. Numărul lor a crescut și continuă să crească, în pofida faptului că am revenit la crinii latini și am convertit școlile de cultură generală în licee. Când trec zilnic pe lângă Liceul rus „N. Gogol”, elevii lui, de-i întreb românește, nu-mi pot răspunde la ce școală învață. Când zăbovesc uneori lângă terenul sportiv al Liceului „M. Eminescu”, îi aud pe liceeni vorbind, de regulă, rusește. 20% dintre copiii moldovenilor bălțeni (nu-mi vine să le zic români) învață în școlile ruse. Am la palier o profesoară de română cu serviciu într-o școală rusă, care m-a rugat să nu divulg ce-mi mărturisii: deoarece direcția interzice să se strângă bani de la elevi, va fi nevoită să depună ea însăși o sumă frumușică pentru „cei de sus”, ca învățăceii rusofoni, care în toți anii au refuzat categoric să învețe româna, să poată susține examenul de bacalaureat. De-l pică, va fi

concediată.

Armia limbii ruse își are echipamentul în deplină ordine: spre deosebire de Oastea fragilă a limbii române care nu dispune de nicio publicație (a avut câțiva ani ziarul Primăriei, *Vocea Bălțiului*, dar a fost lichidat), Armia are trei, cea mai agresivă mirosind urât a șovinism fiind ГАЗЕТА, publicația filialei din Bălți a p.c.r.m., într-n tiraj de 50.000 ex. Nu există tarabă ori chioșc bălțean cu destinația respectivă, care să nu dispună de sute de titluri de ziare, reviste ori cărți în limba Armiei, prezența publicațiilor, cărților în l. română fiind atât de timidă, că-ți vine să le plângi de milă. Soldații Armiei sunt la straja limbii lor în toate magazinele, la toate întreprinderile și organizațiile din urbe, în toate mijloacele de transport. În jumătate de veac de când sunt bălțean, pe o singură taxatoare de troleibuz am auzit-o, de cum sosiseră democrații la putere, anunțând stațiile în limba română. Și aceea, o doamnă cu o față frumoasă și nobilă, era mama scriitorului Ștefan Baștovoi (ieromonah Savatie).

Gură de oxigen românesc în bioxidul de carbon slavon bălțean

Am să fiu tot așa de sincer ca și până acum cu cititorii mei: după atâtea promisiuni sterpe din partea autorităților române de a deschide și la Bălți, Cahul consulat ale Ambasadei Române întru înlesnirea procedurii de dobândire a cetățeniei române, ziua de 09 iulie, când s-a produs evenimentul în urbea-mi înecată în bioxid de carbon slavon, chiar a fost pentru mine una cenușiu de banală. Eram pe deplin conștient că trebuie să mă bucur, ba, poate, îmi spuneam, chiar merită să mă îmbăt cu prietenii cu un pahar de Purcari ce, se vorbește, în R. Moldova are un preț mult mai ținut decât în marea țară a micuțului Medvedev și care a ajuns în Rusia să fie bun doar de vopsit gardurile. Apropo de această afirmație scârboasă care poate aparține doar unui idiot bun de legat: ea aduce o insultă foarte dureroasă vinificatorilor moldoveni, care, în toți acei aproape cincizeci de ani de putoare sovietică, le trimiteau rușilor vinul cu un preț inferior oului de rață. Și n-am auzit vreodată ca rușii să fie nemulțumiți de producția noastră. Ba din contra: să mă ierte de indiscreție profesorii bălțeni, foști doctoranzi la universitățile rusești pe timpul URSS-ului: tezele lor de *Candidat nauk* erau sortite eșecului dacă nu erau stropite din gros cu „Buket Moldavii”. Toți anii cât își plămădeau lucrarea.

Dar să revenim la gura ceea de oxigen românesc care este și va fi (oare și după alegerile anticipate?) Consulatul României în capitala Nordului, cu gardurile, blocurile ornamentate cu inscripția: *Beliŝi – russkii gorod*. Aflasem din invitația ce-o primise șeful meu că ceremonia de deschidere va începe la ora 11:00. Vin în birou-mi de la teatru, îmi conectez computerul din prima generație și-n vuietul de tractor kolhoznic al procesorului meditez: să merg la deschidere? să nu merg? Prin aburul gri, emis de neuronii mei mâhniți, mi se perindă scene tragice cu lacrimi și of-uri disperate ale cumnatei mele, Aculina, care, depunându-și actele la București, a plătit apoi bani mustoși la coțcarii din Chișinău pentru urgentare, dar și-a depus jurământul de cetățeană peste aproape opt ani. Aceleași lacrimi și boli insuportabile de cap le-a avut și sora ei, nevastă-mea, pupând pragurile Ambasadei și Consulatului din capitală vreo patru ani și ducându-mă și pe mine, sub amenințarea cu divorțul, pe la Ministerul de Interne al Țării-mamă, ca să-i fiu avocat de susținere. Calculatorul călcându-mi pe nervi, nedeschizându-se, cobor la directorul A. Răcilă, care-l văd cocoțat în fotoliu în costum și la cravată: „Mergi și tu? mă întreabă. Bolborosesc ceva, dând din cap pozitiv. Se uimește ironic: Cum să te arăți tu, Gheorghe, la deschiderea Consulatului în costumul acesta de borfaș?”

Îmi netezesc cu palma umedă pantalonii pe genunchi, îmi îndrept gulerul cămășii. Mergem. Ajungem. În fața fostului castel al lui Nikolai Kiriliciuk, acum

proprietatea Consulatului, Valeriu Saharneanu, străjuit de câțiva polițiști, discută ceva grav la telefon. A. Răcilă alunecă triumfător prin ușa păzită de santinelă, eu cu profesorul Valentin Jitaru, iau loc în coada rândului cu peste o sută de patrioți incurabili. Pe mulți dintre ei îi cunosc de pe vremurile când Iudoșca își rostea discursurile unioniste cățarat în copaci. Corespondentul Radio Moldova, Alexandru Ciobanu, se apropie: „Te rog, Gheorghe, să spui ceva în direct despre evenimentul de azi”. „Spun, zic, dar o singură frază: Pentru mine, deschiderea Consulatului e o gură de aer românesc în putoarea bioxidului de carbon slavon bălțean. E bine?”. Alexandru cade pe gânduri. Văd că nu-i convine. Îl întreb: „Aveți și acum cenzură, frate?” Se îndepărtează enigmatic. În mulțime se iscă zvonul că istoricul eveniment va debuta la 11-30, adică peste jumătate de oră. Stăm. Răbdăm stoic, cu soarele înfipt în pleșurile noastre unioniste. Se scurg fierbinți încă vreo 30 de minute. Trec „falnic și fără păș” pe sub nasul nostru două mașini cu numere guvernamentale, semn că sosise și ministrul I. Leancă.

O fostă frontistă care, vorbea lumea, prin anii revoluționari '90, îi turnase bărbatului ei, rus, un ceaun de uncrop peste zestrea reproductivă a speciei lui slavone, pentru că tipul participase la greva muncitorilor uzinei *Lenin* contra alfabetului latin, acum anunță sonor: „Să le fie rușine! Ei ciocnesc la răcoare șampania, iar noi stăm ca proștii în soare! N-au putut, nesimțiții, să iasă, mai întâi, în fața noastră, să ne spună ce au de spus și-apoi să-și facă

protocolul?!”

Profesorul universitar, V. Jitaru, până atunci proptit, ca și mine, de peretele Consulatului, mă ghiontește, roșu ca racul: „Nu mai pot, Gheorghe. Mă sufoc... Voi privi la televizor toată treaba asta...”. Ieșim din coada rândului, cu coada între picioare, și ne ducem pe la casele noastre.

Ajuns în apartamentul meu pătrat brejnevist, mă întrebai anapoda, ca un herțean ghinionist, hrănit timp de peste patruzeci de ani cu bioxid de carbon rusesc la Bălți: de ce se sufoca oare prietenul meu, cu plămânu lipit chiar de gura ceea de oxigen românesc?

P. S. Pentru țara-mi-mamă, România, Parlamentul căreia, dacă ar avea curaj și demnitate, ne-ar fi salvat de multă vreme de calvarul redobândirii cetățeniei din simplul motiv: că părinții, bunicii noștri n-au renunțat niciodată la ea. Dar pentru că în viitorul apropiat n-are semne să-l aibă (curaj, vreau să spun), mie nu-mi rămâne decât să-i dedic acest nevinovat catren:

Basarabia

Smulsă de la sân, purtată prin gulag-uri,
Regulată de Ivan de două veacuri,
Mama ei nu știe: s-o mai alăpteze?
Dar Ivan... chiar știe s-o mai reguleze!

De ce mă urăști și nu mă lași să dorm, dle Voronin?

(Scrisoare din Bălți)

Asta vreau de mai multă vreme să te întreb: de ce mă urăști și-mi provoci insomnie, dle Voronin (am să te numesc dumneata, dacă nu te superi)? Ce drept ai să-mi transformi nopțile într-un coșmar?

Eu, slavă Domnului, nu locuiesc în capitală, dar totuși, când s-a transmis la televiziune că au furat bradul din centrul Chișinăului (și cei mai proști ca mine au înțeles că în afacerea asta e mâna președintelui), am început să nu mai pot dormi nopțile. Uite că de bradul nostru din Bălți nu s-a atins nimeni. Primarul Vasile Panciuc, om luminat și echilibrat, n-a permis ca sfântul nostru brad să fie mânjit cu noroiul politic și toată lumea s-a bucurat de luminile lui. Dar instituțiile statului ce-l conduci, dle Voronin, au continuat provocările: debransarea căldurii, apei calde, expulzarea celor doi diplomați români și, în sfârșit, declarațiile d-tale asupra necesității consolidării statalității R. Moldova prin înlocuirea predării limbii române cu cea a așa-zisei linghi moldovenești a d-tale (vrei s-o începi cu Bălțiul?), precum și revenirii la problema simbolurilor statului etc. (comuniștii d-tale intenționează și pe acestea să ni le fure într-un miez de noapte?) Și insomnia, râia, s-a prins înspăimântător de mine!

În seara lui 25 decembrie, n-am mai putut să privesc emisiunea cu Florin Piersic, pe care o așteptam cu sufletul la gură, pentru că iar nu ne-au dat canalul TVR 1, tot în aceeași seară ProTV prezentând imagini îngrozitoare de la un miting de protest al tinerilor din Chișinău, care au fost împrăștiați cu violență de poliție. Și mitingul fusese autorizat, dle Președinte! Ce garanție a democrației în această „țară” ești d-ta, când zilnic se comit fărădelegi strigătoare la cer? În noaptea ceea n-am închis un ochi de necaz!

Mă întreb uneori, dle Președinte: de ce nu pot dormi și eu ca lumea cea proastă, indiferentă? Și-mi răspund: pentru că sunt român ca și dumneata (anunțasei cândva că ești moldovean și, dacă-i așa, cu siguranță că ești român!). Numai că diferența dintre noi e că eu sunt un român care-mi cunosc istoria cea adevărată, știu de unde îmi trag rădăcinile, ce limbă vorbesc și care-s tradițiile, obiceiurile strămoșilor pe care sunt obligat în fața lui Dumnezeu să le venerez și să le păstrez, iar dumneata ești un român (fie și pe linia maternă numai, că nu ți-am studiat arborele), care nu vrei să renunți la minciunile cele prăpăstioase din manualele de istorie pe care le-ai învățat în Transnistria sovietică. Tragedia d-tale a pornit de la aceea că, după sosirea „perestroikăi” gorbacioviste, nu ai citit niciun studiu serios despre istoria cea adevărată a meleagului pe care azi îl ocârmuiești și, ce-i mai rău încă, nu ți-ai aplecat urechea la vorbele adevăraților savanți-istorici de la noi, care sunt mult mai numeroși decât lacheii care ți-au împrăștiaz auzul cu neadevăruri despre cine

ești și ce limbă vorbești. Dacă n-ai făcut-o când erai un bătaios ministru de Interne, un simplu prim-secretar al partidului comunistilor, era și aceea o greșeală, dar, dacă n-o faci nici în calitate de Președinte, e curată nenorocire! Pentru că declarațiile dumitale ce chiftesc în ură față de tot ce-i românesc, făcute din neștiință (tare aș vrea să cred că nu și cu rea-voință) la televiziune și prin mijlocirea altor surse mass-media, otrăvesc conștiința la zeci și zeci de mii de naivi care mai cred în ceea ce vorbește capul țării. Ce drept ai d-ta, dle Președinte, să-i derutezi și mai mult pe acești amărâți? Păcat mare comiți, dle Voronin. Și câtă demagogie publicitară s-a mai făcut ca să-ți creeze d-tale imaginea de bun creștin!

Gogoășele ce le spui la numeroasele ieșiri în grosul „poporului” sunt, firește, și un rod diavolesc al urii față de mine, care sunt român. De ce mă urăști, dle Voronin? Ce rău ți-am făcut eu? Nu încerca să te aperi că n-am dreptate. Urându-mi poporul (cel român, firește, pentru că „poporul moldovenesc” e o invenție șovină a ocupanților din 1812 și celor din 1940, ca să-i înstrăineze pe basarabeni de frații lor de dincolo – ori chiar nu înțelegi d-ta asta?!), zic, urându-mi poporul, pârțică a trupului și sufletului cărui sunt, mă urăști și pe mine. De ce mă urăști, dle? Doar eu nu pot și nici nu vreau să te urăsc pe d-ta. Pentru că la amândoi ne circulă același sânge prin vene. Și apoi maicămea de mic m-a povățuit să nu urăsc pe nimeni, că-i mare păcat. Pe d-ta nu te-a povățuit așa?

Dacă nu te superi, în ce crezi d-ta? În învățătura lui Lenin? În idealurile comunismului? Să fim serioși! Cum

poate să creadă un om ajuns președinte de țară, ca d-ta, în niște lucruri care s-au compromis înspăimântător pe întregul glob? Crezi în plăcerile vieții, într-o mâncare bună, într-un pahar de vin? Foarte bine! Mie și mai dihai îmi place turburelul. Dar d-ta să te mai ferești de ochii lumii... La jubileul formației „Vântuleț” din Bălți, te-am văzut cu toții în scenă într-o ipostază hazoasă, puțin agreabilă. Mi-am pus ochelarii atunci să-ți studiezi pantalonul ud, că nu-mi venea să cred... De, se mai întâmplă..., dar nu cu președinți de state. Dacă emisarii d-tale au să-ți sugereze să mă acționezi în judecată pentru calomnie, să nu accepți – cu justiția asta a noastră, ai putea să câștigi. Da’ eu sunt cam sărac. Salariul meu lunar de redactor la teatru e de două mii de lei. Și nu vreau nici în ruptul capului să-l sacrific pentru prejudicii morale aduse unui asemenea om mare ca d-ta. Mai bine îmi cer scuze de pe acum, de ți-am produs supărare. Eu am vrut doar să te rog să fii mai atent, iar persoanele care te însoțesc să caște ochii mai bine.

Hai că mai admit – cele trei culori ale drapelului nostru ar putea să-ți îngrețoșeze, poate, văzul, capul zimbrului din stemă l-ai vrea înlocuit cu unul de urs din taiga, dar ce ai avea d-ta împotriva celui mai luminos și drag cântec al lui A.Mateevici, care a devenit al întregului nostru neam? Poate ți-a dat cineva în urechi că și cântărețul suferințelor țăranilor basarabeni se considera român și afirmase sus și tare că vorbim aceeași limbă română cu frații noștri de peste Prut? Chiar dacă te înfurie că toți savanții necumpărați ai Academiei noastre nu

urmează exemplul vândutului Stati, de ce nu-i chemi totuși la o întâlnire? Poate vor reuși academicienii, strânși cu pioșenie în jurul d-tale, să te convingă să înțelegi odată și odată cine ești și de unde vii? Dar cum rămâne cu „poporul” d-tale? Cum să nu se lămurească un conducător de țară ce seminție cârmuiește?!

Și, în genere, dle Voronin, dacă vrei să te călătorești din această lume moldovean vorbind limba d-tale moldovenească, de ce crezi că suntem obligați s-o facem și noi, ba și copiii, nepoții noștri?! Ce drept moral (nu mai vorbim de cel juridic) ai d-ta să le vâri pe gât nepoților mei, copiilor acestui pământ năpăstuit niște manuale agramate și mincinoase, pe care abia așteaptă să le ticluiască niște jujuci care rod oasele la ospetele dumitale? Vreau să te întreb, în sfârșit: în afară de probleme lingvistice, altele ce țin de stomacul „poporului” ce-l conduci n-ai de rezolvat în republicuța d-tale până la alegerile viitoare?

Da' alegerile parlamentare ce se apropie neiertător de încet vor fi pierdute de comuniști. În mod lamentabil. Și asta, în mare măsură, din pricina dumitale. De ce? Pentru că și cei mai creduli și devotați susținători ai d-tale de cândva s-au săturat până în gât de faptele, gesturile, vorbele Președintelui Voronin, care n-au niciun fel de credibilitate. Și pentru asta, noi, românii, pe care ne consideri d-ta minoritate, ar trebui, de fapt, să-ți fim recunoscători.

Dar deocamdată vreau să te întreb, dar și să te rog totuși, de data asta ca pe un om, dacă te consideri: de

ce-mi provoci insomnie, dle Voronin? Lasă-mă să dorm și eu liniștit, cuminte, precum dormim cu toții, de când marele orator din copaci, Iudoșca, ți-a devenit aliat și tovarăș de idei.

P. S. Dacă nu pătesc nimic, dle Voronin, după publicarea acestei nevinovate scrisori, s-ar putea să mai revin.

Țățele cărei oi sugă mielul d-tale, dle Voronin?

(Altă scrisoare din Bălți)

Nu sunt sigur că cititorii acestui volum de publicistică, dacă îi voi avea, au să mă laude că stric atâta hârtie cu d-ta, dle Voronin. Dacă n-ai fi venit, printr-o ironie a soartei, în fruntea acestui stătuleț care n-are cum să nu dispară de pe hartă, mi-aș mai fi irosit micuțul meu har de ziarist însăilându-ți aceste epistole?

Dar n-ai fi putut să devii capul acestei provincii amărâte a României, veacuri ocârmuită de turci și călcată-n picioare de slavonii dumitale, decât călare pe mârțoaga hulită de democrați, dar încă destul de tăruță, a comunismului. Această fiară care a adus cele mai mari nenorociri pe Terra era compromisă doar în ochii intelectualilor, dar nu și în ochii populației majoritare sărace, care în toate timpurile a vrut să aibă ce mânca și să-i fie cald când vin frigurile. Așa-zișii democrați (comuniști și ei, majoritatea, dar mascați), care fuseseră la putere, viermuți de interese proprii, grăbindu-se hulpavi să agonisească cât mai multe averi, îi lipsise de aceste două minuni vitale. Și sărmanii de la sate și orașe, căroră li se inoculase în creiere timp de jumătate de veac slinoasa minciună că toate odoarele cu care-ți ogoiești stomacul și

alte necesități ale trupului vin de la Răsărit, adică de la frații ce ne „eliberaseră” de-atâtea ori, i-au votat pe comuniștii d-tale, pentru că ei erau exponenții Răsăritului, ei promiteau în toate discursurile electorale pâine și cârnaț ieftin, ca pe timpul sovieticilor. Campania voastră electorală primitivă, dar hrănită copios de populism, era și de așteptat să fie una multcâștigătoare.

Cu alte cuvinte, voi ați câștigat victorioși alegerile, promițându-le amărăților acestui mult pătimit ținut românesc țâța plină cu lapte a oii care se numește Rusia. Dar această oaie nesățioasă și șmecheră n-a lăsat niciodată ca să-i sugă țâțele mielul moldovean. Să fim serioși! Să i le lingă, da! În schimb, a cerut întotdeauna, behăind întărâtată, să fie hrănită cu grâu curat de Basarabia cu prețul 09 kopeici kg și adăpată cu Cabernet și Negru de Purcari cu 07 kopeici litrul.

Sosind „perestroika” gorbaciovistă, oaia lui Vanea încuviință iarăși să-i lingă pulpa mielul nostru, dar...

Dar, mai întâi, să-ți mărturisesc, dle Voronin, ce m-a făcut să-ți mai ticluiesc și această scrisoare. Fiind încălzit de flacăra mai multor îndemnuri, firește: în primul rând, după publicarea primei scrisori (vezi: L. A., nr. 1 din 3 ianuarie 2008), n-am pățit nimic. Îți mulțumesc smerit, dle Voronin, pentru că majoritatea fărădelegilor mari și mai mici pornesc de la aprobările autoritare, verbale ori tacite, ale d-tale (sau n-ai auzit de depeșa mea, sau ți-a vorbit despre ea vreun consilier, dar d-ta, om blând și mare, preocupat serios de destinul nostru, ai considerat-o drept improvizație naivă a unui condeier din provincie ce

nu trebuie luată în seamă și, dacă ai gândit astfel, nu mă supăr, pentru că, în bună parte, așa e). În al doilea rând, m-au îndemnat s-o scriu mai mulți prieteni din capitală și din Bălți care m-au lăudat că-s curajos. Să fiu sincer, m-au cam întristat elogiile lor, îndemnându-i și pe ei să fie curajoși, pentru că, în regimul nostru democratic, chiar urât mirositor de când pâinea și cuțitul sunt în mâinile comuniștilor, a-l critica pe Președinte așa copilărește cum o fac eu nu-i mare brânză. Dar îndemnul forte ce m-a decis să-mi mai ornamentez calculatorul cu numele d-tale a fost buletinul de știri în limba rusă de la ora 09:00, din 4 ianuarie, ce mi-a fript auzul pe când mestecam un șorici cu nenorocitele mele de măsele stricate pe care, cu salariu-mi slăbănog, nu mai am cum să le repar. Acel buletin mi-a amintit de-acum nu mai știu a câta oară în ce mod au câștigat comuniștii alegerile, căci de-aceea și mi-am început cu asta scrisoarea. Zic, mestecam nervos șoriciul și aud (nu pot reproduce întocmai, că n-am reportofon s-o fac): că statul moldovenesc e foarte satisfăcut de trăinicia relațiilor economice cu Rusia și de investitorii ei pe care-i dorește și mai mulți; că legăturile R. Moldova cu C.S.I. sunt din ce în ce mai trainice și că d-ta, dle Voronin, crezi în viitorul acestor relații.

Înghițind simultan cu șoriciul aceste informații, mi-am adus imediat aminte de afirmațiile d-tale în cadrul unei emisiuni televizate din ultimele zile ale lui decembrie, precum că mielul blând sugerează țâță de la două oi. Și acest proverb popular ieșea din gura d-tale, dle Președinte, cu o dulceață curat moldovenească. Și, în

contextul dialogului televizat, el suna pentru toți proștii ceva mai răsăriți decât mine destul de logic: de ce să nu sugă mielușica Moldova și țâța parfumată a Uniunii Europene, dar și țâța mirosind a propan a Rusiei? Uite-așa: să le sugă când mai hapsân, când mai somnoros pe amândouă și să doarmă cuminte și sătulă până la alegerile viitoare. A fost un prilej minunat, dle Voronin, pentru nătăfleții care mai cred în d-ta să-ți înalțe apoteoze în limba „moldovenească” pe la banchete și să-i mai ghiontească și pe scepticii lasă-mă să te las din curțile vecine: ai auzit, cumătre, ce șmecher e Președintele nostru?

Dar motive serioase și destule pentru a ticlui altă scrisoare până aici parcă nu prea erau, dar tot în coada aceluși buletin, dle Voronin, a răsunat o știre care m-a făcut praf: oaia cea colorată frumos, nespus de generoasă, Uniunea Europeană, acum la început de an, 2008, lasă să alunece în gura mielului d-tale moldovenesc, o țâță plină cu lapte – 4,6 milioane de euro! De-acum a câta oară, dle Peședinte, oaia asta năzdrăvană te ajută să salvezi situațiile de criză ce țin de existența amărâtă a acestei populații debusolate? Ai mare noroc, dle Președinte, de oaia asta cu țâțe burdușite cu euro. Mă bucur pentru d-ta. Dar, uite, că de-acum aș vrea tare mult să mi se spună: câte țâțe dolofane ale Rusiei a avut norocul să sugă mielușica Moldova, așa, mai mult de pomană, cum o face cu mare satisfacție în cazul celeilalte oi (U.E.) în anii d-tale de guvernare? Sau măcar, în schimbul plecăciunilor în fața Kremlinului ale miniștrilor d-tale pe care îi ții în pumn, cât

lapte-propan cu prețuri reduse a supt mielul nostru din țâțele oii acelea pentru d-ta atât de dragă? Ba dimpotrivă, acest lăptic gazos bătrâna oaie, Rusia, ni-l vinde cu prețuri din ce în ce mai ridicate! O, dacă l-ar fi supt mielul moldovean cu prețuri pe potrivea închinăciunilor d-tale în fața țarului cu caschetă kaghebistă, am fi știut cu toții! Pentru că puterea nu duce deloc lipsă de clopote mass-media. Clopote roșii, cu sunete stridente și lungi.

Te-a stresat rău, dle Voronin, decizia Sinodului B.O.R. privind reînființarea episcopiei Mitropoliei Basarabiei? Pe mine, de asemenea. Vai de capul amărăților noștri creștini! Am să-mi aprind paie-n cap, dar în această problemă noi ne-am pomenit ambii protestatari: d-ta vezi aici un nou atentat la suveranitatea și independența R. Moldova din partea României, iar eu, un foarte bun prilej pentru preoții Mitropoliei Moldovei de a declanșa în masă o propagandă „motivată” împotriva României care vrea să ne „fure” locașurile sfinte. Le trebuia unioniștilor așa ceva?! Dar mă consider diletant în chestia asta și de-aceia îi voi lăsa pe alții să dialogheze cu d-ta, care ești bun „specialist” în toate domeniile. Cât privește independența și suveranitatea statului nostru, să ne fie rușine, dle Președinte, să le trâmbițăm cât o armată rusească ne stă în coaste – și va sta cât există Kremlinul! – și, la un semn al lui, veți coborî în iad sau veți zbura în altă gaură a Universului atât d-ta cu guvernul cuminciorului Vasilică, cât și Primăria lui Dorinel care nu mai are timp să se însoare de când d-ta îl prezezi din toate părțile.

Deocamdată însă, insomnia mea continuă. Și

nevestă-mea, bună creștină, care frecventează foarte regulat biserica pe stilul vechi, că la sărbătorile divine pe stilul nou n-are unde se duce, în ultimele nopți aproape că n-a închis un ochi de ciudă. A revoltat-o rău exilarea forțată în România a celor patru preoți și a unei măicuțe, care n-au mai putut reveni la bisericile din noua lor „țărișoară”. Și aici se simte mâna d-tale, dle Președinte – dea Domnul să nu fie așa. Neavând toate actele în regulă ce le legalizau șederea în R. Moldova, probabil prezentau mare pericol pentru statul nostru năpăstuiții ceia de preoți, umblă cu presupuneri nevastă-mea.

Ei, câtă bătaie de cap am avut eu cu dânsa, dle Voronin, și toate-s din cauza d-tale! La începuturile „domniei” d-tale, ținea una și bună: ai să vezi tu că Voronin ăsta are să facă Unirea! Și, văzându-te cu fața radioasă trecând Prutul, ajunsese să afirme cu tărie că așa bărbat frumos ca d-ta nu s-a pomenit! Ba chiar nu se sinchisea să spună că ești mai frumos și decât mine! Simțeam că mă îmbolnăvesc de gelozie. Acum am revenit la normal. Aproape la normal, pentru că, de când d-ta îți dai arama pe față, urându-ne așa fără de perdea neamul, deci și pe mine, jumătatea mea zice că cel mai frumos bărbat e totuși Traian Băsescu...

Revenind la ideea de atunci a nevastei mele, nu mi se pare acum atât de deșucheată. Dacă d-ta, așa cu intelectul, micuțul, ce-l ai, ai fi fost o fire vizionară, zău că ai fi săvârșit Unirea! Chiar la prima sesiune ai fi putut obliga Parlamentul cela de paie să voteze revenirea la Țara-mamă. Ai fi putut folosi aceleași argumente

primitive pentru moșnegii d-tale: „Măi ramoliților, aderăm la România ca republică cu statut de formațiune statală autonomă, ne păstrăm fotoliile și pe urmă vom mai vedea; altfel, mă bolșevicilor boșorogi, ne răstoarnă norodul, că nu vom avea de unde să-l hrănim cu cârnaț și pită ieftină, nici să-i dăm lumina lui Ilici și gaze așa cum am promis”. Și dacă vreounul dintr-înșii mai tânăr decât d-ta ar fi încercat să sughițe a protest, l-ai fi întrebat furios, cu voce tunătoare, ca să înghețe toți de frică: „Măi prostule, tu nu-ți dai seama că oaia de la Răsărit nu ne dă țâță *na șaru* (de pomană)?!” Și se vota Unirea! Și ai fi intrat în istoria poporului român, sângele căruia îți circulă în vene. Și nepoții, strănepoții d-tale ți-ar fi citit numele scris cu litere de aur veșnic în manualele de istorie. Dar așa, cu hula asta antiromânească ce-o faci, cum vei rămâne d-ta în istoria acestui neam? Au să te blesteme urmașii, dle Președinte. Strănepoții d-tale îți vor descoperi numele micuț, într-o notă micuță din subsolul cărții... Și se vor rușina de colegii lor veseli, ei, cei mai triști dintre triștii acestui meleag... Cu toată sinceritatea îți spun: eu nu-ți doresc asta. Dar altceva nu te așteaptă.

Dar nu-i totul pierdut, dle Voronin. Începe cu renunțarea la țâța rusească. Nu mai jindui la ea, că-i degeaba. Oricine ar veni în fruntea statului rus, tot dl Putin are să-l conducă. Din umbră. Da' el, știi pea bine, nu-i prostul să-și lase oaia să-i sugă țâțele mielul moldovean. Renunță, rogu-te, la această politică umilitoare de vasal al Rusiei, că ai s-o termini rău de tot. Hotărăște-te odată! Chiar de mâine renunță la retorismul

demagogic în problema integrării europene și declară limpede Europei că ești gata să intri în familia ei fără oaia din Răsărit! Și atunci, văzându-mă și eu cu țâța U.E. în gură, dar cu un picior măcar în strălucitul ei ocol, voi face în ciudă rivalilor d-tale democrați, care își scutură mereu rufele murdare în văzul lumii și cred că fiecare din ei e alesul Domnului să conducă țărișoara, și voi vota pentru moștenitorul d-tale la următoarele alegeri.

De-aceea te-aș ruga frumos: în continuare las-o baltă cu povestea mielului blând și-a celor două oi. În toți acești ani, mielul d-tale moldovean n-a supt pe gratis nici o țâță rusească, dar pe cele ale oii U. E. – oho! – le-a supt din belșug (din ultima informație radiofonică aflăm că laptele ei jinduit va tot curge pe gâtlejul mielușicăi R. Moldova, până în 2010, atingând suma de 210 milioane de euro! Această oaie peste măsură de darnică are totuși orbul găinilor – ce dezolant! – și continuă să se lase mulșă de un guvern și o instituție prezidențială care ar intra măcar și astăzi în ocolul ei străjuit de douăsprezece stele, dar – ce miopie, dle Voronin! – numai și numai împreună cu cealaltă oaie-matahală. Oaie târcată și hulpavă, care, pe parcurs de sute de ani, tot își umple țâțele păscând iarba mielului nostru.

Am rămas crăcănat de ceea ce-ai mai făcut, dle Voronin

(O a treia scrisoare de la Bălți)

De felul meu, sunt cam crăcănațel, dle Președinte (de, așa m-a născut mama), dar, după știrile din seara lui 10 februarie, am rămas și mai crăcănat. De ceea ce am auzit că ai vorbit la Conferința a 44-a pentru probleme de securitate de la Muünchen. D-ta, Președinte al unui stat independent și suveran, cum îți tăbăcești limba spunând-o mereu, îți permiți să vorbești în limba unui stat străin? Stat de la care ni se trag toate nenorocirile de la 1812 încoace?! Ce demnitate ai, omule? Ce stat ai reprezentat acolo, dumneata? La o adică, puteai să vorbești în două limbi, că poți. În una, „moldovenească”, când d-ta ești „orator” fără foi (atunci nici poligloții sadea nu pricep ce vrei să zici) și în una română, când citești textul alcătuit într-un limbaj perfect românesc de către consilierii d-tale. Ce păcat, că nu ți-ai găsit niște consilieri erudiți, buni cunoscători ai istoriei acestui ținut, oameni sinceri, fără morbul obedienței, care ar avea curajul să-ți dea niște sfaturi nu pe care le dorești d-ta, ci unele oneste, foarte utile ce te-ar ridica în fața celor care ți-au încredințat mandatul, dar și în fața lumii. Scapă de ei cât mai rapid, dle Voronin! Nu înțelegi că, urmând povețele lor, continui să te faci de râs, ca un diletant în ale politicii? O dovadă în

plus sunt pledoariile d-tale de la sus-numita conferință.

De nu mai poți scăpa de mania problemelor de lingvistică, ia și te condu măcar de afirmațiile savanților onești ruși. Academicianul Serghei Kapița consideră că e o „mostră de ignoranță agresivă” susținerea de către politicieni și de unii „savanți” din R. Moldova a neadevărului științific „limba moldovenească”. Ești de laudă, dle Voronin, că recunoști, în sfârșit, identitatea totală a limbilor română și „moldovenească”! Poate le sugerezi și vânduților de la ziarul „Moldova mare” să ia cunoștință și ei de spusele marelui savant rus despre demnitatea intelectualului, pe care au terfelit-o ireversibil.

Apropo, lacheii din partidul „Patrioții Moldovei”, care e țâncul fătat proaspăt de partidul d-tale, nu-ți vor fi colac de salvare, după cum crezi, la alegerile viitoare parlamentare (Păzea! E o cursă!), ci gropar! Acești „patrioți” care scuipă pe obârșia, limba mamei nu-ți pot fi sprijin de nădejde, ascultă ce-ți spun. Ei se vor în carul d-tale pentru a veni la putere și, după ce se vor pomeni în vârful dealului protipendadei, vor arunca cu pietre în d-ta. Mai mârșavi trădători ai alianțelor nu sunt pe lumea asta decât acei care se leapădă de neamul lor cu proprie știință. Dumneata ești mult mai bun și mai curat decât ei, repetând doar neadevărurile acestor cărturari vânduți.

Sper că n-ai nici cea mai mică îndoială, dle Președinte, că Smirnov, acest pripășit cu apucături de schizofrenic, se duce la WC cu hârtia igienică cu care dl Putin și-a șters de-acum dosul. Nu te supăra, dle Voronin, dar, dacă continui să promovezi politica din ultima vreme,

ai să ajungi și d-ta... Eu nu-ți doresc asta, Doamne ferește!

Pentru care neutralitate statală pledezi d-ta, care ar putea fi recunoscută de Europa? Una care ar justifica și în continuare prezența armatei rusești și deci și a dictatului rusesc în propria d-tale țărișoară? Ar putea Uniunea Europeană să agreeze o asemenea neutralitate de paie? Dacă un asemenea adevăr simplu îl pot înțelege eu, diletant dintre diletanți în ale politicii externe, tocmai d-ta, șef de stat, să nu-l înțelegi?! Ce jalnic e să prezinți, ca să te audă întreaga lume, niște ineptii care îi dă în răcori și pe absolvenții școlilor profesional-tehnice – poate sluji R. Moldova „un model de reglementare a conflictelor, un nou mecanism de restabilire a suveranității și independenței teritoriale” pentru țările cu conflicte, când, după ce au murit într-un război stupid flăcăii noștri, R. Moldova nu a făcut altceva decât să-l roage pe Smirnov să-și întoarcă spre ea dosul la toate tratativele haioase bilaterale și de alt gen? Ce „reglementare prin automodernizare” le propui d-ta europenilor, când știi prea bine că modernizarea republicuței ce-o conduci nu vine din interior, ci din exterior, doar prin mijlocirea acelor amărăți care și-au părăsit casele lor flămânde și dezbrăcate, de-au plecat în lume ca să le supraviețuiască copiii și părinții?

Și când le-ai spus-o participanților la conferință că „nu suntem deloc săraci...”, ci „suntem chiar foarte bogați”, m-a străfulgerat ideea că ceva foarte grav se petrece cu d-ta. Ne dăm seama noi că aluzia făcută în limba rusului țintește în cernoziomul nostru gras, bun de întins pe pâine

la banchetele voastre din beciurile de la Cricova, dar cum să-i pui pe treabă pe amărății noștri de țărani, puțini și bătrâni, rămași încă la sate – cu cele câteva zeci de tractoare, aduse din țara-soră comunistă, Belarus, ca să amăgiți lumea să vă voteze și-n continuare? Sau poate „suntem chiar foarte bogați” cu întreprinderile industriale ex-sovietice, părăsite, dărâmate, furate și expediate în Rusia, ca și tancurile și artileria armatei roșii de pe teritoriul Moldovei, pe când noi, gorbacioviștii, unioniștii îl purtam în brațe pe M. Snegur, înfășurat în prosoape?

De acum înainte, am să-mi ticluiesc scrisorile mai scurte, dle Președinte, ca să nu-mi dezamăgesc cititorii, care, scuză-mă pentru sinceritate, s-au plictisit de dumneata. Și, la urmă, am să te rog foarte frumos: cu altă ocazie, nu le mai da lecții de istorie miniștrilor de Externe ai României, că te dai în spectacol. „E absurd ca oul să învețe găina”, zici indignat de pomană, vrând să-i dumirești pe conducătorii de state că oul-România a fost ouat de găina-R. Moldova. Și e și mai absurd, dle Voronin, că la vârsta d-tale încă n-ai înțeles ceea ce înțeleg de-acum și copiii claselor primare: că România și R. Moldova, cu cetățenii lor de un sânge, sunt aceeași Ființă, ieșită din același Ou al Găinei daco-romane.

Presa și Vorevronin, în mintea copiilor

Cred că nu se supără ex-Preș.-ul V. Voronin, că l-am rebotezat mai de mult Vorevronin. Am făcut-o, ca să-i miroase numele a dulce tâlhărie: *vor* în limba rusului e hoț, iar *evro* nu mai trebuie tradus, acestea împreună însemnând hoț de euro. Codița numelui adevărat (e adevărat oare?) i-am lăsat-o intactă – las' să i se bălăbănească-ntre picioare, că așa pățești când ajungi ruină. Că Vorevronin a ajuns în mintea micuților – scuze, dacă-l supăr – aproape nu mai poate fi pus la îndoială.

Argumentez. Într-o emisiune la *Prime*, acum vreo două săptămâni, fiind întrebat de moderatoare când presa noastră a fost cea mai democratică (nu știu de poate avea superlativul), călăuza ramolită a secerciocanului a răspuns fără să clipească: pe timpul regimului sovietic! Acum gândiți-vă și voi, cei care-ați ținut în mâini vreo gazetă moldovenească pe timpul cadavrului vorbitor, Leonid Brejnev: e normal să iasă acest răspuns dintr-un creier de biped care a condus o țară timp de aproape un deceniu?!

Acum, pentru că multimilionarul (a ajuns în timpul mandatului) ar putea să mă acționeze în judecată pentru prejudicii morale, o las un pic mai moale și-l rog, dacă trăiește și momente de luciditate, să nu se supere pe subsemnatul, pentru că am robotit un șir de ani

corespondent și locțiitor de redactor la un ziar raional. Taman pe timpul când cadavruvorbitorul Brejnev alunecase și el în mintea nenorociților de la școlile speciale. Iese că subsemnatul îmi pot permite să vorbesc cât de „democratică” era pe timpul sovieticilor presa?

Îmi amintesc ce mardeală (verbală, firește) luam noi, corespondenții începători, care, din neștiință și naivitate, aduceam la redacție câte-un reportaj dintr-un colhoz unde elogiam prășitoarele dintr-o brigadă frunțașă care-i trăgeau cu sapa, biete, din zori și până-n seară, luptând cu buruiianul! „Să nu-mi mai scrieți despre prășitoare, nenorociților! se răstea la noi redactorul, de altfel, Dumnezeu să-l ierte, om cu un suflet bun și iertător. Toate câmpurile se lucrează doar mecanizat – ați înțeles?!” Ce frecuș lua de la redactor colegul nostru, Ion Vârtosu, fotoreporterul, când aducea-n pelicula aparatului prășitoare obosite și triste! Naivul de el încerca uneori să se dezvinovățească: „M-a dus brigadierul la ele în câmp și le-am fotografiat, ce era să fac?” La care, redactorul: „De ce nu i-ai cerut prostului de brigadier să scoată-n câmp vreun tractor, vreun cultivator? Să le fotografiezi și să-l trimiți în... Și dacă ai vrut să le fotografiezi pe țărancele astea, de ce nu le-ai pus să-și arunce sapele, să zâmbească un pic? Nu vezi ce șifonate sunt? Parcă-s scoase din valțuri!”

Când ne deplasam la ferme, la brigăzile de tractoare, țăranii ne băteau obrazul: „Gazeta asta a voastră e plină de minciuni!” Și începeau să ne spună ce tâmpenii publicasem despre brigăzile sau fermele lor în numerele

din ajun. Nu-mi amintesc vreodată ca vreunul din materialele-informații ce le furnizam pentru pima pagină să fi rămas cu cifrele lui reale – redactorul ori secretarul le modifica, umflându-le de două-trei ori. Când vreun mecanizator sau vreo mulgătoare erau înaintați la *raikom* pentru a fi decorați cu ordine și medalii, hectarele arate și semădate, litrii de lapte muls erau dublate sau triplate și nu se uimea nimeni de asta. Eu care eram responsabil de *Colțișorul satiric* de sâmbătă, primeam din timp indicațiile șefului secției de propagandă și agitație pe care secretar de partid ori președinte de colhoz să-i critic, și pe care să nu-i ating.

Redactorul nostru, secretarul redacției, el și secretar de partid, ținută în vizor de cei doi KGB-iști ce-și aveau sediul la o aruncătură de bulgăre de redacția și tipografia noastră, aveau responsabilitatea partinică ca-n materialele noastre și-n cele ale colaboratorilor din afară, pieptănate de evreica bătrână Roza Moiseevna, de altfel, cu școală bună românească, să nu pătrundă niciun șfichi de aluzie cum că pământul RSSM și moldovenii lui ar mai fi avut strămoși care ar fi trăit și înainte de anii 1812, 1940 și că am fi avut și-am avea și alți frați în afară de ivanii de pe Don și cei din Tambov, veniți să ne „civilizeze”. Orice cuvânt derivat din rădăcina „român” era tabu în limbajul oral și scris, iar acel nimerit întâmplător sau din neatenție într-un material publicat răspândea imediat duhoarea trădării de țară, a dușmăniei și suspiciunii înveninate.

Credeți că fostul nomenclaturist de speță Vorevronin nu cunoaște aceste lucruri? Ba bine cu nu! De-

aceea e posibilă și a doua versiune: dacă n-a alunecat cu totul în mintea copiilor, este, pur și simplu, un mincinos de marcă. De ce este? Continuă să fie! Dar de data asta, minciunile lui put rău de tot. Pentru că fostul dictator care e convins că va reveni la treucă (cei trei *vojaci* de partid din Alianța de paie, încolțindu-se tot mai abitir, îl apropie vertiginos de mult râvnita treucă) ne oferă minciunile fără niciun fel de ambalaj.

Sărmană democrație de Moldova de pe când eu și Vladimir Voronin umblam la fete! Mi-e nesuferită uneori și sora ta de astăzi, curtezană întreținută de cei cu pungile gravide, dar n-am ajuns încă-n mintea copiilor, ca să-ți duc dorul și să scâncesc după tine!

Eu și ceilalți proști

Omul e prost. Cunoșteam această spusă a celui mai mare romancier al ultimului mileniu, F. Dostoievski. De aceea nu m-am uimit auzind-o din gura eseistului Andrei Pleșu, în dialog cu alt ilustru coleg, Gabriel Liiceanu, din seara lui 30 ianuarie, la TVR1 (bogdaproste, că ni-l dă „extraterestrul” V. Plahatniuc măcar cu pișcătura). De aceea din start vă spun: voi face trimitere în continuare la referințele acestor doi mari gânditori ai românilor, deci și ai noștri, din gubernia Basarabia, cărei cei mai mari proști diriguitori ai acestei provincii românești i-au spus, de la 1812 încoace, nu cum a vrut (stră)bunelul meu, ci cum a vrut strălucitul prost Visarion Stalin (cele mai mari nenorociri ale lumii le-au făptuit proștii iluștri, conducători de popoare), urmat de alți proști ceva mai puțin străluciți, dar totuși rămași în Cartea nescrisă a celor mai însemnați proști. Aceștia din urmă n-au avut altă grijă decât să ne facă niște proști și mai proști, ca să uităm cine ne-a născut și-n ce limbă ni s-a cântat cântecul de leagăn.

Și fiind prin definiție și eu prost, marele meu avantaj ar fi, dacă pretind că-s un pic și inteligent, să știu că sunt prost. Acel „Știu că nu știu” al lui Socrate i-a pus în alertă pe gânditorii lumii, îndemnându-i să găsească o definiție adecvată pentru prostie sau pentru prost. Nu știu dacă-au reușit s-o găsească, de-aceea n-am auzit-o nici din gura celor doi esești.

Revin: pentru că m-am băgat prost în titlu, sunt obligat să motivez asta. Cei doi au vorbit mai mult despre semnalmentele prostiei, cum ar fi fudulia, încăpățânarea, obnubilarea, entuzismul de sine, solemnitățile, genul sfătos, hărnicia oarbă, , mania de a te lua tot timpul în serios... Hopa! Și imediat (vedeți dacă știu că-s prost?) m-am întrebat (pentru că n-aveam posibilitatea să-i întreb pe dâșii): dar a lua pe alți tipi în serios nu-i tot un semnalment al prostiei? Pentru că eu în viața asta tare de multe ori i-am luat în serios pe alții pe care-i credea lumea deștepți.

Câteva exemple de proastă credulitate: crezând în discursurile fariseice ale lui Iudoșca mai mulți ani, m-am făcut de râsul găinilor în fața propriei-mi conștiințe și a propriilor copii, prostindu-mă în modul cel mai prost; crezând ca prostul în AIE 1, m-am pomenit la teatru, într-o proastă zi, cu Ministrul nostru, care ne-a anunțat pe toți că se modifică pentru oamenii de cultură un oarecare coeficient și, eu, prost fiind, nu mi-am dat seama că guvernul ne va ciordi aproape jumătate din salariu (înainte de asta, și Premierul mă prostise cu promisiuni că nu ne va reduce salariile). Fiind dramaturg (scuzați-mă că omit cuvântul „prost”), am avut curajul prost să fac dramatizarea poemului *Luceafărul* de M. Eminescu (puțini proști s-ar fi apucat de această aventură) și acum cinci-șase ani am depus-o la Teatrul „Luceafărul”. Și de vreme ce recunosc că sunt cum sunt, m-am dus la directorul-regizor Boris Focșa (privisem două spectacole ale dumnealui și-mi păruseră destul de ingenioase). Am discutat la o cafea

textul, m-a lăudat că-i curajos și mi-a promis că mi-l montează. Aștept, aștept ca prostul vreo doi ani și într-o proastă dimineață aud la radio (tremuram de emoții) că „Luceafărul” a jucat spectacolul „Luceafărul” ... Telefoniez unui prieten din capitală: „Ce prost mai ești, măi Gheorghe, îmi spune. Boris a montat dramatizarea lui!”. Vă imaginați că am conținut după asta să cred ca prostul? Ba bine că nu! Intru înfierbântat de prostie la alt director de teatru și parcurg un itinerar soldat cu un rezultat și mai prost (pe director nu-l nominalizez, pentru că, recunoscând că sunt știți cum, de ce n-aș crede că se va răzgândi și-mi va monta măcar piesa a doua pe care-am moșit-o special pentru teatrul lui?!).

Din discuția celor doi esești am aflat încă o dată că „nu suntem ființe eminentemente raționale” (G. Liiceanu), că „omul nu poate fi inteligent absolut” (A. Pleșu). Dar îi trebuia să fie numaidecât eminentemente rațional, avea nevoie de inteligență absolută primul nostru Președinte de țărișoară din epoca gorbaciovistă, ca să refuze să pună o semnătură și să nu ne bage-n CSI?! Sau să le sugereze securiștilor noștri să-i tragă un glonț în cap banditului Smirnov?! Nu și iarăși nu! Sau celui de-al doilea Președinte: îi trebuia inteligență absolută pentru a nu ceda la o cupă de șampanie aventurierilor găgăuzi pământul strămoșilor? Trebuiau, pur și simplu, să aibă ambii o brumă de curaj și puținică minte ca să-și dea seama că sunt... ca și mine.

Prostul care prostește face întotdeauna jertfe. Și dacă acest prost a ajuns în fruntea unui popor,

nenorocirea-i mare. Noi nu trebuie să căutăm în analele altor popoare exemple despotice când un prost-cârmuitor, încremenit în proiecte sau în idei absurde și mai având mass-media aservită lui, reușește să prostească o bună majoritate a populației care e, de, așa cum a dat-o Dumnezeu și cum i-a spălat creierii ideologia, ieșită din creierii sifilistici ai lui Lenin. Nu vreau să-mi plictisesc cititorii enumerând chiar toate ideile deșucheate, dar profund nocive, ale aceluși cârmaci al R. Moldova timp de opt ani ce aderează la pleiada ceea mai numeroasă de proști care știu întotdeauna că știu totul. Țin să bat totuși alarma: acum dictatorul e încremenit feroce în ideea fixă de a nu vota candidatura lui M. Lupu la președinție. De-aceia i-a pus pe jujucii săi să elaboreze un jurământ-blestem de devotament. În analele prostiei din toate timpurile, Basarabia n-a înregistrat până acum o asemenea strălucită tâmpenie.

De ce băteam alarma? Pentru că acest biped, în anii săi de guvernare, a reușit să creeze un mediu care nu-i permite unui om născut normal să gândească cu mintea sa proprie. Și a inventat, cu camarila lui, un arsenal de instrumente manipulative de minți. Pericolul mare e perpetuarea aceluși mediu și acelor instrumente care nu pot să dispară de la sine.

Da, prostul care prostește e mai periculos decât prostul prostit. Acestui din urmă, dacă dorim să ne mai salvăm cumva, nu trebuie să-i permitem cu niciun preț să se urce în fotoliul primului.

Tristețea dlui Ion Ungureanu și (In)dependența Prezidentului

În ultimele seri din ajunul fanfaronadei din Piața Marii Adunări Naționale, TV 1 Moldova ne-a prezentat, în mai multe seriale, epopeea acestui eveniment, apogeul grandorii căruia trebuie să-l constituie aducerea de la București a drapelului de luptă al Marelui Voievod Ștefan. Osemintele lui ostenite și sfinte se simt fericite – în iunie 1940, tancurile rusului n-au ajuns până la mormântul lor de la Putna. O bună parte din namilele cu stelute roșii au rămas în Basarabia ocupată (una înfricoșează și acum peisajul șovin de la Bălți), fiind apoi înlocuite cu altele mult mai moderne, pe care primul Prezident, eroul nr. 1 al grandioaselor Adunări Naționale, din lașitate, a permis „fratelui mai mare” să le scoată de pe teritoriul suveran al moldovenilor și să le ducă unde vrea. Împeună cu toată artileria, avioanele, rachetele etc. Mi-amintesc bine, conducerea filialei F. P. din Bălți telefona zilnic, înștiințând instituția prezidențială despre această piraterie, ea răspunzându-i că Mircea Ivanovici e la curent cu toate și va lua măsuri... Într-o bună zi, Bălțiul s-a pomenit că n-are nici tunuri, nici tancuri, în afară de acela de pe pedestalul din centru unde copiii coloniștilor și moldovenilor cu creieri spălați depun și până azi florile recunoștinței.

M-am uitat foarte atent la eroul nr 1 al Adunării din

27 august 1991, aclamat până la sufocare de uriașa mulțime (în pântecul ei fierbând și urlând eram și eu, frontistul din Bălți): Președintele (de-acum al Republicii independente!) își ținea cele două degete dolofane în sus, dar... alăturate! Nu le crăcănase, cum făcuse toată „floarea cea vestită” a Moldovei proaspăt independente, ca să configureze în victoriosul V. De ce nu le crăcănezi, Mircea Ivanovici?! îmi venea să țip înfuriat. Uite cum le crăcănează frumos, temerar poeții Ion Hadârcă și Valeriu Matei, ministrul Ion Ungureanu și istoricul Ion Moșanu etc., etc! Așa cum le ții dumneata, seamănă cu o țeavă retezată de pușcă, țintind în Dumnezeu!

După ce sutele de mii de patrioți creduli ca mine s-au împrăștiat pe la casele lor, întâiul Preșident, garant al respectării și împlințării mărețelor prevederi ale Declarației din 27 august, neglijând decizia membrilor biroului Parlamentului, plecă la Alma-Ata, la invitația Kremlinului, pecetluind cu semnătura-i intrarea Moldovei suverane și independente în CSI. Următoarea împușcătură cu „țeava” dublă a degetelor sale în creierul nostru încă înfierbântat de euforia ultimei Adunări Naționale a fost eliberarea banditului Smirnov, atât de măiestrit prins de polițiștii noștri la Kiev. Eliberare făcută tot sub presiunea Moscovei, care a grăbit fătutul republicii moldovenești transnistrene. Apoi capul țării apăru mofturos la televiziune, anunțând că nu poate lucra cu Premierul Mircea Druc (în prezența aceluia, oriunde se afla, se simțea școlar repetent). Spre sfârșitul mandatului, tot la o emisiune, l-am surprins, cu inima-mpietrită, cum privea în

gura roșie a unei șovine de la tribună care își bătea joc de tricolorul nostru, după care, se ridică și el, masiv, tot mofturos, întrebând auditoriul: de ce trebuie să ne deșteptăm, cum zice imnul ăsta? noi, ce, dormim, ca să ne deșteptăm? Degrabă, țara, somnoroasă ca și Președintele, s-a pomenit cu alt imn...

Noi, puținii patrioți bălțeni, eram de-acum înfoiați rău pe primul Președinte, pentru că ratasem șansa, unica până atunci și după, de a avea un primar moldovean și patriot în capitala Nordului. În doi cu președintele filialei F.P., Vasile Dobrogeanu, ne-am dus să-l întâlnim pe pământurile Institutului de Selecție, pe unde Mircea Ivanovici urma să treacă ducându-se la o sindrofie la un amic judecător. Mașina stopă, sări bodyguarzii, Președintele îi opri și ne întinse mâna. Era molică-molică – ce fericire, oameni buni! Destinul a vrut să am în palma mea cele două degete ale dreptei pe care M. Snegur, mâncatul din ochi de sute de mii de însetați de libertate din Piața Marii Adunări Naționale, ni le întinse binevoitor, promițându-ne că-l vom avea primar pe dl Vasile Calistru, un om de bună-credință, cărui îi fusesem și învățăcel la Pedagogicul bălțean. Dar „Independența” Republicii nu l-a ajutat pe mereu dependentul Președinte să-și respecte cuvântul.

Amintindu-ne de gafele prăpăstioase ale primului nostru Președinte, am înțeles de ce inegalabilul om de cultură, Ion Ungureanu, la emisiunea din 19 august (TV 1 Moldova), a adus în ochii Domniei Sale atâta tristețe, de parcă-l implorasem să ne-o ia și pe-a noastră, a sutelor de

mii de dezamăgiți, foști participanți la acele Mari Adunări. Și maestrul, bolnav de bunătate cum e, s-a învoit să ne-o ia și să ne-o ducă-n ochii lui la emisiunea ceea, ca să-i întrebe pe moderatori, pe noi toți, cei cu visurile ucise: de ce niciunul din acei care au condus țărișoara măcar la acest bilanț de 20 de ani de independență de paie, niciunul n-a avut curajul să-și recunoască greșelile?!

Au condus-o toți trei, maestre, cu mâna pe pulsul buricului Kremlinului, și se consideră imaculați, fără de păcate – ce elogii și-au adus în discursuri, fostul dictator (dacă-i în mintea copiilor!), vomitând atâtea cifre și procente victorioase obținute în perioada mandatelor sale, că aveam impresia că îi mai rămân o parte lipite de dantura roșie. Of și iară of! După o greșeală, la prima vedere, nevinovată, a capului țării, vine întotdeauna o mare de întuneric și de nădejdi spulberate...

P. S. Din răspunsurile ex-Preș.-ului, M. Snegur (a fost invitat în seara lui 27 aug. la tel. publică, împreună cu ex-Min.de Interne, Nic. Țâu) am mai aflat: Domnia Sa nu regretă o iotă că a semnat la Alma-Ata actul de intrare în CSI (și SUA l-a sfătuit s-o facă, zice; cele trei țări baltice își declaraseră deja independența, pentru că M. Gorbaciov numai lor le-a permis să și-o declare, pe când Moldovei și celorlalte republici le-a interzis), semnându-l de hatârul Rusiei, care, doar având țărișoara în îmbrățișarea CSI-ului, i-a recunoscut independența, păzită și până acum de armata-i din Transnistria; Domniei Sale îi vine greu să spună dacă putea fi evitat conflictul de pe Nistru și tot

Excelența Sa, răspunzând la întrebarea unui telespectator înfuriat de la țară, exclamă cu uimire: „Pentru mine nu era clar de ce s-au distrus brigăzile de tractoare?!” Adică în anii lui de domnie nu-i era clar ce se face cu agricultura țării!

Și eu, înduișatul naiv, mă mai miram, cu o seară mai devreme, de unde se adunase în cei doi ochi ai maestrului Ion Ungureanu atâta tristețe, că, revărsată-n afară, i-ar putea acoperi pe de-a-ntregul pe cei trei cârmaci, cu toate proprietățile lor acumulate, spre „fericirea” noastră, în anii lor de triumf!

-

Badea Dionis-Armstrong-ul din Ciuciulea

Precizez: din Ciuciulea, Glodeni. Că celelalte raioane așa om n-au.

Sună telefonul fix. Ridic nervos. La receptor, badea Dionis Zdraguș: „Salut, orășenilor! Avem, în sfârșit, împărat! Nu sărbătoriți?” Spun că nu. „Chiar nu te bucuri?!” se miră. Spun că mă bucur. „Simt că nu prea, zice. Da' eu, iaca, l-am chemat pe Mișu, cumnatul, să închinăm un pahar în cinstea asta. Că-n acești doi ani și ceva, cât s-au clănțănit ai noștri cu alegerea Prezidentului, trebuia să mă îmbăt, ca să pot adormi...”

Dacă nu ținem cont de turburel, lui badea Dionis i-a mai rămas două pasiuni: cântecul și politica. Muncind pân' da în brânci, e gospodar sadea, are de toate: două poloboace cu busuioacă, patru oi și-un berbecuț, telefon fix, tractoraș cu două coarne din urmă, să-l poată conduce la cosit etc. Ziceam de cântec. E un mare fan al lui Louis Armstrong. De când i-a prins urechea primul șlagăr. Are voce tunătoare. Îl imită uimitor pe american, creatorul jazzului clasic. Lipind desinențe englezești la rădăcinile românești. Și-l pune și pe Mișu, cumnatul, să cânte. De nu adoarme nimeni în mahala până după miezul nopții. L-am ascultat și eu mai an. Zece minute. Și mi-a țiuuit urechea o săptămână. Circulă prin sat niște bârfe: precum că celelalte

soții, neoficiale, pe care le-a avut după prima, regretata, – dragostea lui din tinerețe, l-o fi părăsit tot din cauza acelei pasiuni pentru Armstrong – că le obliga să cânte cu el. Până la cântatul cocoșilor. Nu cred. Eu am refuzat să cânt și doar a scrâșnit... Atât.

Dar „boala” lui cronică e politica. I-a adus și necazuri. În armata sovietică, bunăoară. A fost pârât de-un camarad că ascultă *Vocea Americii*. Pe ascuns. La un tranzistor. L-a chemat căpitanul: „Eh tî, maldavanin! Vrag naroda?!”. El: „Nu-s vrag, dle căpitan! Fac așa cum ne-ați ordonat! Ascult, ca să-mi cunosc cât mai bine dușmanul!” Căpitanul, zice el, a făcut o pauză. După care l-a trimis. Unde trimite fiecare rus și pe oricine cu „blea”...

E la curent cu toate evenimentele. Și râde de nătăfleții care cred că M. Snegur ni-i și acum Președinte. Dar mai zice: „În ultimii douăzeci de ani, lumea s-a făcut mai proastă. La sovietici, ne obligau să ne abonăm la *Moldova Socialistă*, gazeta raională, aveam pălării pe stâlpi, cutii – pe pereții caselor, de unde curgea zi și noapte informația. De când e cu democrația, au dispărut pălăriile și cutiile vorbitoare, ne aduc ziare pe gratis doar cu o săptămână-două înainte de alegeri... Cine n-are televizor sau radio, se îndobitoceste, dle!” Și mai zice: „Păcat de tineri că leapădă satul... Iar cei care rămân caută numai discotecile și barurile. La Ciuciulea avem vreo patru, dacă nu mai multe...”

Acum sărbătorește evenimentul. Deși nu crede că va curge multă miere-n R. M. de-acum înainte.

Mi-amintesc, cam la o lună după venirea la putere a

Alianței, badea Dionis zicea că-l dorește Președinte pe Marian. Că-i înalt (fiind scund, badea-i admiră pe cei ca brazii-n Carpați) și vorbește foarte frumos. La televizor și radio. Înțelege puțin ce vorbește, recunoștea, dar nu contează! Principalul e că rostește cuvintele curat ca românii munteni! Că badea Dionis știe de la părinți că ne tragem de la geto-daci. Și că vorbim româna. De-aceea a rămas perplex auzindu-l mai târziu pe obiectul vorbitor al admirației sale că limba ni-i de două feluri – și română, dar și moldovenească.

Sărbătorește. Se bucură pentru N. Timofti. Dar i-i jale și de M. Lupu... Tare-ar închina cu dânsul un pahar de busuioacă! Și ar cânta numaidecât, la desert, ceva de Armstrong... Ar fi încă multe de spus despre badea Dionis-Armstrong-ul din Ciuciulea. Dar mai intrigantă mi s-a părut ultima lui nedumerire: „Poate dl Timofti m-a lămuri, că Premierul și miniștrii lui chiar mă zăpăceau: cum să înțeleg eu – carpănul mă-sii! – și cu creșterea economică țărișoara noastră a ieșit pe primul loc în Europa, și cu sărăcia tot suntem pe primul?!”

Alianța din betonul...de paie?

Sintagma *Alianța de beton*, lansată cândva de dl Mihai Ghimpu, sună de multă vreme „ca râsul la mormânt”. Firește, în urechea sutelor și sutelor de români basarabeni de toate vârstele care au adus la putere cele patru partide. La început, calificativul *beton* chiar m-a bucurat și pe mine, amuzându-mă benefic. Cu toate că și până la lansarea lui, liderii Alianței și cei din anturajul acestora începuseră să se încolțească. O făceau, ce-i drept, fără agresivitate, cu aerul de politicieni care știu să polemizeze pașnic în problemele-cheie. Și am tot înghițit epitetul-oximoron, *beton*, până când acesta, fisurându-se, a început a cerne firișoare de nisip, la început, timid, mai apoi, tot mai ostentativ, mai obraznic. Iar după refuzul Președintelui interimar, M. Ghimpu, de a pleca cu vrednicii oșteni moldoveni la parada de 09 mai (bravo de el!), descoperisem cu toții, holbați, că betonul acela hazliu avea, în loc de armătură, niște sârme subțirele de aluminiu, bune doar de cusut cu ele prohabul la schizofrenicii cu rușinoasa manie de a-și arăta trecătorilor cioclejul. Ei, dar după emiterea Decretului istoric de către același M. Ghimpu, pe care pripășiții și lichelele naționale sunt în stare să-l frigă pe scaunul electric al lui Theodore Dreiser, buclucașul beton s-a înmuiat mai abitir decât mămăliga noastră națională. Dar cum să nu se chiflicească,

dacă, tot nisipul cel amăgitor cernându-se, a rămas din el un smoc jalnic de paie și acelea putrede. Nu poți să aprinzi barem cu ele un focușor tămâiat cu tizic în soba babei Ruța.

Mă gândesc eu, cu creieru-mi de herțean nătâng, că neapărat ar trebui de-acum încolo (e greu de spus: *încolo* va dura și după alegerile anticipate sau va da ortul popii la numărarea voturilor?) să nu mai mursecăm sintagma asta nenorocită (am nenorocit-o noi!), că ne râde lumea. Lumea bună, pentru că o irită rău auzindu-l pe M. Lupu scuipând pe suferințele basarabenilor exilați în siberii, uscați de foame în casele lor cu podurile măturate de “eliberatorii” din 1940 și 1944, exterminați pe prima linie a frontului în războiul călăilor Hitler și Stalin, convertiți în moldoveni fără memorie istorică și fără naționalitate, zic, auzindu-l cum își camuflează antiromânismul sub fraze sunătoare despre programul de integrare europeană. Pentru că această lume bună ce a votat democrația e tot mai dezamăgită auzindu-l și pe S. Urechean, cu zâmbetu-i șmecher, vorbind că nu merită să depună flori „în toată ziua” la piatra nu știu cui (știți că a refuzat, ca și M. Lupu, să comemoreze memoria victimelor ocupației sovietice din 28 iunie) sau să-l mai vadă cu capul aplecat pe V. Filat (băiat rușinos, ce mai!) când vorbește M. Ghimpu cu sinceritate dură țărănească despre suferințele neamului.

Ei, dar ne râde și mai îmbelșugat, cu spumă la gură, lumea pripășiților și urmașilor lor, care din blestematul 28 iunie 1940 și-au uscat obelele pe altarul plâns al suferințelor noastre, impunându-ne incultura și lipsa lor

de credință, recroindu-ne istoria după bunul lor plac. Cincizeci de ani i-am tot pus în capul mesei, ca după votarea Declarației de Independență să-i lăsăm pe kazacii lor să-și sape latrinele și în Tighina stropită cu sângele voluntarilor noștri, pe malul drept al Nistrului! Și să ne facem a nu vedea cum, timp de douăzeci de ani de democrație tot de paie, pripășiții continuă să-și lustruiască cizmele slavone cu crinii alfabetului nostru latin. Țștia nechează stalinește văzând cum îi curg mațele betonului Alianței noastre!

Să renunțăm, carismaticii noștri lideri, la sintagma asta, inventată cu cele mai bune intenții de inimosul vostru coleg, M. Ghimpu, dar compromisă jalnic de voi toți. A doua oară se amână discutarea în parlament a Raportului comisiei Cojocar. E dovada cea mai tragică, și una de netăgăduit, că betonul Alianței Domniilor voastre și a noastră este unul de paie. Și ca să nu dezamăgim și mai mult lumea bună și să contenim a distra lumea cealaltă, ostilă, e spre binele tuturor să-i zicem în continuare simplu: Alianță. Înghițind în sec, firește.

Cadavrul p.p.c.d.m. Vine de sus, să-l salveze IIsus?

N-are cum, oameni buni! Mântuitorul nostru nu-și poate compromite preafrumosul și sacrul nume salvând de la moarte un partid-cadavru, capii căruia au trădat atât de mârșav idealurile naționale, vânzându-și sufletul și pielea unui alt partid-monstru, ai cărui fondatori au dat cu barda-n Dumnezeu chiar de la diavoleștile sale începuturi, ucigași ai zecilor de mii de preoți, demolatori blestemați de biserici și mănăstri. Cu atât mai mult, nu-și poate întina providențiala misiune salvând zdrențele vechi, pătate de sânge, ale lui pcrn, care iată-iată va aluneca în tomberonul uriaș cu gunoaie ale istoriei.

Iudoșca și-a dat demisia? Dar ce poate să mai facă un oportunist viclean ca el, văzând că partidu-i-cadavru e în moarte clinică? L-ar putea resuscita, cum spuneam, doar IIsus, dar Mântuitorul nu vrea! Prea e îngropată în păcate de neiertat această formațiune de care, în anii stelari de eliberare națională, ne-au fost legate toate speranțele noastre. Oare cum va rămânea numele ei cristalizat în Cartea de istorie a Basarabiei la sfârșit de fost mileniu și început de mileniu trei? Dar mai rămân flendurile fanatice ale acestui cadavru politic pe care le flutură, funest, un vânt al iluziilor deșarte. Iudoșca s-a prostit lamentabil participând și la ultimele alegeri – nu așteptam de la unul, viclean ca el, o asemenea gogomănie.

Și copiii handicapați de la școlile speciale îi puteau prezice înfrângerea rușinoasă. Dacă ar mai fi acceptat să fie reales în funcție acum (că l-ar fi votat bulendrele bătrâne și cele juvenil-carieriste!), era nebun de legat.

Tatăl Nostru, spus de Iudoșca la început de congres, a răsunat ca „râsul la mormânt”. În clipele acelea, îmi păru că Ștefan cel Mare și Sfânt din siglă e gata să-l lovească cu crucea în moalele capului, iertată-mi fie expresia necuviincioasă.

Dar am deschis aseară, luni, *Fabrika* și m-am crucit de ceea ce debita renegatul: el consideră trădarea-i din 2005 un act responsabil făcut în interesele țării și ale poporului! Mă așteptam ca moderatoarea să-i ceară să vină cu argumente, ca să aflăm și noi ce-au avut de câștigat basarabenii-băștinași de pe urma acestei josnice trădări, de data asta fără perdea. N-a făcut-o. Știți ce-am observat, dragilor, la mai multe emisiuni unde participă Iudoșca? Că moderatorii sau chiar comentatorii politici tremură pur și simplu în fața acestuia! Sunt inhibați. Nu îndrăznesc să-l înfrunte! Numai una, Laguta, avusese curajul s-o facă. În rest – nimeni, absolut nimeni! Se tem de el. Se tem de agresivitatea lui dezlănțuită. Și aseară dl Chirtoacă, expertul, a căutat, în limbajul sofistic al lui M. Lupu, să-i cânte-n strună demisionatului cu barbă, lingușindu-l lamentabil. De gângăvitul jalnic al fostului *vojak komsomolist*, Braghîș, n-am înțeles de ce, tot invitat și el, nu merită să vorbim. Iudoșca consideră că „scorurile

modeste” ale ppcdm de la ultimele două scrutine sunt „un

popas înaintea bătăliilor viitoare” – cam așa sau literalmente așa s-a exprimat tribunul din copaci. El are prostia să anunțe că nenorocitul lui cadavru, ppcd, pe care refuză să-l resusciteze Iisus, va surprinde lumea cu rezultatele-i la viitoarele alegeri! Măi Iura, măi! Recunosc fără rezerve că ai fost cel mai talentat mani...pulator al prostimii pe parcursul a două decenii (prostimea prostituată de tine m-a avut și pe mine aliat), dar cu asemenea ineptii chiar te faci de râsul găinilor. Cu Victoraș Ciobanu vrei să răstorni d-ta cursul istoriei? Băiatul, adevărat, va fi pentru d-ta un jalnic Medvedev, în miniatură, pentru Putin – e în stare, bietul, să nască și alte proiecte, în afară de cele ponosite ale dumitale? Ceilalți trei mușchetari bătrâni, rămași credincioși iluziilor frontiste, având creiere burdușite cu idei roșchienne, nu pot nici ei resuscita cadavrul. Ar fi nedrept să ne supărăm pe dânșii – rămân vicepreședinți și în continuare – ce le rămâne lor, jujuci roșchieni, să facă? Există vreun partid serios în Republica asta să-i încorporeze?

Vă anunțam și cu altă ocazie: printre cei șapte foști „magnifici” aveam un student ce absolvise Dreptul la universitatea bălțeană, care era tăruț la învățătură – l-ați auzit atunci rostind discursuri optimiste, înflăcărate. Ce copil credul! Oare e și el în numeroasa avangardă de șoc ce se pregătește să lupte cu morile de vânt? M-am uitat la fețele numeroase tinere din sala congresului – ce păcat de copiii ceia! Oare să nu înțeleagă ei, naivii, că nu-ți poți croi o carieră serioasă politică călare pe un partid-cadavru, al cărui creier e îmbătrânit de idei false, depășite și al cărui

suflet e pierit de rușinea trădării? Înțelegeți măcar voi, dragi copii: Mântuitorul Iisus vă compătimentește. Dar nu coboară de sus să vă salveze . Nu vrea. Are oroare față de sindromul IUDA.

M-am bătut cu un rus pentru dl M. Ghimpu

Miercuri, 24 februarie, m-am bătut cu un rus. Cum m-am văzut urcat în troleibuzul nr. 2, s-o iau spre casă (am memorizat și ora, dar contează?), aud în fața mea grohăit răgușit în graiul lui Ilici: „Laguta – bravo ei! – protestează cu ai noștri în fața guvernului, dar noi ce facem în Bălțiul acesta împuțit? Stăm acasă ca niște putori! Să ieșim în stradă! Să-i susținem!” Condrușețul de pe scaun al rusului îi șopti aceluia, dar urechea mea bleagă nu prinse ce. Răzvrătitul pornit pe răzmeriță izbucni și mai furios: „O brânză va face Filat al vostru! Dacă ar avea lângă el măcar un președinte ca Voronin, da! Dar Ghimpu acela e un berbec! Un berbec, ca și toți moldovenii voștri!”.

Atunci n-am mai răbdat. Zvâcni în mine, răsucindu-se ghimpos, paloșul dacului. Mi-am făcut drum spre rusul cu șleapcă tuciurie și, săltându-l voinicește de guler, îi trimisei un pumn în barbă. Rusul se prăvăli pe scaun și troleibuzul stopă. Era stația mea. Ajunsei victorios la ușă și... mă prăvălii haiducește peste pasagerul din față – rusul mă ajutase să cobor cu un pumn *bogatâresk* în ceafă.

Asta a fost lupta pe viață și moarte cu dușmanul lui Mihai Ghimpu, deci și al R. Moldova, pentru că Președintele, chiar dacă-i interimar, reprezintă țara, nu? Și

pentru că va reprezenta-o, cu alți ocârmuitori din Alianța noastră de „beton”, și la Moscova, dacă va pleca la 09 mai, l-aș ruga să-i transmită lui Medvedev și lui Putin (acesta îi spion bătauș, mă va înțelege) că m-a bătut un rus de-al lor. Unul de vârsta mea, care s-a oploșit, după război, ca și alții zeci și zeci de mii, în orașele și orașelele Moldovei *țvetușciaia*, în calitatea lor de specialiști nepoftiți. Și Leonid Ilici, pe atunci secretar prim, a avut grijă nu numai de nevasta drăgălașă a lui Iv. Bodiul ca să-i fie bine în lipsa soțiorului, dar și de conaționalii săi, băgându-i în apartamente noi și în beciurile noastre cu butoaie.

Și să le mai spună că nici în cincinalele educării omului multilateral dezvoltat, nici în ultimele două decenii de hoție economică de piață, și scursura lor îmbătrânită în șovinism, și scursura lor mai nouă n-au vrut și nu vor să învețe și să respecte limba, tradițiile acestui pământ care îi rabdă și-i mai hrănește. Poate le transmit ei, Medvedev și Putin, conaționalilor că Basarabia se sufocă de canalele lor TV, ziare și reviste, dar dânșii, având obraz de șorici, ne mai scriu și pe garajuri hrușcioviste, pe closete: *Beliți – russkii gorod*. Să le transmită cumva să renunțe la aceste porcării, pentru că în ultima vreme au apărut inscripții cu litere mai mășcate pe blocuri mai noi: *Basarabia – pământ românesc*.

Ar fi un eveniment istoric pentru noi și urmași, dacă delegația moldovenească ar refuza să plece la *guleaiul* Kremlinului din 09 mai. Rușii s-ar înfuria și ar începe, poate, să le piară cheful să mai compună bancuri noi despre moldoveni proști și fricoși. Și s-ar zvoni în lumea

ce nu a auzit încă de noi că lângă România și Ucraina mai este o țărișoară cu români mândri, cu draci care refuză să mai facă aport în fața Ursului dormind pe rachete și bombe. Taman e momentul să arătăm lumii că prin venele noastre nu curge apă chioară! Că pe pământul ăsta nu ne-am născut și nu mai dorim să murim cu șira spinării coromâslă!

Iar dacă, Doamne ferește! Președintele nostru închiriază avionul și pleacă, cel puțin să le transmită atotputernicilor Medvedev și Putin ce-au descoperit istoricii noștri onești din comisia constituită prin decretul Domniei Sale: basarabeni deportați în lagărele rusești – 74. 515 de mii, basarabeni uciși prin foametea organizată tot de emisarii lor – 173.684 de mii și basarabeni-carne de tun – 54. 618 de mii. Pe aceștia din urmă generalii ruși i-au băgat cu sila sub arme și numai în trei luni i-au exterminat diabolic potrivit schemei satrapului Stalin. Îi rog pe membrii delegației, trimiși de Alianță: nu ciocniți paharele cu urmașii generalilor Jukov, Konev, Malinovski (acesta din urmă și-a avut statul-major chiar în Bălțiul nostru și-n s. Balan, actualmente Malinovskoie, Glodeni – cum moldovenii își mai venerează ocupanții, mămulică Doamne!), că au să vă blesteme urmașii moldovenilor sacrificați din cele aproape 55.000 de morminte înstrăinate, fără cruce, pe țărâna cărora n-a avut cum să picure lacrima mamelor și văduvelor basarabence.

În sfârșit, dacă stau strâmb și gândesc drept, de-l scăpăm pe dl M. Ghimpu să se îmbrățișeze la 09 mai cu cei doi *vojdi* (conducători) ai Rusiei, iese c-am fost un bleg

ordinar bătându-mă cu rusul acela obraznic. În orice caz, eu, în urbea-capitală a Nordului, mă voi deplasa în ziua cea la tancul „eliberator” și voi anina în coarnele lui o țidulă cu următoarea dedicație:

L-a urcat pe postament, sus, rusul

În așteptarea onorului.

Urc și eu, fac toată treaba-ntr-însul

În cinstea „eliberatorului”!

M. Lupu – creierul lui Voronin în Alianță?

Subsemnatul am fost acela care, după primile alegeri parlamentare furate de comuniști, am publicat în „LA” o scrisoare virulentă adresată lui Marian Lupu în care îl numeam lichea, exprimându-mi profundul dezgust pentru obediența-i repugnantă în fața dictatorului Voronin în schimbul carierei. După zile numărate, aud că charismaticul ex-spicher a și evadat din ghetoul clanului. Unii dintre prietenii mei bălțeni, ironizându-mă circumspect, dar și cu un soi de invidie, căutau să mă convingă că l-aș fi influențat și eu pe dezertor să facă asta. Ar fi fost o puerilă naivitate din partea-mi să cred așa ceva. În perioada preelectoralei 2, tot pe paginile aceluiași săptămânal, am bătut alarma, îndemnându-i pe alegători să nu se încreadă în frazeologia gravidă a lui M. Lupu, susținând ideea că dezertorul e pus la cale de Voronin să momescă electoratul spre PD, ca să-l aibă pe acesta aliat în parlament. Aceasta neîntâmplându-se, aceiași prieteni îmi tot dădeau ghes: cere-ți scuze, măi Gheorghe, de la Lupu, nu vezi că el i-a debarcat pe comuniști, salvând democrația? După ce citisem în *Timpul* un editorial al lui C. Tănase, în care reputatul ziarist recunoștea că trăiește o mare bucurie că a greșit în privința lui M. Lupu, chiar

eram gata-gata să mă prosternez în fața noului președinte al PD și să mă căiesc, că îndrăznisem să-i șifonez imaginea. Dar un demon treaz din subconștientu-mi îmi tot spunea și-mi mai spune: „Misiunea lui M. Lupu e, mai întâi, să compromită Alianța în fața alegătorilor ei și să organizeze în așa mod lucrurile, ca ea, Alianța, să-l părăsească, iar el să rămână un politician neprihănit”.

Se perindau rapid, învolburate săptămânile, lunile și, urmărindu-i la televizor, în ziare discursurile stufoase, lunecoase, am tot amânat scuzele și conștientizez acum că n-am făcut deloc rău. Trecând pe altă baricadă ideologică, acest bărbat frumos, erudit, ce-și afișează viziunile proeuropene aproape în fiecare luare de cuvânt, în realitate, a rămas un antiromân, cărui îi e în cot ce istorie învață și vor învăța copiii din școlile satelor noastre năpăstuite, încremenite în rutina ideologiei anacronice agrarian-comunistă. Și iată-l acum pledând pentru proiectarea și mai departe a filmelor dublate în limba rusă (uite că de progeniturile „fraților” noștri „eliberatori” nu-i este în cot!), iată-l anunțând cu tupeu în vecinătatea bustului dragului de-a pururi al nostru Eminescu: „Vom schimba Constituția în complex, rectificând 68 de articole, fără articolul 13: vom lăsa „limba moldovenească” în Constituție...”

De ce s-o lăsăm? Pentru că „e prematur să facem această schimbare”. De ce e prematur, deputatule? Dl Nicolae Dabija te-a radiografiat genial: „...nu te interesează rectificarea Constituției decât în măsura în care cele 68 de

articole schimbate te-ar face președinte al republicii". Și dacă zici că-i prematur, atunci când s-o facem? Peste opt ani, după ce-ți va expira mandatul dublu de președinte? Numai atunci adevărul despre numele corect al limbii noastre, confirmat de savanții Academiei, va conta pentru d-ta? Până atunci însă, în toți anii cât vei sta cocoțat în „tron”, să continuăm să ne minciunim copiii (poate propui să le procurăm și câte un dicționar al lui V. Stati?), să ne mințim pe noi înșine, să ne dăm în spectacole ridicole la forurile internaționale vorbind moldoveneasca? Într-un cuvânt, să ne mai tăvălim prin noroi aproape un deceniu conștiința națională de dragul carierei dumitale?!

Pentru că, dragă cititorule, acest om politic cărui într-adevăr îi datorăm cel mai mult constituirea AIE, deci și debarcarea comuniștilor de la putere, e hotărât, cum vedeți, să le impună celorlalte trei formațiuni politice concesiile umiltoare de a renunța la constituționarea formulei corecte „limba română”, la predarea în școli a istoriei românilor, doar ca la următoarele două scrutine (parlamentare, prezidențiale) să-i fie aleasă candidatura în postul suprem. Unicul „dar” ce-l vom primi noi de la el în schimbul umilinței noastre va fi accentu-i dâmbovițean. E destul oare? Dl M. Lupu consideră că-i destul. Or, pentru dânsul contează mai mult numărul de votanți la alegerile viitoare din rândurile păturii debusolate, mancurtizzate ale populației, decât **adevărul științific** care este și va fi în vecii vecilor numai unul: **simțim și gândim, suferim și visăm, vorbim și scriem în limba strămoșilor noștri – limba română!**

Mă doare că spun asta, dar Marian Lupu este creierul lui Voronin în Alianță, creier învelit într-o terminologie gravidă proeuropeană. Să nu vă pară tranșantă formularea mea. Membrii celor trei partide ale Alianței trebuie să fie pregătiți pentru cele mai viclene, mai cinice surprize din partea celor doi conducători ai PD (utilizez pluralul „doi”, pentru că-n spatele lui M. Lupu stă de veghe mereu un alt lup, mai bătrân și mai învechit în politici duplicitare). Ei vor recurge la cele mai radicale tertipuri, indiferent de culoarea lor politică, numai pentru a ademeni electoratul de partea lor, ca în viitor să domine parlamentul cu numărul de deputați. Înțelegem că e deosebit de greu să nu cedezi în fața șantajelor. Nu e cazul să ne liniștim, dar totuși trebuie să ne dăm seama că dezideratul nr. 1 al lui M. Lupu nu e, cum am mai spus, să abandoneze Alianța, ci ea, Alianța, să-l abandoneze pe el. Numai astfel o poate compromite în fața propriilor alegători, ca să fie declarat el erou, exponentul nr. 1 al democrației în această țărișoară. Vicleanul M. Lupu nu poate să nu înțeleagă, că, dacă din vina lui se va desface Alianța, toți votanții PD, cei onești și de bună credință, îl vor părăsi, iar electoratul cel mai credincios Neamului îl va urî de moarte ca pe un trădător de profesie, poate chiar și mai feroce decât Iudoșca, iar D. Diacov și toți ciracii lui vor deveni pe dată cadavre politice. De-aceea e foarte puțin probabil ca retorul cu dicție dâmbovițeană să nu cedeze în privința modificării în bine a art. 13 din Constituție. Deocamdată, n-are cum. Își poate motiva refuzul doar după un referendum în această problemă, pe

care, dacă va avea loc, l-ar putea câștiga. Acesta e adevărul cel mai trist, de care nu vom putea să ne ascundem nici în viitoarele decenii. E cea mai nesuferită, cea mai tragică moștenire pe care ne-a lăsat-o ideologia împutită leninistă, în fața căreia capitulase, în mare parte, intelectualitatea basarabeană și care mai menține în prizonieratu-i populația de la țară.

Mai rămânem proști în bancuri, dnă Alianță?

În bancurile rușilor, firește. Despre moldoveni. Chiar așa, câte decenii, câte veacuri vom mai rămâne proști în bancurile rușilor? Nu trebuie neapărat să treci hotarul Federației Ruse, ca să fii scuipat de preinșii noștri frați mai mari din numeroasele bancuri ce le-au zămislit ei despre moldovenii proști. E destul să-i asculți pe umoriștii lor de profesie distrând (tele)spectatorii de pe ecranele posturilor lor de televiziune ce de-a dreptul le îneacă pe ale noastre românești, ca să-ți dai seama cât valorează un moldovean în ochii rusului. Bancurile rusești despre moldoveni chiftesc în dispreț, sarcasm cu marasm vizavi de creierul rudimentar al moldoveanului. Într-un banc, indiscutabil compus tot de „frații” mai mari, un ciukcea își roagă fiul cu limbă de moarte să-i păzească pe moldoveni de dispariție, ca să nu rămână seminția lor cea mai proastă pe mapamond. Vă place, nu? Mie îmi repugnă și mă revoltă rău. Și înțeleg, ca și voi, firește, că aceste bancuri au fost fătate de disprețul rușilor față de moldovenii din gubernia lor, acum R. Moldova, pe care aceștia îi consideră lacheii lor, lipsiți de demnitatea sângelui. Nu s-a întrebat nimeni dintre voi: de ce nu circulă prin cătunele alcoolizate ale Rusiei bancuri despre ceceni proști? Sau despre lituanieni, estonieni, letoni fără creier? Nu

datorită demnității sângelui pe care aceste popoare au avut-o întotdeauna? Cecenii și balticii nu le-au permis „eliberatorilor” să-și usuce *ghimnastiorcele* pătate de sânge pe coloana lor vertebrală – nu s-a putut, că le era întotdeauna verticală. Pe șira spinării, încovoiată, a moldoveanului le-au putut usca când și cât au poftit.

Acum a venit momentul, dnă Alianță, să începem a ieși din aceste bancuri slinoase, nesuferite. A sosit timpul ca șovinii din țara ce se mai vrea imperiu și șovinii noștri de aici, cu întreg detașamentul lor de jujuci cu barbă sau spâni, să înceapă a înțelege că în această aripă de Țară unde permanent erau puși în capul mesei, îngăduindu-li-se să *prihvatizeze* zestrea moldovenilor dezmoșteniți, să înceapă a înțelege, în sfârșit, că bancurile despre moldoveni proști s-au demodat, că nu mai prind ca altădată. Dar pentru asta, dnă Alianță, după de mult visata scoatere a sârmii ghimpate dintre frați, **se cere consfințit neapărat în Constituția renovată numele corect al limbii noastre – limba română.**

La emisiunea în limba rusă cu moderatorul Anatol Golea, l-am auzit pe intransigentul Mihai Ghimpu, pe care nu pot să nu-l simpatizez și-n continuare, că Alianța nu s-a pronunțat încă în această problemă. Și șira spinării mele pe care o credeam revenită la normal începu să transpire. **Dacă articolul nr. 13 va rămânea gol precum dorește M. Lupu, gol boștură va rămânea în continuare și creierul nostru din bancurile rusești.** Prezența articolului cu denumirea corectă a limbii, am mai spus-o și cu altă

ocazie, ne revendică demnitatea terfelită de la adoptarea Legii fundamentale de către parlamentul agrarian. E adevărat, nu toate țările au acest articol în constituția lor. Dar – să fim treji! – parlamentele ce nu și l-au dorit n-au avut, votat de predecesori, aproape timp de douăzeci de ani, un glotonim mincinos precum l-am avut noi. Un glotonim adus în coarnele tancurilor roșii, să ne rebotezeze originea, înstrăinându-ne de adevărații noștri frați de sânge. E de asemenea adevărat, cum afirmă un mare publicist pe care-l cinstesc și-l respect: n-are nevoie Constituția Moldovei de art. 13. **Însă noi avem absolută nevoie de art. 13 cu numele corect al limbii strămoșilor noștri!** Din foarte multe și serioase motive, unul dintre care ar fi și următorul: glotonimul mincinos „limba moldovenească”, sluțind de-atâția ani Legea fundamentală, i-a băgat și mai abitir în cap omului simplu, ba și elevilor, studenților, că, de vreme ce vorbesc moldoveneasca, cum le spune Constituția țării, sunt așa cum le-au inoculat în creier grădinița și școala sovietică: de naționalitate moldoveni! Majoritatea trăitorilor acestui pământ nu pot concepe nici acum: cum ar fi să fii moldovean, dar să vorbești româna?! De-a lungul multor ani, i-am tot întrebat pe studenții mei de la facultățile Economie, Drept, ba chiar și pe cei de la Filologie de la instituția bălțeană, ce limbă vorbesc și de ce naționalitate sunt. Și de fiecare dată, mă credeți sau nu, doi-trei din grupă anunțau cu jumătate de gură că vorbesc româna și sunt români, dar ceilalți evitau să mi se uite-n ochi, tăcând ca pământul! Vina o poartă, mai întâi și-ntâi, profesorii de

istorie și română din școlile de cultură generală și licee, care, așa „patrioți” cum sunt, n-au putut să le scoată din cap neadevărurile preluate de la părinții și bunicii lor rătăciți. Nu-mi reproșați, rogu-vă, că am luat „patrioți” între ghilimele. Intrați în școlile noastre din sate și vă veți convinge că lipsesc cu desăvârșire formulele de adresare „doamnă profesoară”, „domnule director”, ci, după atâția ani de „românizare”, cum ne reproșează comuniștii, perpetuează ca betonul aceleași „Maria Ivanovna” și „Ivan Harlampovici”! Și un exemplu mai proaspăt: la 11 februarie am fost invitat de un sincer patriot al neamului, dna Zinaida Dolință, directoarea Bibliotecii orașenești „E. Coșeriu” din Bălți, să fiu moderatorul conferinței consacrate aniversării a 75-a de la nașterea poetului nostru nepereche, Grigore Vieru, unde s-au prezentat cu comunicări despre opera poetului elevi de la școlile și liceele din oraș. Dintre cei 18 profesori de română, invitați amabil și insistent să se prezinte cu câte-un grup de învățăcei la această activitate profund patriotică, au binevoit să vină tocmai 6! Cine garantează că acei doisprezece absentați la acele două ore de cinstire a Poetului care s-a identificat cu limba română și neamul său sunt capabili să picure în cugetul elevilor lor spiritul românesc? Eu, unul, nu garantez. E adevărat, modificarea, în spiritul adevărului, a art. 13 nu știu dacă ar aduce mai multă lumină în conștiința acestor profesori. Oricum, mi-e rușine pentru ei și-i compătimesc, pentru că nu-și înțeleg corect vocația. Dar mă îndoiesc că o mai au.

A crede că formula *limba română* din Constituție ar dispersa populația țării, învrăjbind-o, înseamnă a avea mintea moldoveanului din bancurile rusești și „clarviziunea” politică a unui cocoș castrat. Moldovenilor simpli de la țară și celor de la oraș puțin le pasă cum se numește la școală limba ce-o învață copiii și nepoții lor. Lor dă-le motorină să-și are și să-și semene pământul, tarife mai mici la gaz, electricitate, căldură, pensii la timp și locuri de muncă. Și salariile pe care le-au avut măcar. Că amărății din teatre, dragă Alianță-„beton”, cărora le-ai redus de-acum salariile cu circa o mie de lei, de articolul 13 tot nu vorbesc, ci sunt revoltați rău și abia așteaptă alegerile anticipate să nu-ți voteze partidele. Cât privește rusofonii, ei și în continuare ne vor scuipa limba, oricum am numi-o noi, atâta timp cât le vom mai îngădui să-și bată joc de odoarele noastre naționale, oferindu-le prilej să compună bancuri proaste despre moldoveni proști.

Și totuși, ne trebuie un art. 13 în Constituție! Unul ce întronează adevărul științific și care ne-ar ajuta în următorii zece-cinsprezece ani să scoatem din conștiința acestei populații de toate vârstele o minciună ce a mirosit și continuă să miroase urât, adevăr ce ne-ar apropia providențial de celălalt adevăr ce ne justifică etnia – că suntem români!

L-am auzit afirmând pe dl M. Ghimpu, spre satisfacția moderatorului, că va onora invitația Kremlinului și va asista la parada militară din Piața Roșie cu ocazia sărbătorii din 9 mai. Și șira spinării mele,

transpirată cum era, a zvâcnit chircindu-se moleșită. Și creieru-mi zvântat de-atâta amar de vreme prin bancurile rusești chiar n-a putut nici a catadicsi să afle: ce are comun participarea conducerii de vârf a R. Moldova la parada militară a lui Putin și Medvedev cu cinstirea amărăților noștri veterani de război, mobilizați și băgați cu forța în armata lui Stalin, pe prima linie a frontului, ca să strige în atac, împreună cu kazacii de pe Don: *Za Rodinu! Za Stalinu!* (Pentru Patrie! *Pentru Stalin!*) Și i-a mai inclus dl Președinte M. Ghimpu în lista celor ce urmează să fie „onorati” cu participarea delegației moldovenești și pe veteranii ce-au luptat în Armata Română. Prin ce s-au învrednicit ei de această „cinste”? Lămuriți-mă cumva, că eu, cu creierul ăsta purtat prin molozul șovin al bancurilor rusești, chiar nu pot pricepe!

Ce v-aș mai putea spune la sfârșit, dlor diriguitori ai Alianței-„beton”, avându-mi sufletul atât de aproape de D-voastră și atât de amărât și îngrijorat de unele lucruri ce vă pregătiți a le făptui? Dacă doriți (și sunteți moralicește datori s-o doriți!) să ieșim odată și odată din bancurile cu proști, nu mai mergeți, precum au făcut-o proaspeții predecesori ai voștri, la concesiile murdare în problemele ce țin de demnitatea sângelui! Că aveți toate șansele să fiți judecați foarte aspru de istorie, acel „strașnic tribunal”, cum îi zicea marele M. Kogălniceanu.

Mariana Rață cu dodoni în față

Grea și dificilă povară în cârca acestei firave copilite care, seară de seară, după buletinul informativ de la 19:00, apare la *Chestiunea zilei* cu rechini, dar și cu broscoi (broaște) ai (ale) politicii basarabene, punându-ne pe tapet subiecte fierbinți pe urma evenimentelor de ultimă oră. Eram să-i plâng de milă când, acum vreo trei săptămâni, încerca disperată să-i convingă pe D. Braghiș și A. Plugaru de inoportunitatea participării bravilor noștri ostași la parada moscovită. Dar să nu mai abordăm subiectul ăsta, că mi se face rău.

Mariana însă devine din ce în ce mai sigură în gospodăria-i cu colegi forfotindu-i în spate. Regretabil, dar, în prezența șacalilor (citește mai departe: dodoni) roșii, neputând uneori să-i oprească, opăriți de propria-le flecăreală, îi lasă cam iresponsabil să rupă gras din timpul oponentilor din Alianță, cum a procedat, bunăoară, într-o emisiune cu dodonul V. Stepaniuc. Nu vă mirați, rogu-vă: pentru mine, toate lichelele cărturare care au intrat în ultimii douăzeci de ani în partidul leninist de dragul carierei sunt dodoni.

Trebuie să conștientizeze Alianța: dodonii care vorbesc pe înțelesul populației majoritare a țărișoarei sunt mult mai periculoși ca mișinii ce nu ne vorbesc limba, cu toate că aceștia din urmă ar putea avea mai multă glagoren scăfârlie. În emisiunea, pare-mi-se, din 17 mai, Mariana l-a avut în față chiar pe tortoșelul Dodon, ex-ministru al

economiei înghițite de băncile lui Oleșka, zic, pe Igoraș (ce mulți igori și de cel mai diferit calibru are Moldova asta, Doamne!), fiind invitat să-l înfrunte actualul ministru V. Ioniță. Jalnic duel. O emoție „cât un sâmbure de mac” n-a aburit pe obrăjorii buhăiți ai proaspătului leninist, când îl bușea în unghere cu argumentele-i (hai să le zicem sterile pentru cunoscători, dar copleșitoare pentru diletanți ca mine) pe ministrul nostru burdușit de teorie, care, crispat ca un condamnat, cu sprâncenele încruntate, își turuia precipitat frazele, mereu parcă dezvinovățindu-se.

Acest I. Dodon cărui cu atâta pompă dictatorul i-a înmânat biletul roșu e unul din succesorii săi. Bănuiesc că are cele mai mari șanse să candideze la buclucașul post de șef al statului, dacă, firește, comuniștii vor găsi, la sau după alegeri, un iuda național cu o bandă frumușică de renegați deputați. După umila mea părere, acest deznodământ-apocalipsă pentru democrație poate fi evitat cu siguranță doar dacă cele patru partide ambițioase ale Alianței vor merge la alegeri în bloc. Dar „Unde ești tu, Țepeș-Doamne,... să-i aduni”?

Firește, nu se vor mai lăsa adunați. Și televiziunile cu parfum democratic, nemaivorbind de NIT-ul vomitând numai lături antinaționale, nu se sinchisesc să dea pe post ciorovăieli dintre partidele Alianței. Ei, și când mă înfurii, trec la *Chestiunea...* Marianei. Pentru că se mai întâmplă să mai aducă în fața-i și dodonași (dodonese) care mă amuză ca niște veritabili bufoni. În seara lui 19 mai, bunăoară (mi-am notat în caiet, că distrația era una specială), se confruntau Valeriu Munteanu de la P.L., un tânăr sclipind

de erudiție și respectuos ca un conte (de nenumărate ori l-am auzit adresându-se cabotinei din față: „Nu vă supărați..”) și dodoneasa de la p.c.r.m., Veronica Abramciuc, pe marginea problemei reducerii pensiilor parlamentarilor, înaintată de „oligarhul” Lupu, cum l-a botezat șifonata bătrânică Veronica, care anunțase de două ori: „Pe mine nu mă iei cu fofârlica!” Făcea trimitere, firește, la experiența-i de deputată și creieru-i „strălucit”.

Chiar îi mulțumesc Marianei: această politiciană banală ca un papuc de pensionară mi-a amintit de o expresie ce-am auzit-o de la românii din s. Ropcea, Storojineț: „Minunat de prost” e omul cutare. Această minunată veronicică (a știut Mariana s-o developeze) care s-a declarat expertă în problema abordată nu știa barem că-n parlamentul Moldovei sunt pensionari salariați, neavând idee de mărimea pensiilor foștilor demnitari. Dodoneasa a înghițit gălușca fiind întrebată de ce dânsa și colegii săi nu frecventează ședințele comisiilor parlamentare, dar încasează salariile?

Uite, dodoni (dodonese) de acest soi, mi-am zis, de-ar aduce cât mai des Mariana la emisiunile sale! Și dacă Val Butnaru se pânticește și îmbrățișează cu Jurnalul lui toate satele amărâte ale Basarabiei, ce mare ispravă ar fi! Să vadă lumea că, pe lângă cepeleagul în palatalizări, Sârbu, aruncătorul de *cemodane*, Munteanu, și, desigur, unicul potențial moștenitor al secerei și ciocanului, Dodon, acest partid al lui Voronin, cu adio-n pălărie și legat de învățătura lui Lenin doar cu sufixul din coadă, are atâția proști, că întunecă cu ei ecranele televizoarelor.

Nu voi vota șapca lui I. Iliescu

Când cele mai tari și mai mari trei partide din România așteptau rezultatele sondajului la ieșira românilor din secțiile de votare, i-am zărit, în spatele președintelui P.S.D., „galben ca lamâiul”, și fața lui Ion Iliescu – o efigie estompată de bătrânel, care chiar cerșea parcă îndurarea noastră. Apoi, înconjurat de jurnaliști, a reapărut cu o șapcă pe cap de comisar norodnic, care (unul ca el), știți bine, trimis de Kremlin, ne-a croit, la șapte ani după puciul bolșevik din 1917, RASS Moldovenească. Câtă „fericire” a adus pe pământurile transnistriene această republică-fantomă de asemenea știm cu toții. Pe mine continuă să mă uimească și acum, după acea diabolică deznaționalizare a românilor, că au mai apărut în acel ținut oropsit și talente de talia lui V. Beșleagă! Ei, dar acesta e alt subiect.

Ceea ce voiam să spun cititorilor „L. A” e că la 6 noiembrie nu voi vota șapca lui Iliescu. Am pretenții destule față de „domnia” lui T. Băsescu, în special vizavi de demagogia, promisiunile lozincarde vizând grăbirea procesului de obținere a cetățeniei furate părinților,

bunicilor, deci și nouă, de către regimul comunist (cumnata mea, profesoară la Chișinău, a așteptat ceva mai mult **de șapte ani** așa-numitul aviz pozitiv). Dar nu pot să-mi dau votul partidului, președintele căruia pleacă pe ascuns la Moscova după indicații, sfaturi, și eu, cu pașaport român în buzunar, nu știu despre asta! Cel care a chemat mineri-vandali în București într-o manieră tipic stalinistă, evidențiindu-se prin contribuția-i „modestă” pentru ca basarabeni, în loc să plece la „poduri de flori” cu buldozerele să ia în coarne stâlpii cu sârmă ghimpată de la de toți blestematul nostru Prut, s-au dus cu pui prăjiți, vinișor și votcă, întorcându-se acasă turmentați de fericire.

De altfel, așa gândesc, se vede, și cele peste 90% de basarabeni care l-au votat pe T. Băsescu și Referendumul, inițiat de Domnia Sa. De-acum, dacă facem această alegere și este reales Președinte, trebuie să-i amintim cât mai des celui care poartă numele unui împărat celebru roman că toți basarabeni așteaptă să plece fără vize în Țara-mamă, și, dacă asta nu se poate face fără accepția U.E., aceste vize să fie obținute fără umilințe, repede și fără viclesugurile birocratice de până acum. S-a ajuns până acolo că aceeași cumnată a mea de la Chișinău n-a putut să plece în acest an în România să se intereseze de soarta actelor pentru cetățenie pe care le depusese chiar la București, până n-a demonstrat că are pe cont suma ceea frumușică, până n-a dispus de asigurare medicală, bilet tur-retur, cu toate că în invitația mea realizată la notarul din Iași mă angajam să-i fie asigurate toate acestea. Consulatul României de la

Chișinău face (făcea!) abstracție de conținutul invitațiilor fraților noștri din România. Situația asta nu mai poate fi tolerată!

Nu voi vota șapca lui Iliescu. Acest ex-Președinte al României își mai păstrează electoratul îmbătrânit prin comunele, satele sărace din România și din aceste considerente efigia lui galbenă, șifonată va mai irita încă o vreme cugetele tinere, fierbinți, însetate de adevărată civilizație europeană. Uite că peste trei zile mă voi lua și eu după ele, că altceva ce-aș avea de făcut, când timpul zboară atât de neiertător, iar eu abia îmi mai târâi picioarele?

Când vorbește Nazaria, te-apucă pântecăria

În seara lui 12 iulie, charismaticul și cuminciorul Vitalie Călugăreanu de la *Jurnal TV* i-a invitat în *Cabinetul din umbră* (nici până acum nu găsesc justificarea acestui titlu nostim) pe reprezentanții Alianței, dar și pe un istoric, trepăduș voroninist, pe nume Serghei Zaharia, ca să discute pe marginea deciziei rușinoase a Curții Constituționale vizavi de Decretul dlui Mihai Ghimpu. Dl moderator l-a rebotezat Sergiu, chestie de o lamentabilă inspirație, pentru că această lichea mancurtă, cu titlul *kandidat nauk* e o ruină rusificată până-n unghii – și la acea emisiune a vomitat numai calchieri, vârful la toate fiind acel „se primește” cu sensul românesc de a reuși, a ieși. De-aceea n-am putut prinde toate ineptiile acestui jujucă care își acompania răspunsurile impulsive cu agitația falangelor, pentru că, să mă ierte cititorii, dăduse peste mine forfoteala pântecului (am anunțat-o în titlu). Totuși mi s-au întipărit niște anunțuri deșuchete ce l-ar interesa chiar și pe un psihiatru mediocru: că noi și românii de peste Prut suntem două popoare, două națiuni diferite cu

aceeași etnie. Și asta o spune un pretins specialist în istoria românilor! Acest specimen, referindu-se la piatra din centrul PMAN, și-a permis să-i aducă Președintelui interimar băloasa insultă făcând trimitere la proverbul oriental cu piatra aruncată-n baltă de nebun. Vreau să-l asigur: piatra, instalată de frumosul și curajosul „nebun”, M. Ghimpu, n-au s-o poată clinti din loc toți nebunii-alcătuitori de manuale de istorie integrată cu tot neamul lor.

L-am mai ascultat pe acest dodonel jalnic (spuneam într-un material că pentru mine toți vânduții clanului lui Voronin de dragul carierei sunt dodoni, memorizați, roguvă, să nu mai revin la asta) și cu alte ocazii, la niște emisiuni de la televiziunea publică, pe atunci pupcurist-comunistă, când se batjocorea istoria noastră adevărată, când se discutau, elogiindu-se, manualele de istorie integrată (cine va întoarce oare statului milioanele de lei muncii de noi toți, cheltuiți la editarea acestor minciuni tirajate, menite să otrăvească conștiința copiilor și nepoților noștri?). Auzisem că și acest istoric de trei parale este coautor al manualelor de istorie integrată pentru cl. a IX-a și a XII-a, minunându-mă de fiecare dată insolenta celora care-i invită pe tipii cu limbaj infect (de competența lor profesională nici nu mai vorbim) să mai ticluiască și manuale! Și – culmea! – și la emisiunea respectivă acest Nazaria insista ca Ministerul Educației să pună obligatoriu pe masa elevilor măcar două manuale de istorie și (aluzia era banal de transparentă) unul din acestea două să fie manualul elaborat de dânsul! În clipele acelea, căci a

stăruit de câteva ori în prostia lui, cum să nu te grăbești la WC?!

Indiscutabil, la acea discuție, după acest f...-vânt în ale istoriei, Nazaria (închei spusă despre el, c-aș putea s-o pățesc iar), cel mai fericit de decizia Curții era reprezentantul PDM – nu va fi oare în viitor partidul demolator al aspirațiilor noastre naționale?

Decizia Curții se datorează Alianței

La prima vedere, anunțul ce-l fac poate să-i aparțină doar unui nebun bun de legat. Dar acesta-i adevărul! Oricât ar fi de straniu. Cu tot respectu-mi pentru ministrul Alexandru Tănase, pe care l-am admirat întotdeauna pentru verticalitate morală și erudiție profesională, sunt nevoit acum a-i spune: deși m-a bucurat enorm cum a făcut harcea-parcea din unii membri ai Curții, slugarnici, fără principii, învinuindu-i de oportunism și lașitate, pledoaria Domniei Sale în cadrul unei emisiuni televizate mi-a lăsat totuși în suflet amăreală. Asta pentru că și dl Vlad Filat, președintele PLDM (și al lui A. Tănase, nu?), și-a exprimat dezacordul vizavi de Decretul dlui M. Ghimpu. N-a făcut-o în maniera tranșantă a lui M. Lupu și S. Urechean, dar nici n-a susținut, salutat decretarea Zilei de Comemorare a victimelor ocupației din 28 iunie 1940. Prin urmare, a fost solidar cu capii celor două partide care aprobă perpetuarea mării și slinoasei minciuni sărbătorite și până acum de urmașii, simpatizanții ocupanților cu depuneri de flori la monumentele soldaților-„eliberatori”.

Reprezentanții celor trei partide ale Alianței, prin atitudinea lor rușinoasă, lașă, i-a încurajat pe oportuniștii Curții (nu-mi vine deloc să-i mai zic și constituțională) să ia o decizie foarte favorabilă partidului secerii și ciocanului, care le-ar conveni de minune și lui M. Lupu, pe care ei îl văd de pe-acum Președinte de țară, și lui V. Filat, și el, după alegerile viitoare, un potențial prim-ministru. Pentru gândacii lunecoși ai Curții, S. Urechean, cu duplicitatea lui din ultima vreme, mai puțin a contat, pentru că-i vedem de pe-acum alunecarea în anonimatul politic. Dar, afiliat celor doi, a contat totuși. Acum să-mi răspundeți: care conformist de talia celor din Cur...te, vorba actorului A. Durbală, ar mai sta pe gânduri să ia o decizie care le convine în aceeași măsură celor două tabere râvnitoare la putere după alegerile anticipate? Să admitem, cei șase judecători sunt niște ramoliți, impotenți ca profesioniști, dar ați întâlnit voi lichele să renunțe ușor de țâța unei vaci făloase care îl poate băliga /dezonora și pe-un președinte de țară?!

P.S. După ce-am încheiat acest material, îl aud pe președintele C.C., Pulbere, foindu-și înfuriat mustața de haiduc și anunțând că-i gata să jure cu mâna pe Biblie că el și ciracii lui n-au fost influențați de nimeni în luarea deciziei scandaloase. Dar eu sunt gata să jur pe mustața sa pleoștită că n-a luat o decizie imparțială, legată de destinul românilor basarabeni, de când a greșit lamentabil D-zeu și l-a făcut justițiar.

Noua AIE și borta covrigului

Dezideratul încrâncenatei lupte ce începe azi, 30 noiembrie, între capii celor trei partide care, negreștit, sunt iarăși obligate să facă o nouă Alianță, este să nu se pomenească în ingrata și rușinoasa situație de a se alege cu borta covrigului. Toți cei trei, secundați de consilierii lor, vor negocia până la sânge să se chivernisească cu o îmbucătură cât mai bunișoară din covrigul celor trei instituții, știți voi care. Cititorii mei înțeleg de minune că cea mai mare parte a covrigului pe merit i-ar revini echipei lui Vlad Filat care a fost capabilă să avanseze uimitor în această campanie electorală (de mijloacele cu care a făcut-o nu vom vorbi). Lui i-ar reveni pe drept, la alegerea sa, unul din cele trei fotolii – de prim-ministru (și aici îl văd eu, că-i șade bine), de Președinte al Republicii ori de cel al Parlamentului. Borta covrigului nu-i nici într-un fel pentru Domnia Sa. De ea se va „învrednici” partidul parlamentar cărui nu-i va reveni niciunul din aceste trei pedestale vii ale statului.

Dar cea mai frumos poleită și mai dulce porție a covrigului, măi fraților, va căuta s-o înfulece ambițiosul Marian Lupu. Nu l-ați auzit cu cât cinism anunța că partidul său nu se pregătește să se ducă la viitorii aliați, ci ei n-audecât să vină la el (de ce să vină dânsul, de vreme

ce partidu-i, fără de care nu se încheie nicio alianță, e buricul pământului?) Acest ambițios prin venele căruia curge sânge în mai multe culori are să ne facă multe bube în cap (o spuneam și cu altă ocazie). Se vrea cu orice preț în fostul fotoliu al dictatorului Vorevronin – de-aceea el și secundantul său de onoare anunță la toate posturile TV că formațiunea lor are ușa căscată și spre partidul roșu. Dar dezertorul din curtea cu treucă miliardară a clanului lui Vorevronin are, imediat în dosu-i carierist, pe un V. Plahotniuc, care n-a venit în PD doar să-și irosească de bogdaproste milioanele. Dacă insul ostracizat de un mocan (acesta chiar s-a ales cu borta covrigului) pretinde să încalce fotoliul de prim-ministru, Marinel cel frumos va trebui să-și schimbe opțiunea – să revină în scaunul ce i-l oferise pe vremuri generalul pentru blândă ascultare. „Eee! Așa nu merge! Îi va arăta din pumn (și are un *macahon* destul de voinic) Mihai Ghimpu. Tu, cu formațiunea ta ce-i un piculeț mai gurguiată decât PL-ul meu, să-mi iei și partea mea de colac? Ți-a trece!” I-ar mai putea întreba și avertiza încruntat Mihăieș. Și ar fi în drept s-o facă, pentru că cei mai pietroși unioniști (printre ei mă număr și eu) ce-i alcătuiesc electoratul ar putea să iasă cu țăpoaiele să-i ceară socoteală! Precum vedeți, nu-i dispus M. Ghimpu să renunțe la segmentul lui de colac (de altfel, a anunțat-o și el). Nu cred că mai are poftă să facă sacrificii patriotice după ce a gustat din dulceața diavolească a puterii. Și va face bine, pentru că a fost unicul pilon al AIE care a apărat deschis, onest cauza românismului. Dar a putut-o face, să știe o lume, din postul șefului de stat.

Bine, bine, dar ce facem totuși cu borta covrigului?

Unul dintre cei doi din capul listei PD va trebui să cedeze. Adică să renunțe la o porțiune din colacul puterii. Dar o poate face doar un patriot nobil, care într-adevăr dorește binele acestei, deocamdată, guvernii rusești ce-abia a pornit să-și scuture odăjdiile roșii, din oțel kremlinist. M. Lupu va încerca, negreșit, să-și șantajeze foștii aliați cu revenirea în banda voroninistă, sub pretextul eroic de a salva țărișoara de colaps economic și politic. Vor rezista oare V. Filat și M. Ghimpu în fața acestei provocări? Trebuie să reziste! Pentru că acest lup năvălaș și viclean niciodată nu va risca să se întoarcă în țarcul roșu. Asta i-ar năruir ireversibil cariera-i politică. Conducătorul unui partid pestriț cum e PD n-are nici cea mai palidă dorință să îmbrățișeze soarta lui Iudoșca. Eu, unul, ca să fiu sincer, i-aș dori-o din tot sufletul, pentru că nimic mai util și mai frumos pentru populația asta debusolată a Basarabiei decât a scăpa de asemenea conformiști.

Și totuși: cine va avea parte de borta covrigului?

Nu vrem un Președinte mancurt!

Intenționam să-i spun scrisoare deschisă. Adresată celor trei lideri ai AIE. Renunț. Aproape sunt sigur că n-are să ajungă la urechile lor. Doar, poate, la urechea unionistă a lui Mihai Ghimpu. Vedeți? Nu-i zic „ureche patriotă”. Pentru că noțiunea „patriot” a absorbit în Basarabia semnificații monstruos de false. De-aceea nici eu nu risc să mă declar patriot. Pentru că patrioți ai acestui pământ, ba chiar ai neamului (numai ei știu ai cărui neam), se declară toate lepădăturile ce le-a făcut scursura venită peste noi odată cu „eliberarea” din 1940. Patrioți se declară și lichelele-trădători ai ideii Unirii, păduchi ai KGB-ului, ce s-au cocoțat în fruntea aceluși comitet pentru lichidarea democrației. Patrioți înfocați se declară și V. Voronin cu jujucii săi, care, sunt absolut sigur, ar trece cu prima ocazie în barca unionistă a lui M. Ghimpu, dacă ar ști că vor putea jecmăni statul mai vârtos și mai lesne.

Aș vrea să mi se zică unionist. Pentru că unionist nu e numai omul care susține ideea Unirii cu Țara (la o anumită etapă, aceasta poate fi irealizabilă), ci, mai degrabă, omul cu creier luminat care-și cunoaște rădăcinile lui istorice, cinstindu-le ca pe laptele matern ce l-a supt. Numai un asemenea cetățean, la momentul oportun, își va sacrifica propriile interese în numele realizării ideii Unirii.

De-atâta amar de vreme, domnilor lideri ai AIE, vă jucați cu răbdarea noastră, a celor care v-au adus la

putere. Ne-ați provocat destule insomnii, rânzoșilor. Acum a venit chiar momentul să arătați cine sunteți – niște politicieni ghidați numai de propriile afaceri ori niște oameni cât de cât serioși, cu mentalitate deschisă spre valorile democratice. Acum vom înțelege mai explicit: vreți să duceți această populație în familia europeană, unde nu ne va mai desparte Prutul de frați, ori doriți s-o lăsați și în continuare la cheremul Kremlinului?

Nu putem fi indiferenți ce persoană ne veți aduce în fruntea statului. Pentru că ne veți face de râsul lumii, dacă veți vota un Președinte mancurt. Nu cerem să fie luptător pentru realizarea Unirii. Cerem deocamdată un lucru mai simplu, dar covârșitor de important pentru populația noastră băștinașă, cu creierii spălați de la 1940 încoace: să aibă cunoștințe elementare de istorie adevărată a Neamului românesc. Cu alte cuvinte, să știe: ce sânge le circulă-n vene trăitorilor de veacuri din Basarabia; cine au fost voievozii drepți, dar și cei nedemni ai acestui pământ (din care trebuie să-și tragă și el vița, nu?); cine sunt ocupanții, dar și adevărații patrioți ai acestui meleag; când și la monumentul cui să depună copiii și nepoții noștri flori și, când vor avea și ei copii, în ce limbă va trebui să le cânte la leagăn.

Cei doi lideri, al PLDM și al PDM, nu vor propune un unionist în acest post. N-au cum. Cu reacția lor vizavi de instalarea pietrei în Piața Marii Adunări Naționale, prin Decretul Președintelui Interimar, Mihai Ghimpu, ne-au demonstrat ce simt și ce curaj au. De găsit pot găsi o asemenea personalitate, dar n-au suflet și nici bărbăție să-l

propună. Și să-l susțină, firește!

Toată speranța ni se îndreaptă spre dumneata, dle Mihai Ghimpu. Până acum ne-ai demonstrat că știi nu numai să împlânzești lupii, dar și să-i stropșești, ca să nu sforțeze notele la saxofon. Șoptește-i, rogu-te, și celui din vârful stejarului încă verde că și electoratul Domniei Sale nu-și dorește un Președinte de țărișoară mancurt. Fraierul cu ambăț de Napoleon, cu cele trei voturi ale lui, e gata să-l aducă în scaunul de Președinte și pe Stati. Cei doi confrăți ai dumitale din Alianță ar putea să-l accepte. Ca mai apoi, să se debaraseze de dumneata. Că le stai în gât. Le-ar conveni mai degrabă un aliat cu creieraș roșu, dar cu șira spinării cârligându-se când vor dâșii.

Nu vrem un Președinte mancurt. Și dacă ni-l veți încorona cu de-a sila, vă vom mazili noi, alegătorii. La viitoarele alegeri.

De ce revigorezi cadavrele, *Publika?*

Nu sunt un fan al TV *Publika*, dar privesc emisiunile dnei Natalia Morari aproape seară de seară, pentru că pe alt canal unde aș mai asculta comentarii despre vânzoleala anostă a politicianilor noștri? Luată în ansamblu,

„șezătorile”, convocate de această doamnă frumoasă, bine informată, par să pledeze pentru pluralismul de idei. Dacă însă nu faci abstracție de unii invitați și de pledoariile lor veninoase la adresa celor trei partide ale Alianței-2, pledoarii susținute cu brio și de comentatorul politic, tot atât de chipos și informat, I. Boțan, îți dai seama că acest post de televiziune, un copil al democrației din ultimii doi ani, este de fapt un gropar al ei! Cu foarte mici excepții, întrebările moderatoarei conțin sâmburele insinuant și nociv al descalificării cu orice preț a puterii actuale. Dacă-mi cere doamna, îi pot aduce cu nemiluita probe concludente.

Nu-mi trece prin gând să apăr protipendada democrată – eu am fost unul dintre atacatorii ei activi, calificând-o „rușinea noastră”, demascând-o pentru impotență politică, dacă mă pot exprima astfel. Dar bossul acestei televiziuni pretins democratice, împreună cu echipa ei remunerată s-a întrebat vreodată: dacă revine

dictatorul Voronin cu camarila sa la putere, va avea mai multe șanse să-și etaleze pluralismul? Calomniind, demolând tot ce întreprinde actuala guvernare, ce faci, bossule drag, – nu pregătești terenul pentru reinstalarea unui regim care are să-și șteargă dosul cu pluralismul ce-l promovezi dumneata acum?

Iată ce ne îngrijorează, ne pune în gardă pe noi, duduie *Publika*, ce cadavre revigorezi dumneata la emisiunile dnei Morari. Destul să pomenim de două (atât de nesuferite mi-s, că nu le pot zice curat pe nume):

Iudoșca și Clonț(u). Pe primul cadavru politic îl inviți, pentru că-i burduf de informații și stăpânește oratoria? Ar fi o justificare perfectă, duduio, dar acest specimen, precum știi prea bine, a fost lider al Frontului Popular, în care am crezut orbește, dar care ne-a mințit și ne-a trădat în modul cel mai josnic idealurile, pactizând cu comuniștii și debarcând un guvern care ne-ar fi dus în U.E. înaintea României și Bulgariei. E agentul KGB-ului, infiltrat în mișcarea noastră, îndeplinindu-și misiunea cu brio. Dacă Iudușca reușește să-mi aducă probe că n-a fost (și nu-i) agentul Rusiei, jur că mă călugăresc! Și dumneata, doamnă, îl inviți să-și demonstreze erudiția (o are, negreșit), urmărind, firește, să-i revigorezi cadavrul! Îl dorești președinte de țărișoară poate, că el cu siguranță vrea!

Al doilea specimen lipsit de orice moralitate este Clonț(u). Acest monstru cu mustață pleoștită și cu plete lungi, nespălate, cu articolele lui grețoase, mincinoase, i-a

ucis inima poetului nepereche Grigore Vieru. Detractorul acesta semănând uimitor cu un Iuda în descompunere i-a grăbit poetului sfârșitul. De ce-l inviți, duduie *Publika*? L-am ascultat pe acest jujucă de pripas al *Moldovei* (*ne*)*suverane*, gonit din România, vorbind cu dezgust de toate sărbătorile noastre, laice și religioase, insinuând bălos la adresa Mitropoliei Basarabiei care (îl indignează, domnule!) agreează ambele stiluri. Nu bănuiam că, având până foarte bună de jurnalist-zoil, va vorbi atât de dezlânat, hăcuind anost frazele, ca un diletant sadea.

Mi-e rușine, dar recunosc: când îl ataca violent pe plăpândul Grig Vieru, mă consideram neputincios să-l apăr de învinuirile slinoase ale acestui Nimeni ca om, dar neîntrecut publicist calomniator. I-au luat totuși apărarea cei mai merituoși condeieri ai noștri. Eu n-am îndrăznit. Din lașitate, poate? Puteți să-i ziceți și așa – nu era o treabă ușoară să-ți încrucișezi sabia cu unul dintre cei mai degradați scuipători pe cele mai luminoase personalități ale acestui pământ. Pământ amărât și blestemat, dacă rabdă până acum să-i spurce aerul suferind o creatură fără Dumnezeu și fără țară.

Dacă se poate, enigmatică *Publika*, nu-i mai invita pe acești doi. Invită-l, mai degrabă, pe Voronin. E mai ușor, oricum, să suporti o ruină care nu mai poate fi revigorată – nici cu apă vie, nici cu apă moartă.

P. S. Luni seara, primul la care apelă V. Dogaru de la *Publika*, ca să se documenteze în privința apropiatelor proteste în masă, a fost chiar cadavrul politic, Iudoșca, care e, cum zice, „destul de experimentat în organizarea acestor proteste” și decis să se cațare în copaci și-n fruntea comitetului rebelilor și să călăuzească protestatarii de toate culorile până la dizolvarea parlamentului și alegerile anticipate. *Bravos, Publika!*

P.S. Păduchele KGB-ist salvează AIE? E un caz fără precedent în istoria postgorbaciovistă a Basarabiei: un păduche KGB-ist de calibru mare, care, compromițând, prin trădările-i mârșave, mișcarea de emancipare națională, uite-l acum cadavru reînviat de unele

televiziuni pretins democratice. Uite-l cocoțat în fruntea comitetului de înmormântare a democrației, salvând... Alianța! Adevărul vă spun, dragi compatrioți. Doamne ferește să fi venit în fruntea acestui comitet niște oameni onești, nepătați! Era mare *lajă* (eșec) pentru liderii noștri rânzoși și certăreți. Și pentru noi. Păduchele KGB.-ist va salva Alianța! Pentru că e compromis până la sânge în fața oamenilor de bună-credință (ați văzut cum a fost aclamat duminică), dar și a scursurii din Răsărit ce nu poate să uite lozincile lui scandate din copaci întru salvarea limbii române și a istoriei românilor. Și va îngrețoșa lumea, îndepărtând-o, nu adunând-o! Un păduche care a stat ascuns până nu demult în prohabul lui Voronin și acum a ieșit în fruntea gunoiului moldovenesc să înmormânteze democrația. Dar o va salva, oameni buni! Prin prezența lui, va înmormânta manifestațiile de protest, salvând Alianța! E un paradox fericit, pentru care merită să-i spunem a doua oară *TV Publica* care a revigorat acest cadavru-păduche: BRAVOS!

Despre trădare și iertare

După ce, acum două săptămâni, lansase Proiectul Centrul „Eugeniu Coșeriu”, bătaioasa patriotă nu în vorbe, ci în activități concrete, Zinaida Dolință, directoarea Bibliotecii Municipale din Bălți ce poartă numele ilustrului lingvist, a moderat în miezul zilei de duminică lansarea cărții colegului meu de facultate, Haralampie Dilion, una de satiră și umor. Eu m-am prins să-i fiu redactor datorită unei poezioare despre moldoveni din două catrene, pe care am insistat să fie amplasată pe copertă (reproduc strofa a 2-a):

Tari de chef și buni de glume,
Rămân totuși răzlețiți...
Și de-aceea zic anume:
–Hai muriți și vă uniți!

Fiind prezent la această lansare, fostului lider al filialei PPCD, Vasile Dobrogeanu, nu i-a fost pe plac umorul macabru al lui Dilion și, ulterior, la paharul de vorbă, l-a atacat pe subsemnatul și pe Iulius Popa pentru că-i înecăm în pesimism cu articolele noastre din *L. A.* pe cetățenii R.M., paralizându-le optimismul. Și, tot așa, din vorbă-n pahar, s-a ajuns și la fostul lui boss, Iudoșca, pe care l-au onorat, felicitându-l cu ocazia jubileului, nu numai secerciocănașii în frunte cu revigoratul în aceste zile, Voronin, dar și Vlăduț al nu știu cui, Premierul! Mustăciosul meu camarad de baricade unioniste, Vasile,

n-a plecat în capitală să-l pupe pe Iurka la propriu în acea zi, dar, a recunoscut, l-a felicitat la telefon. Suntem creștini, măi Gheorghe, zice, trebuie să iertăm. Dar, ah, ce amărat era capul filialei noastre când Iudoșca trădase a doua oară, demolând guvernul lui Sturza! Optimist convins din moalele capului până-n călcâie, dragul Vasile care crezuse orbește, ca și mine, în lozincile iudești din copaci, umbla în acele zile mut de scârbă, căci – colac peste pupăză – fostul rector al universității bălțene, N. Filip, ce refuzase categoric să semneze scrisoarea întru redobândirea alfabetului latin („Cum au să învețe limba rușii noștri, măi Calamanciuc, se revoltase când intrasem cu scrisoarea la el, dacă schimbăm alfabetul?!”), ziceam, Vasile umbla ca un spectru de necăjit ce era, căci antiromânul N. Filip îl *chidănise* (mătrășise) și din postul de asistent pentru exces de patriotism (drept recompensă pentru licheismul lui, primăria Bălți i-a dat ex-rectorului o stradă, după moarte, să-i înveșnicească numele!). Acum, am înțeles eu, optimistul, iertătorul Dobrogeanu și-a felicitat fostul boss prin telefon, îndemnându-ne să fim mai îngăduitori, mai iertători, cum ne învață, de altfel, și Iisus. Într-un fel, nu poți să nu-i dai dreptate.

Urmând povețele Mântuitorului nostru, eu, frate Vasile, sunt gata oricând să-mi iert dușmanii. Dar dușmanii mei personali, dragul meu, dar nu dușmanii Neamului! Ia-mi, dragă dușmanule, pâinea de la gură, c-am să te iert, dar nu scuipa în fântâna sfântă a limbii străbunilor mei! Ia-mi vinul, fără de care cred c-aș fi mai mult decât mort, – tot am să te iert! I-am casa, că am să

dorm cu Gheorghe Grâu sub vreun pod – te iert și atunci, numai nu vomita excremente kremliniste deasupra filelor sacre de istorie ale Neamului meu românesc! Ia-mi darul scrisului, c-am să mă retrag în Mihoreniul Herței să cultiv barabule – te iert și-atunci! Ia-mi femeia iubită, dacă-i proastă și se va lăsa ademenită, dar numai nu te pot ierta, jigodie străină,, dacă-mi atingi cu laba-ți de mistreț smocurile de busuioc de sub icoana, în fața căreia îngenunchea în rugăciune maică-mea. Nu vă pot ierta, ticăloșilor farisei care, cu fraze îmbăloșate de minciună, ați scos în stradă zeci de mii de tineri și copii, ca apoi, trădându-i în modul cel mai mârșav, le-ați ucis aspirațiile, visurile de libertate și demnitate de neam! Dar, fiți atenți aici: în cohorta acestor mârșavi cu literă mare nu poate nicidecum fi prietenul meu, Vasile Dobrogeanu, care s-a aflat în fruntea mișcării democratice, unioniste din Bălți.

Mulțumesc, Iulius, că ai publicat fotografia ceea – eu n-o văzusem – în care Premierul, cu un zâmbet mios, îi înmânează cadoul celui mai abil vânzător de neam de la început de veac. Gestul acesta i-a spulberat lui Filat, sper, un sfert din electoratu-i naiv care mai credea în virtuțile-i de român, pe care, chipurile, politicianul, prudent, nu vrea încă să le afișeze.

Are dreptate H. Dilion: uniți cu adevărat noi, încă atât de creduli, visători și iertători, vom fi pe ceilaltă lume. Acum se unesc doar acei care-l au în cuget și-n suflet pe diavol.

Iar despre trădare, cu V. Dobrogeanu și P.S. Marchel

Răzvrătit de gestul fostului președinte al filialei Bălți a PPCD, Vasile Dobrogeanu (îl felicitase la telefon cu ocazia zilei de naștere pe Iudoșca), la sfârșitul materialului meu, *Despre trădare și iertare* (nr. 47, din 24 nov..) mă adresam prietenului meu Vasile (mi-i fost – mi-a rămas prieten – formula „fost amic” din acel articol nu-mi aparține), care mă chema să ne iertăm dușmanii (trădătorii). Scriam acolo: îmi pot ierta trădătorii mei, dar nicidecum trădătorii Neamului. Subsemnatul, în anii cei viforoși, de luptă pentru alfabet, tricolor, stemă, imnul *Deșteaptă-ne, române*, am fost mereu alături de Vasile. Steagurile imperiului sovietic de pe clădirea Sovietului orășenesc și de la monumentul satrapului Lenin (le păstrez și acum, ascunse undeva) le-au smuls studenții conduși de noi, arborând tricolorul! Invocând acele blesteme asupra monștrilor trădători, cu Iudoșca în frunte, nici prin cap nu mi-a trecut că Vasile Dobrogeanu ar fi fost sau ar fi printre ei!

Și dacă Vasile, reproșându-mi, afirmă că nu vede care ar fi deosebirea dintre Iura Roșca și Episcopul Marchel, ultimul, zice el, fiindu-mi prieten, sunt nevoit să-i răspund, ca să pun capăt și speculațiilor neprietenilor mei pe parcursul ultimilor ani.

Nu mi-e prieten Episcoul Marchel, pentru că:

- de când îl știu în rasă de călugăr, în veșminte de arhimandrit și Episcop, a colaborat (pe timpul dictaturii lui Voronin) cu partidul de guvernământ al comuniștilor, părinții, bunicii cărora au devastat bisericile, mănăstirile, prigonindu-i și pe părinții Preasfinției Sale care le interziceau copiilor să poarte cravate de pionier, dar îi trimiteau la școală cu cruciulițe la gât (își argumenta atașamentul pentru partidul cornoraților: „aceștia sunt alți comuniști – ei ne ajută să construim și să reparăm bisericile”);

- la un șir de emisiuni televizate, simțindu-și în pericol Episcopia și scaunul de ierarh, a lansat afirmații ostile la adresa Patriarhiei României și a statului român, în anii de guvernare a Alianței continuând să cocheteze cu comuniștii, deși, zice, nu face altceva decât să mențină liniștea și pacea în bisericile creștine, să apere Biserica Ortodoxă de pericolul musulmanizării și homosexualizării (aici eu și prietenii mei îl susținem);

- cel mai bun elev al meu din anii 1969-1970, Nicușor Mihăescu, pe când predam limba și literatura (pe atunci moldovenească, firește) la școala din Pârlița, Fălești, băiețașul care de două-trei ori pe săptămână trecea pragul odăii familiei mele unde stam cu chirie, cerându-mi alte cărți să citească, acum mare ierarh, având în subordonare peste o sută de parohii, doctor în teologie, nu-și recunoaște etnia română și nu catadicsește să-i zică deschis, în văzul lumii limba română!; e un moldovenist sadea – nu-l clintești; i-am spus-o la jubileul lui de 50 de ani, ce și l-a sărbătorit în barul teatrului bălțean, în prezența a peste o

sută de preoți și a amicului meu, Valentin Jitaru, invitat și el, – i-a fost și dânsul, în aceeași școală, profesor de franceză: „Va trebui, vlădică, să susții Alianța venită la putere și să-i lași pe foștii guvernanți mincinoși care la o oră depun flori la monumentul Voievodului Ștefan, iar la alta depun buchete la monumentul criminalului Lenin”, încheindu-mi discursul, de înmărmuriseră cele peste o sută de sutane: “Vom deveni prieteni, când ne vom ruga amândoi pentru sănătatea aceluiași Patriarh” – și i-am arătat cu mâna spre Prut...

Dar nu-mi poate fi Episcopul Marchel nici dușman. Spuneam, n-am cunoscut la vârsta lui copil mai însetat de lectura cărților. Cumpăram lapte pentru familie de la părinții lui, ce-i aveam vecini, și taică-său mă întreba deseori: „Ce să fac eu, dle învățător (așa-mi zicea: domnule!) cu băiatul ista al meu, că uite, de-acum câteva zile la rând, când îl iau la lucru în câmp, se duce cu o carte de poezii în sân și, când ne mai tragem și noi sufletul, el învață ceva pe de rost din cartea ceea... Și tot așa, în fiecare zi, de când a învățat cititul...” Volumașul acela de poezii de M. Eminescu, unicul pe care-l aveam în română, i-l dădusem eu. Într-o seară, după ce maică-sa îmi turnă-n borcan laptele, puștanul Nicușor se apropie întrebându-mă în șoaptă: „N-aveți vreo carte cu poezii de Eminescu?” Această pasiune de-a dreptul fanatică pentru creația marelui Poet o are și acum. „Prietenii” care mi-au grăbit internarea (scriu aceste rânduri în spital), făcând cunoscută și capitalei „prietenia” mea cu „dușmanul” neamului, Episcopul Marchel, nu o singură dată au ciocnit

paharele cu Peasfințitul la 15 ianuarie, când sărbătorim împreună ziua Poetului (ideea tot „trădătorului” Marchel îi aparține). Și au ascultat în declamarea ierarhului poemul „Luceafărul”, pe care, spre deosebire de noi, unioniștii, îl știe cum știe *Tatăl nostru*. Și s-au minunat auzindu-l declamând și *Rugămintea din urmă, Trei, Doamne, și toți trei* și alte perle ale lui G. Coșbuc, precum și ale lui Nicolae Labiș, George Topârceanu, Grigore Vieru etc. Tot „dușmanul” Marchel a susținut ideea unioniștilor bălțeni de a celebra marele ierarh român **Visarion Puiu**, pe numele de mirean *Victor Puiu*, Episcop al Hotinului (1923-1935), Mitropolit al Bucovinei (1935-1940), Mitropolit al Transnistriei, cu sediul la Odesa (16 noiembrie 1942-14 decembrie 1943), refugiat în 1944 în Occident, condamnat în 1946 la moarte în contumacie de Tribunalul poporului din București. De numele acestui foarte luminat ierarh („Nicolae Iorga l-a apreciat ca pe unul dintre cei mai culti clerici ortodocși români din perioada interbelică”) e legată edificarea și reparația sutelor de locașuri de cult din Basarabia și Bucovina, inclusiv construcția Catedralei „Sf. Împărați Constantin și Elena” din Bălți, la sfințirea căreia au sosit și Regele României, Carol al II-lea cu Majestatea Sa Mihai (1935). P.S. Marchel a prezentat o comunicare la Conferința științifică din incinta Bibliotecii științifice a universității bălțene, de rând cu clerici-savanți din Țara-mamă, iar pentru sărbătorirea jubiliară a hramului Catedralei omagiate m-a rugat să scriu un scenariu documentar-artistic, în care, a insistat chiar, să-i aduc pe Rege și Prinț. Reprezentația, avându-i interpreți pe actorii

Naționalului bălțean și pe preoții catedralei, s-a jucat sub ochii bulbucați a mirare și nedumerire ai Mitropolitului Vladimir și ai însoțitorilor săi. Pe urmă, „trădătorul” Marchel a plătit spectacolul *Clopotnița* de Ion Druță, reg. Ion Marcoci, de a umplut sala cu preoții eparhiei.

Cât e de „dușman” al scrisului românesc P.S. Marchel trebuie întrebați și copiii de la școala Gimnaziul *Dimitrie Cantemir* din Pârlița și din alte sate ale Eparhiei de Bălți și Fălești care au primit chiar din mâna împătimitului de carte, Nicolăeș Mihăescu, acum, „trădătorul” Marchel, cărți în care e cântată limba română, și nu cea moldovenească (cum se îndărătnicește să-i mai spună uneori), în care se vorbește de trecutul neamului nostru românesc, și nu de cel al lui Stati.

Invitându-ne odată pe mine și Valentin Jitaru în cimitirul satului, l-am văzut udând cu lacrimi cele două cruci ale părinților care i-au plantat în suflet lumina credinței. La întoarcere, ne-am oprit la poarta casei părintești. Maică-sa murise. Ograda părăsită. Zăpada acoperise pragul și ograda. Ne-a rugat să-l așteptăm să rânească omătul. Când să ne pornim, zări în colțul verandei o pisică. Era un puișor. Episcopul o luă, o încălzi sub rasă și se duse cu ea la vecin. Bătu în ușa. Gospodarul ieși. Scoase pisica de la piept, i-o întinse, rugându-l să aibă grijă de ea. Acesta e omul Nicolae Mihăescu. Nu acela mărșăluind pe stradă sau vociferând de la tribună la întrunirile neprietenilor noștri antiromâni. Țsta din urmă e ierarhul Marchel.

E trădător de neam oare P.S Marchel, dragă

prietene Vasile Dobrogeanu? Iudoșca de care te leagă unele nostalgii, a trădat în modul cel mai odios idealurile Frontului Popular, ce erau și idealurile sutelor de mii ce se considerau români. A îmbrățișat Episcopul aceste idealuri, ca să le poată apoi trăda?! Uite, dacă l-am putea convinge să treacă cu toate parohiile lui la Mitropolia Basarabiei, asta, din partea lui și din partea noastră, ar fi trădarea cea mai frumoasă (ce minunat se potrivește oximoronul!), pe care a cunoscut-o Biserica neamului nostru vreodată în Basarabia. Și subsemnatul aș deveni cel mai devotat prieten al acestui „trădător”. Și l-aș ruga cu limbă de moarte apoi să mă petreacă în ultimul drum...

P.S. La un an după alegerile prezidențiale în care Episcopul Marchel, ca și întreaga Mitropolie a lui Vladimir, l-a sprijinit din rășputeri pe antiromânul Dodon, m-am frământat, întrebându-mă cu profundă mâhnire: merită să găzduiesc în volum acest material ori să-l las în pagina L.A., ca să-l înghită uitarea?

Jujucii lui Voronaș – Munteanaș și Dodonaș

Citesc rândurile eseistului Andrei Pleșu:

„Parlamentarul care ține un discurs nu are doar a transmite un mesaj politic, nu are doar a contracara opinia unui adversar: el livrează auditoriului său un mod de a fi, un anumit design comportamental, un sentiment global al ordinii publice și al valorilor” și-mi amintesc de „discursul” legiuitorului comunist, Munteanaș (e jujucă cu simbrie, de-aceea și-am recurs la un diminutiv, ca și-n cazul lui Dodonaș) din ziua când dl Vlad Filat și-a prezentat programul de guvernare și mă întreb: cu un asemenea jujucă crispat până-n osu-i de lichea, clanul lui Vorevronin își transmite mesajele lui politice? Cu asemenea cabotină clanul secerciocanului „livrează auditoriului... designul său comportamental”? Dacă ar fi să-l spargi cu boldul, din fiecare por al acestui *țârkaci* politic ar țâșni ură roșie! L-am ascultat de zeci de ori (cu profundă repulsie, firește) și nu-mi amintesc să fi rostit acest biped o propoziție simplă dezvoltată, ca să nu chiftească în venin. Maica Domnului, m-am întrebat: ori și tipul acesta o fi rostit vreodată-n viața lui: „mi-e dor de tine, mamă”, „băiețelul tatei, băiețel”, „dragul meu prieten”?

Știu: bossul său și întreaga lui bandă, de cotizațiile

de membri ale căreia el personal ține cont, nu se pot nicidecum împăca cu gândul că scursura lor bolșevică, înfășată în zdrențe capitalist-democratice, alunecă ireversibil în tomberonul puturos cu gunoaie istorice de la începutul mileniului trei. Dar conștientizând această catastrofă iminentă, înseamnă oare să te prefaci în monstru ce latră numai otravă? Dacă nulitatea asta și-a permis să insulte în văzul lumii, de la tribuna Parlamentului, o asemenea instituție ca Uniunea Scriitorilor, se mai poate vorbi în cazul lui de un anumit „design comportamental”? În afară de romanul *Deșteptarea*, poemul *Țara mea*, a mai citit oare acest jujucă vreo carte?

Fără îndoială, Munteanaș și-a însușit la perfecție comportamentul și vocabularul de șătrar al dictatorului, la *cuhnia* căruia roade oase. Îl înțelegem și-l compătimim. Dar, își dau seama și copiii, ruina Voronaș alunecă în anonim. Nu-i doresc sfârșitul, dar nu i-ar strica să vină la ședințe cu o lumânare în buzunar. Ce să-i faci: „Peste toate o lopată de țărână se depune”. De ce nu s-ar trezi Munteanaș într-o bună dimineață și, trăgând cu ochiul la portretul idolului său ramolit, nu și-ar privi și imaginea-i din oglindă? Șifonată cum e, dar hăul pedepsitor încă nu și-a căscat gura s-o înghită. Dar și-o va deschide, jujucă, dacă nu te trezești!

Fabrica (of, tot uit s-o ortografiez cu „k”!) din seara lui 12 ianuarie arăta jalnic cu rânjetul celuiilalt jujucă – Dodonaș. Obrajii slăninoși ai acestui specimen s-au tot lățit o oră și mai bine într-un rânjet înspăimântător de

jalnic. Niciodată nu l-am văzut pe acest oportunist întârziat, cu bilet roșu aproape nou-nouț, atât de descumpănit și neputincios. În fața întrebărilor Mihaelei Gherasim și a argumentelor mereu prezentului Igor Boțan (de unde atâția igori în republica noastră suverană?), acest jujucă dolofan, copios hrănit de *stolovaia* pentru jujuci a dictatorului, arăta ca un mânz de prăsilă, înhămat la o căruță țigănească împotmolită până-n osie într-o băltoacă mocirloasă. Tentativele lui puerile de a discredita activitatea *Alianței 1* vizavi de soluționarea problemelor economice nu numai că trezeau nedumerirea, dar m-au convins cu vârf și îndesat (pe un neștiutor ca mine!) că fosta guvernare comunistă, în cei trei ani cât l-a avut pe I. Dodon ministru al Economiei, n-a putut, pur și simplu, să nu lase gaura ceea uriașă în buget cu asemenea „specialiști”!

Rânjetul jalnic al lui Dodon chiar a înduioșat penibil *Fabrika* în tot acel răstimp cât moderatoarea și analistul au tot căutat (păreau și ei descumpăniți, până la urmă) să smulgă din cavitatea bucală a invitatului înspăimântat-zâmbăreț barem un răspuns cât de cât clar vizavi de tactica comuniștilor în această perioadă dificilă a „nașterii” organelor legislative și guvernatoare și, în special, vizavi de problema alegerii șefului statului. Acest Dodonaș care aspira, chipurile, la funcția de prim-ministru într-un eventual guvern al secerciocan-trandafirului e stăpânit, dle, de o frică de jujucă cu simbrie, ce-i paralizează pur și simplu voința (dacă o are, firește): n-a catadicsit să răspundă cum înțelege el alianța cea largă de guvernare

ce-o vrea dictatorul, cum poate fi posibil un măritiş al p.c.r.m cu „bandiții” lui V. Filat în condițiile când există deja *Alianța 2*. Unicul curaj, palid, ce l-a avut Dodonaș e că admite (a subliniat: el personal!) că rămâne interesantă inițiativa comuniștilor în legătură cu modificarea art. 87 din Constituție.

Sunt unicul nesuferit care i-a atacat și îndemnat pe Marian Lupu și pe deputatul bălțean, Valentin Guznac, să evadeze din țarcul lui Vorevronin. Nu-mi fac iluzii că au dezertat influențați de mine. Pe jujucii cu simbrie, Munteanaș și Dodonaș, nu-i sfătuiesc și nu-i îndemn să ia calea celor doi foști colegi ai lor. Cine și unde ar putea să-i aștepte?!

Pst... Că dorm moldovenii

Îmaginați-vă, dragii mei prieteni și neprieteni: se scoală *gheaghea* Vasile din Burghelea într-o dimineață, pe la 09:00, cu capul cât banița, după o noapte cu sforăit sănătos basarabean (în ajun sărbătorise cu doi cumetri *Patruzeci de sfinți*), iese în prag și-l vede în curte, în ograda celuia moldovenească adicătelea, pe Dionis, vecinu-său, scărpinându-se-n fund, și-l întreabă:

- Măi Dionis, ai auzit ce s-o transmis acum la radio?
- Ce s-o transmis?
- Că mancurții iștia din parlamentul nou iar au lăsat articolul 13 din Constituție cum a fost!
- Da' cum o fost?
- Că limba noastră e limbă moldovenească.

Dionis lasă scărpinatul în dos și se-apucă de-și scarpină ceafa, semn că gândește profund:

- Ia, *sfoloci!* (ticăloși!). Da' tu cum zici c-ar fi fost mai bine?

– S-o numească română, bre!

– Poate că ai dreptate, face Dionis, scărpinându-se iar în fund. Dar rușii au să fie *protiv* (împotrivă). Și Marian Lupu tot. Tu, măi Vasea, trebuie să judeci mai adânc: aici la noi, în Moldova, nu se va face niciodată nimic cum

vrem noi, dacă asta nu vor rușii. Adică Moscova, vreau să spun...

– Hai dar să ieșim la revoluție! se înfierbântă Vasile. Să ridicăm lumea! Să plecăm cu topoarele, țăpoaiele la Parlament! Suntem români și punctum!

– Hai! lasă Dionis scărpinatul. Să păzim ușile și să nu le dăm drumul să iasă, până n-or face cum le spunem noi!

Sau imaginați-vă altceva: intră învățătoarea-pensionară, Elena Ivanovna, în cl. IV-B (a preluat-o, fiind rugată de director, de la o învățătoare tânără și slută care a plecat în Grecia să se mărite), intră, vasăzică, icnind a plâns (ei, nu chiar așa cum buhăia, de sărea cămașa pe dânsa, fosta mea învățătoare când pierise Stalin), își suflă nasul roșu în batista cu horboțele, apoi îi întreabă pe copiii încremeniți de mirare:

– Voi ați auzit ce-au făcut ieri deputații iștia noi? Și văzând că micuții-s apolitici: Au scos limba moldovenească din Constituție și-au băgat limba română! Copiii, proști cum consideră ea că sunt, iar n-au înțeles: Vor să vă facă români, măi! Nu le-a fost destul că v-au băgat pe gât manualele estea de limba română – acum vor să vă facă și români!

Vouă, care dintre cele două situații vi se pare mai halucinantă, dar mai aproape de adevăr? Mie, a doua. Pentru că... Șșș... Că moldovenii dorm. Vorbiți mai încet. Gândiți mai încet. Lăsați-i pe moldoveni să mai doarmă. Pentru că li-i ghini, cum zice Vsevolod Ciornei, care, după ce i-a făcut servicii mai mulți ani lui Vorevronin, acum a

trecut să i le facă patronului de la *Publika*. Și le face ghini.

Eu, cu Adrian Ciubotaru, „pun pariu că moldovenilor le-a fost și le este în cot de numele pe care îl poartă” (citiți neapărat studiul tânărului și eruditului critic, *Iluziile moldovenilor*, din revista bălțeană *Semn*, nr. 4, 2010 – o radiografie mai lucidă, mai dură a firii basarabeanului n-am mai citit). Nu pot nicidecum în câteva rânduri (dar eu obișnuiesc să nu public materiale mari) să expun cum A. Ciubotaru vorbește despre „stereotipurile (ale moldovenilor)... ațâțate metodic de toate guvernele care s-au perindat după 1992” vizavi de românii de peste Prut, despre complexe și „poza slavă a moldovenilor” care s-au pomenit în România după acest an, despre „zombificarea ideii de unitate națională”, despre „statalitatea moldovenească” văzută de unioniști și antiunioniști, „națiunea moldovenească” și „națiunea politică” pe care o construim în Basarabia ultimelor decenii și despre alte lucruri pe care, la prima vedere, le știm, dar, după lectura studiului, vă veți da seama că le cunoașteți cât se poate de superficial.

Nu fă nici dumneata gălăgie utilă, dle Mihai Ghimpu, pe la *Publika*, că paharul, buricul în R. Moldova se numesc la fel ca și în România, că-i poți trezi pe moldoveni. Și-i poți trezi degeaba atâta timp cât „profesorii de română ar putea să învețe un pic de...română, măcar atât cât să nu comită calcuri din rusă sau să evite dezacordurile între subiect și predicat”, dar ei, scepticii, continuând să se numească Iura Sergheevici și Ala Fiodorovna, uite, că nu vor să învețe, iar colegii lor,

istorici, nu catadicsesc „măcar să încerce să predea, cu discernământ, o istorie onestă a neamului” (trimiteri la studiul lui A. C.).

Cu toate că nu mi-ai dat nicio medalie (unii, derbedei naționali, chiar le-au primit pe nedrept), eu, dragă Mihai, nu m-am supărat și am votat P. L.-ul dumitale și, dacă nu mor, îl voi vota și la următoarele alegeri (sper să nu ne „ajute” Vorevronin să fie anticipate), dar te rog să-i îndemni pe savanții de la Academie să se pronunțe ei, și cât mai des, într-un limbaj științific, dar cât mai pe înțelesul moldovenilor care dorm somn național, în probleme de etnie, pentru că așa, patetic, cum o faci și o facem (de sinceritatea d-tale nu se îndoiește nimeni), mă tem c-am putea să-i trezim din somnul biologic. Dar asta deloc nu ajută. Moldovenii trebuie treziți din „somnul cel de moarte” al ignoranței și al indiferenței. Și dacă-l mai rogi și pe Marinel (te-ai întâlnit cu el ca un Știrliț sadea, știi când), să voteze măcar eliminarea din Constituție a debilului art. 13, ar fi ceva. Pentru că înlocuirea glotonimului limba mold. cu cel adevărat, limba română, vor face-o, de-acum la sigur, guguții când vor deveni și ei deputați.

Drogatul Vova și moldavskaia korova

Acum m-a pus pe scris un editorial al dlui Constantin Tănase în care specifica niște „mituri „fundamentale” care le strică somnul rusofonilor: „moldovenii sunt naționaliști; revendicările identitare ale majorității înseamnă unirea cu România; unirea cu România ar transforma minoritățile în „populație de gradul doi”; „republica” de la Tiraspol există fiindcă populației de acolo îi este frică de unirea cu România”.

Toate acestea sunt foarte adevărate. Dar mai au ei, rusofonii de pe întreg spațiul „eliberat” de ei cu tancurile pe care le-au lăsat să le păzească teritoriile ocupate, mai au ei un mit ce le canzero-învăpăiază creierul. E un fel de cancer ancestral slavon, cu efect latent milenar, care nu le mai poate permite, spre deosebire de celelalte neamuri ortodoxe, să ducă o existență creștinească. Adică să se simtă oameni egali cu toți acei care, în loc să-i urască și să-i stropșească pentru că i-au ocupat, le-au oferit case de viețuit, masă și vinuri de chefuit, deschizându-le, până la urmă, și ușile bisericilor pe care tot ei, „eliberatorii”, le puseseră sub lacăt sau le spurcaseră cu chimicale, prefăcându-le în depozite. Acel mit-cancer s-ar numi conștiința de **cuceritor și „civilizator”**. Această bolnavă manie a individului superior, această obsesie de a rămâne

cu orice preț în matricea cuceritorului nu le mai poate permite rusofonilor din R. Moldova să se încadreze în viața social-politică nu după criteriile șovine, ci așa, normal, după niște criterii sănătoase civice, cum o fac băștinașii noștri luminați. De-aceia nu trebuie să ne mire nicio țară, cum zice moldoveanul rătăcit ce-i votează pe comuniști, că rusofonii se află în țarcul partidului lui Voronin. Asta din sumplul motiv că această formațiune susține fățiș acel spirit canceros de supremație asupra popoarelor mici, pe care nu-l va părăsi niciodată Kremlinul.

Nu tot din aceste motive însă o parte a populației băștinașe votează secera și ciocanul. Îi îndeamnă s-o facă himera comunismului, himera kolhoznică ce, trebuie să înțelegem, nu va părăsi degrabă creierul lor ideologizat. Acel mit-cancer de cuceritor și „civilizator” este, de douăzeci de ani, infiltrat în conștiința ultimelor generații din Transnistria și asta ar trebui cel mai serios să ne neliniștească. Or, acești tineri, o parte dintre ei și cosângenii de-ai noștri, sunt potențialii luptători ai regimului separatist care vor trage cu arma fără muștrări de conștiință în frații lor, „români agresori”, din R. Moldova.

Dar ce are subiectul în cauză cu drogatul Vova și *moldavskaia korova* (vaca moldoveancă)? ar putea să mă întrebe hărțăgos cititorul. Are, fratele meu, are! Pentru că joia trecută, pe un scaun de la stația de troleibuz, un „eliberator” având peste șaptezeci mă întreabă în limba lui cât am plătit pe cartofii cu care veneam de la piață. Nouă lei kilogramul, îi răspund pre limba lui Neculce (cu

rusofonii mă străduiesc să vorbesc cât mai moale și legănat, în graiul cronicarului. Rusul mă întreabă a doua oară tot în limba lui Pușkin, dar schilodită, firește, de ei înșiși în anii mulți de când au părăsit mormintele părinților, buneilor din cătunele lor. Eu îi răspund a doua oară, aproape de moldoveneasca din dicționarul lui Stati. La care dânsul, roșindu-se ca sfecla nedegerată: „Nado bâlo mne takih kak tî asvododiti, blea?!” („Trebuia să-i eliberez, blea, pe ăștia de-alde tine?!”)

Rusul își luă bastonul și se duse-n apartamentul lui de „eliberator”, iar eu îmi amintii (de-acum a câta oară!) de o familie mixtă de la palier, de care, mulți ani în urmă, fugisem în alt cartier, schimbând apartamentul. În blocul acela din centru, se căpătuiseră cu locuințe în primii ani după război „specialiștii”, trimiși de *matușka* Rusia să ne „civilizeze”. Vecinul meu, Vanea, sosit flăcău, își luă de nevastă o moldoveancă blândă, ca o mielușică, și mereu tăcută, cărei i-am reținut numele de *moldavskaia korova*. Mă doare spunând asta, dar e purul adevăr. Pentru că așa-i zicea de fiecare dată fiu-său, Vova, un vlăjgan deșirat și osos care se droga cu cânepă. Când drogatul se mânia, firește, pentru că maică-sa îi smulgea din mâini drogul, seringile. Vanea, taică-său, era sudor de înaltă calificare, cum se lăuda el la un pahar de vin în beciul lui microscopic de la subsol, unde-i făcusem de două-trei ori companie, primea salariu bun și se întorcea acasă pe șase cărări. Dar mie îmi lămurea, de altfel, fără răutate, pre limba lui – cum altfel? – că a fost trimis cu camarazii lui să ne civilizeze. „Nu te supăra, *dorogoi sosed*, zicea, dar voi

nici încălțări ca lumea nu aveți până la eliberarea noastră, nu?” Răcni la el atunci că-i șovin și, când ridicai o rangă să-l lovesc, Vanea o prinse din zbor, mă rugă să mă calmez, apoi spuse: „Eu nu-s șovin. Eu sânt internaționalist – nu știi, prostule, că m-am însurat cu o *korovă* de-a voastră moldovancă?”

După-aceea nu mai tresăream ca mușcat de șarpe auzindu-l pe Vova trimițând-o la origini pe mama în limba lui taică-său și zicându-i exact, în stilul lui Vanea-„civilizatorul”. Care, am aflat mai târziu, n-a mai reușit prea mult să ne „civilizeze”, că s-a călătorit în lumea de dincolo a alcooliciiilor.

Ce facem cu antiromânismul din școli, dle Guvern?

Multe probleme frământă lumea, cea bună, în special, care i-a votat în două rânduri pe actualii deputați din Alianță în care mai punem cu toții speranțe. Dar mie personal îmi provoacă insomnie problema școlii din această țărișoară a noastră și-l întreb pe dl Guvern: ce măsuri urgente întreprinde actualul Minister al Educației în vederea înmormântării antiromânismului din școli? Zic înmormântării, pentru că știți cum e cu treaba asta – mortul nu îngăduie nicio amânare, trebuie să-l duci la groapă, că altfel...

Dar antiromânismul din școlile noastre de toate nivelurile pute rău, răspândindu-și mirosurile fatidice chiar și după ce-a venit Gorbaciov cu *perestroika* lui. Dar pentru că în ultimii doi-trei ani am pășit pragul multor școli, inclusiv al unora din niște sate uitate de Dumnezeu, și am avut zeci și zeci de întâlniri cu elevii, în special cu cei din clasele primare, mai auzind cum învățătorii și profesorii se numesc între ei, nu mă pot deloc înduioșa cum se înduioșează unii distinși scriitori care i-au ascultat pe copiii răspunzând în cor că sunt români. Chiar să le avem noi așa de nepricepute pe învățătoare, încât să nu-și imagineze ele ce întrebări le pot adresa copiilor scriitorii invitați și ce răspunsuri așteaptă aceștia de la dâșii? Nu m-au înduioșat nici asigurările actualului Ministru al

Educației, Leonid Bujor, din cadrul unui dialog cu minunatul publicist și eseist, Efim Josanu, că „*nu vom avea manuale rușinoase*„ (cu referință la cele de istorie, dar nu știu, zău, cum va reacționa dl Marian Lupu cu tactica și strategia lui vizavi de perechitarea neutralității R. M.), că „relațiile cu România vor fi prioritare, demnitarul mai întrebându-se când vom reuși să edităm manualele ce le vor înlocui pe cele de istorie integrată! Nu aveți vreme să le editați, dle Ministru! Cum, încă nu le-ați adus de la frații noștri din România?! Cu atât mai mult, că Vă convine să le numiți *Istoria, fără românilor*, ca și frații noștri! Deși, dacă copiii din România știu din leagăn istoria cărui popor vor învăța-o în școli, ai noștri, bieții de ei, sunt de opt ani de zile derutați, dle Ministru, și această sintagmă *Istoria românilor* care, nu știu de ce pare să Vă deranjeze, ar putea să le mai sugereze, de cum iau manualul în mâini, că sunt români, și nu moldoveni, cum le băgaseră-n cap până în acea zi părinții neștiutori sau pedagogii agramați și răuvoitori, nu credeți?

Eu sunt în stare să-i mănânc gătița celuia care atentează la demnitatea pedagogilor din școli, pentru că am trudit și eu aproape treizeci de ani la pregătirea lor. Dar, uite, nu știu cum se face că, după ce, studenți fiind, îi numesc „domni” și „doamne” pe profesorii de la univesitate, cum încep să-și exercite funcțiile în școli, trec imediat la Vasile Ivanovici și Maria Ivanovna. Pentru că, bănuiesc, cadrelor vechi și, în special, directorilor de școală din vechea generație, le este încă tare pe plac formulele rusești de adresare, simțindu-se mai respectați,

mai luați în seamă. Și în cazul acesta, cum să-i numească elevii, dacă nu tot după maniera „eliberatorului”?

N-am reușit să prind în întregime dialogul D-voastră cu E. Josanu din dimineața ceea de sâmbătă (trebuie să facă ceva *Vocea Basarabiei*, pentru că e adevărată nenorocire până reușești s-o prinzi la aparatul de radio, înăbușită pe din părți de alte voci rusești), dar D-voastră, dle Ministru, pentru a scoate molima românofobiei, cum bine i-ați zis, din școli, ar trebui de urgență să știți ce cadre de pedagogi predau istoria și româna în școlile noastre. Noi considerăm că e absolut necesar să faceți pe dracu-n patru și să-i întoarceți pe profesorii tineri, bine pregătiți, din țările unde au plecat să-și salveze familiile de sărăcie măcar la aceste două obiecte (ajută-l, dle Guvern, să facă asta, dacă vreți să salvăm sufletul copiilor!) Să-i aduceți înapoi în școlile unde aceste discipline au rămas la cheremul unor pedagogi mărginiți, unii dintre ei fiind niște antiromâni învederați. Pe unul, profesor de nu știu ce obiect, mi l-a adus un prieten la căsuța de vacanță săptămâna trecută, ca să-i luminez mințile, zicea. Nu i le-am putut lumina. Mi le-a întunecat el. Moldovenist fanatic, recunosc că le-a spus copiilor în toți acei patruzeci de ani de dăscălie că românii ne-au ocupat și ne-au furat în mod barbar limba noastră moldovenească, rebotezând-o română. În cele câteva ore de discuție pe vârf de cuțit, a refuzat să-mi asculte argumentele. Acest specimen, care m-a asigurat că majoritatea foștilor săi colegi îi îmbrățișează ideile, nu auzise nici de Iurii Iv. Roșca, nici de V. Stati (nu bănuiește „savantul”, ce

susținători schizofrenici are prin nordul Basarabiei, care nici n-au auzit de dicționarul său debil). Și acest „profesor”, dle Leonid Bujor, a activat până mai ieri într-o școală la câțiva kilometri de sătucul D-voastră, Singureni. Tipii de soiul acestuia, care au învățat conștiincios pe timpuri istoria URSs-ului. și cea a PCUS-rusului, n-au de unde să știe, dle Ministru, care teme din manualele de istorie integrată sunt reflectate obiectiv, cum afirmați D-voastră, pentru a le preda elevilor (că le dați undă verde profesorilor să folosească, după dorință, și aceste manuale integrate, nu ?)

Te rog în genunchi, dacă vrei, dle Guvern: ajută-l cu bani pe Ministrul L. Bujor să înfăptuiască o inventariere a pedagogilor care și-au făcut studiile până la sosirea *perestroicii* și, dacă se descoperă că-n vreo școală aceste două obiecte (limba și lit. română, istoria românilor) sunt predate de oameni nepregătiți sau de tipi antiromâni (Doamne, ce mulți mai sunt !), invită cadre de peste Prut, că Fuego de-atâta vreme ne anunță, printr-un vers de Gr. Vieru, că salvarea ne va veni de peste Prut. Va veni, oameni buni, dar pentru asta trebuie să vrem și noi!!!

Și încă ceva: în școlile românești din orașe, centrele raionale din R. Moldova, în afara orelor de curs, se vorbește aproape în exclusivitate în rusește. Care ar fi soluția, dle Guvern ? Poate ar fi cazul ca dl Ministru să-i invite într-o zi pe toți directorii din aceste orașe și orașele și să-i întrebe dacă nu-și închipuie ei cumva că școlile ce le conduc sunt undeva prin Magadan?

Și ultima: în școlile cu predarea în limba rusă din

orașele (nu mai vorbim de sate!) țărișoarei noastre nivelul de predare, mai ales cel al însușirii limbii române, sunt sub orice nivel. Copiii-alolingvi refuză obraznic să învețe limba țării în care trăiesc. Am doi colegi de facultate la Bălți, profesori de română în aceste școli, și iată care-i adevărul: copiii refuzând cu ostilitate să învețe româna, îi amenință pe profesori cu răfuiala dacă aceștia îndrăznesc să nu le pună note maxime la acest obiect. Și profesorii noștri cedează! Ei chiar m-au rugat să nu-i nominalizez în vreun material, că pot afla directorii lor (sunt în primii ani de pensie și ce fac, sărmani de ei, de-i concediază ?), sau elevii din clasele mari (de care se tem cu adevărat) și va fi vai de capul lor...

În aceste zile de când ești la cârmă, dle Guvern, toți, prin ziare și reviste, vin de-ți dau indicații. Eu nu ți le dau, dl Guvern. Eu te rog. Dar am nevoie nu numai să mă auzi. Ci să întreprinzi ceva concret pentru a-i feri măcar pe copiii noștri de infecția roșie, ruinătoare de suflete, a antiromânismului, căci această boală prăpăstioasă, bolșevică, mai întâi la grădinițe și în școli și-a implantat mereu tentaculele. Și să întreprinzi măsuri cât mai urgente, pentru că acel hoit ce răspândește molima, – cadavrul partidovoronist, încă mai gâfâie. Și trimițându-l la groapă, trebuie s-o facem cuminte, fără prohoduri zgomotoase, cât mai discret posibil, nici să afle vreodată copiii noștri unde-i este mormântul fără cruce...

De ce dl M. Ghimpu n-a speriat

„Baba” lui D. Medvedev?

N-am putut multă vreme să mă includ în disputele politice pentru un motiv foarte simplu și trist: „temerarii” care pe timpul regimului comunist n-au publicat o propoziție amărâtă împotriva dictatorului acum îl critică pe Voronin de-l rup! Ce amăreală, Doamne, ce amăreală!... Eu l-am criticat foarte dur când îi scânceau în pumn securitatea, poliția și armata, și acum nu-mi vine să-l atac. I-aș descoperi fărădelegile, dar o fac alții foarte bine fără mine. Eu mă angajez de-acum înainte să scriu despre actualii guvernanți și o voi face cu un mare confort moral, pentru că am votat și i-am îndemnat pe toți prietenii, cunoscuții mei să-i voteze. De-aceea fiecare mișcare, luare de cuvânt din partea lor mă însuflețesc, dar și-mi produc insomnii.

Ca și în cazul „Babei bătrâne și bolnave”, cum a botezat CSI-ul în timpul campaniei electorale, de altfel cât se poate de plastic și reușit, actualul dublu Președinte, Mihai Ghimpu. La conferința de presă de sâmbătă, Domnia Sa a mai anunțat: „Ce să-i faci, dacă „Baba” vrea să mai trăiască?” Trăiască, dle M. Ghimpu, dar de ce să-i oblojim noi și în continuare oasele rablagite și să-i schimbăm pelincile?!

Organizarea Summitului de la Chișinău a fost din partea conducerii noastre nu doar un gest de bună creștere, de respect față de angajamentele asumate de vechea conducere, ci o dovadă de tot convingătoare

pentru toată lumea că Alianța nu se poate lipsi (tare vreau să folosesc cuvântul „deocamdată”, dar îmi tremură mâna) de protectoratul Rusiei., că rămâne în continuare fidelă Parteneriatului Estic, iar „parteneriatul special cu România” ce-l propune dl Dan Dungaciuc drept unica soluție justă „ce ar individualiza RM” rămâne pentru proiectele viitoare. Oponenții mei îmi pot aduce zeci de argumente contra și voia lor s-o facă. Eu am și voi avea convingerea deplină: fiecare din conducerile de vârf ale celor trei țări baltice n-ar fi făcut-o! Și, în locul nostru de-ar fi făcut-o, le-ar fi pus rușilor onest și categoric condiția: dacă retrageți armata din Transnistria, mai rămânem în curtea „Babei” voastre, dacă nu – la revedere! Așa, fără ocolișuri, în văzul tuturor musafirilor, să tresară tot Occidentul, iar Președintele Obama să fie trezit din somn a doua oară și să i se spună că moldovenii îl felicită foarte original și curajos cu prilejul decernării Premiului pentru Pace, sperînd „Baba” lui Medvedev! Propunerea de a înlocui trupele rusești de menținere a păcii cu altele sub umbrela UE e o vorbă de clacă, cu atât mai mult că nu e susținută de OSCE.

Aș putea fi învinuit de miopie politică: Kremlinul ne-ar fi șantajat cu livrările de gaz, ne-ar fi sistat exportul de vinuri, ar fi ațâțat regimul lui Smirnov împotriva noastră, nu ne-ar fi oferit creditul cea de 500 de milioane care s-a transformat în 1500 etc., etc. Ei, bine, nu anunți că părăsești ograda „Babei bolnave”, dar de ce-ți trebuie să-i mai ceri creditul? Oare guvernul dlui Vlad Filat s-ar fi îmbolnăvit de gălbănare de nu-l cerșea?! Oare ar fi pierit R.

Moldova fără acest ajutor al rușilor? N-am fi supraviețuit fără el? Acest credit care se vrea un început de o nouă colaborare cu Rusia e, de fapt, un act de obediență. Dl Președinte M. Ghimpu, pe care l-am stimat pe parcursul multor ani pentru onestitatea și curajul său de patriot al neamului românesc, va vedea și în continuare că rușii nu-și vor retrage armata din Transnistria (când și-au onorat ei vreodată angajamentele?!), că vor continua să acorde și mai departe ajutor separatiștilor și ne vor îndemna cu binișorul și pe noi să le achităm datoriile. N-ar face-o, dacă n-ar vedea în Moldova un aliat cuminte, înțelegător, cu cocioaba lui dărăpănată printre altele la fel, pe lângă castelul cu pereți încă tari din marea ogradă a CSI-ului. Și în castelul acela va veghea mereu la o fereastră țărutul Kremlinului.

Poate că s-o fi gândit dl M. Ghimpu, cu neuronii lui de patriot român, să sperie un pic „Baba” lui Medvedev, dar poți s-o faci, când deputații Alianței umplu rubricile ziarelor cu asigurările lor lucide, pragmatice, că nu vor nicidecum să se lipsească de prietenia „Babei”?

Spre sfârșitul acestui material, mă însenină un gând, copleșindu-mă dulce: dar dacă toate s-au făcut pentru a-l vedea pe Marian Lupu în fotoliul de președinte al Republicii? Pentru că, cu adevăratelea, susținerea rușilor aici ar cântări mult...

Încă trei jujuci și-au *kidă(do)nit* bossul

Pentru mine, politicianul Igor Dodon a fost întotdeauna un bufon ambițios, râvnitor de slavă, dar, spre deosebire de alți jujuci pupcuriști mai tineri ai fostului dictator, mai având și puțintică minte ce i-o trădează discursurile. Slav, până la compătimire, devotat lui Voronin, el a mai avut o brumă de curaj să debiteze niște teze mirosind naiv de periculos a restructurare vizavi de PCRM, fapt ce l-a iritat ironic pe boss, calificându-l mai verde în politică decât verdele stejarului lui V. Filat.

Faptul că anume candidatura lui Igoraș a fost propulsată în bătălia pentru edilul capitalei nu mărturisește că bătrânelul ar avea prea mare încredere în capacitățile de lider ale acestui jujucă din flancul 1 al partidului său roșu. A acceptat această candidatură, pentru că altele mai vrednice nu-s în p.c.r.m! Și nu le va avea niciodată! E târziu să le mai coopteze – s-au schimbat timpurile – ce oportuniști cu talent mai pot risca să vină în bârlogul secerciocanului? Să fim serioși! Și nici el n-are cum să le mai lustruiască ca să-i lase moștenitori. Că-i ruină cu ambăț – atât a mai rămas din dictatorul charismatic de altădată.

De-acea m-a îngrețoșat amarnic „omagiul” lui jujucă-dezertorul, oferit presei. Să anunți tu cu patos că părăsești p.c.r.m-ul ce refuză restructurarea (fără se

nominalizezi vreo propunere în acest scop!), că-i o formațiune anacronică, și, în același timp, să aduci un elogiu atât de pupcurist celui care „e considerat cel mai puternic lider politic... ce a fortificat statalitatea” Republicii! D-apoi, cum îl părăsești pe cel mai barosan om politic care ți-a marcat cariera, Igoraș? O faci de dragul colaborării cu liderii (mult mai slăbuți – așa trebuie să înțelegem?) AIE care, zici mânios, „trebuie să dispară ca un vis urât”?

Orice va face acest Dodon „care știe ce vrea” (M. Ghimpu), în ochii miilor de basarabeni cu demnitate de om (mai sunt încă, mai sunt!) el nu va mai valora nimic. Are dreptate disperatul boss: jujucii care au ros cele mai solide oase la cuhnia lui fariseic leninistă s-au dovedit a fi niște bipezi fără demnitate. Dar noi, dle Ghimpu, ne dăm seama, ca și dumneata, ce vrea dezertorul flanconat de cele două doamne: s-o înfigă pe Zina în fotoliul de Președinte pe care așa și n-a mai putut să i-l ofere stăpânul-dictator, iar el să se căpătuiască până la urmă cu postul de șef al Guvernului (asta – după, dacă va reuși să-l *kidă(do)nească* pe V. Filat, cu concursul dnei Z. Greceanîi, firește, – n-a anunțat tortoșelul că vrea reformatarea guvernului?. Și cu concursul deputaților comuniști, bănuim noi, subscriind la cele afirmate de distinsul scriitor și atotvăzător în mașinațiile politicianilor, Vitalie Ciobanu. Pentru că prea pute suspect dezertarea celor trei.

Dacă dezertarea celor doi (de cucoana Veronica nu mai vorbim, că n-avem de ce) este una de dragul alegerii Președintelui și deci și gâtuirii crizei politice, cum se

pretinde, putem să le plângem de pe acum de milă: PL pentru care am votat și eu ultima oară nu va ceda postul de spicher. Și asta o va face și în favoarea lui M. Lupu, care n-are cum să nu susțină pledoaria lui M. Ghimpu. În acest caz, ambițiosul Dodonel îl va căuta pe dl Țurcan, fost dezertor și președinte al unui partid de două parale, și-l va ruga să-i fie el călăuză. Ce va face atunci Zina? Va reveni cu căință la înfuriatul bătrânel și-i va cerși carnetul roșu în schimbul iertării. Și atunci subsemnatul va renunța să mai scrie despre biata de ea, care, o spun sincer, n-ar fi un Președinte de țărișoară mai rea decât cel cu accent dâmbovițean românesc în cuvânt și cu diavol moldovenesc în creier – doamna, cel puțin, n-are în sânge pântecăria retoricii.

Iar dacă dezertarea celor doi e un joc regizat de V. Voronin, atunci dl Mihai Ghimpu (și asta va fi pedeapsa lui, că nu mi-a dat și mie vreo tinichea) se va alege cu borta covrigului, deoarece camaradul lui de alianță, Vlăduț, îi va obliga (că-i mână tare!) pe stejăreii lui s-o voteze pe Greceanîi, iar peste o habă, de-acum trandafirașii lui M. Lupu, amestecați printre ciocănași și secere, să-l fluiere și să-l întroneze în locul lui pe Igoraș. Uite acesta va fi jocul politic cel mai aproape de firea basarabeanului care în toate timpurile a avut o plăcere deosebită să devină stăpân peste cornutele fratelui său de sânge.

Fa Alianțanțoșă, ce faci?

Așa te botezasem eu când erai în primul exemplar, și-mi ziceam, credulul, că, în al doilea exemplar, nu vei fi tot atât de țanțoșă, nu te vei mai umfla în pene cu atâta aroganță, nu-ți vei scutura zdrențele murdare în văzul lumii, nu vei fi așa de țâfnoasă și nu te vei burzului, ofensată, când mass-media democratică, care te-a menajat în ajunul și-n timpul alegerilor, îți va sugera sau îți va declara verde-n față că dai în bară. Credeam că vei trage învățăminte și nu vei mai da-n gropi cum o făcusei din belșug. Dar tu, fa Alianțanțoșă 2, ne-ai pornit rău împotriva-ți chiar din primele săptămâni ale existenței tale, pe noi, alegătorii, care am depășit toate limitele prostiei crezând în tine.

În rândurile ce urmează, nu mă pregătesc să-ți fac analiza activității tale postelectorale, pentru că ți-a fost una somnoroasă, unicele efecte înviorătoare ale ei fiind cele ce s-au răsfrânt penibil asupra buzunarului nostru. Viața alegătorului – și a celui cu viziuni (citește: iluzii) de dreapta, și a celui cu viziuni (citește: aiureli) de stânga a devenit, într-un timp record de scurt, de nesuferit. Când mi-a venit bonul de plată pentru căldura termică, am alergat cu ochii cât cepele la *CET-Nord* să-mi debranșez căldura în garsoniera-mi de 16 metri pătrați (suma trecea de 900 de lei lunar), dar mi-au refuzat categoric s-o facă pe

timp de iarnă (și asta se efectuează numai cu acordul vecinilor de palier). Intru în alimentara de lângă bloc – franzela ce costa doi lei, acum costă trei și jumătate Vânătoarea-mi spune că a crescut în greutate. Pun pe cântar cinci franzele și toate diferă-n greutate. Hoție! Merg la piață: 1 kg de brânză de vaci s-a ridicat la prețul unui kg de carne voroninistă de acum câțiva ani, echivalându-se cu prețul peștelui. O rog pe nevastă să deconecteze boilerul și să ne spălăm în lighenaș. Îi mai spun să nu încălzească prea tare la aragaz mâncarea, că ne stricăm dantura. O avertizez încă: dac-o văd, cu receptorul la oreche, stând la taclale cu prietenele, rupe cuiul. Și tot așa. Rămânând captiv speranței că Premierul ne va întoarce și nouă, lucrătorilor teatrelor, pișcătura mare de salariu pe care ne-a ciordit-o Alianțașoșă 1, ca să umple borta bugetului.

Acum, fa Alianțașoșă, fa, chiar va fi prăpăd de ajungi la alte alegeri anticipate. Și noi,ăștia, idealști proști, cu iluzii de dreapta, înțelegem zvârcolirile cornoraților roșii în tentativele lor disperate de a face pe dracu-n patru, numai să fraierească Alianța 2 în așa fel ca, dacă nu revin la treuca puterii acum, să apropie cât mai mult posibil alegerile parlamentare. Pentru că și un calcul primitiv ar putea arăta că ei își iau revanșa. Pe fundalul mizeriei existențiale lățindu-se catastrofal, populația pauperizată de la orașe, țărani noștri, amărății, visând colorat kolhozurile, se vor lăsa ușor drogați de minciunile și promisiunile comuniștilor.

Fa Alianțanțoșă, de ce ai rămas fudulă și învrăjbită cum ai fost în primul exemplar? De ce, în curtea voastră, pecetluită cu semnături și cu promisiuni partinice, nu știe buricul ce face buricul și viceversa? Cum de nu înțelegeți, fa, că te compromiți urât, dacă M. Lupu nu va figura pe lista candidaților la președinție? Eu aș bate din palme primul dacă nu va fi ales, pentru că l-am detestat de când era în ocolul lui Voronin pentru oportunistul și apucăturile lui antiromânești. Dar va fi mai bine dacă va trece candidatura dictatorului care-l va ajuta să spulbere Alianța 2 și, cu ea, și așteptările tinerilor încrezători și bătrânilor visători care v-au adus la putere?

Dar cu angajamentul între cele trei formațiuni cum rămâne? Ori Premierul face abstracție de electoratul ce stă în spatele acestora? L-a întrebat măcar așa, să știe de n-au gripă, pe M. Lupu și M. Ghimpu înainte să meargă la întâlnire cu bossul roșu, care, of, că, tare nu demult, l-a înfipt bătărește în tabăra bandiților? De ce V. Filat nu vrea să audă că Alianța e obligată să scoată din piatra seacă soluția alegerii Președintelui, ocolindu-l pe vicleanul Voronin? Să fie atât de neputincioși constituționaliștii noștri (că avem o armată întreagă de experți fătați peste noapte) să găsească o soluție compatibilă pentru Constituția, dată cu mir agrarian, a R. Moldova, ca să ieșim din fiertura incertitudinilor?

Dar și bătaiosul Mihai Ghimpu – de ce nu scoate din mânecă vreunul din așii salvatori de care vorbea enigmatic la unele emisiuni televizate? Să-l scoată măcar și

din pantaloni, cum zicea obraznic râma Sîrbu, și să i-l dea triumfător faraonului acestuia, Voronin, să se șteargă cu el pe bot?

Față de M. Lupu nu putem avea mari pretenții – de l-ar ajuta Dumnezeu să rămână dublu interimar încă patru ani, ca hâtrișorii claselor primare să-i tot descopere greșeli în discursurile-i reumatice, spre deliciul șmecherilor de la *Ora de ras*.

Fa Alianțanțoșă 2, ce faci? Poate te dezici, în sfârșit, de năravurile curcănești, îți îndrepti ghebul în fața roșului pidosnic voroninist și vă dați tustrei mâinile, vă priviți în ochi curat românește și ne mai dați o șansă să ne imaginăm că mâncăm și gândim evropenește?

Un bătrânel ex-Președinte etc.

Stimate dle Constantin Tănase, acest material, scris mai de mult, au refuzat de-acum să-l publice două ziare „bărbătoase” independente. Visându-l însă rău astănoapte pe dl P. Lucinschi, mi-am zis: poate riscă *TIMPUL* să mi-l publice?

Cu respect,

Gheorghe Calamanciuc

Acest Piotr Chirilovici pentru mine a valorat puțin chiar în anii apogeeului carierei sale politice din epoca brejnevistă a URSS-ului. N-aș vrea să iasă că-i aduc insulte (cu atât mai mult, n-aș face-o din respect față de fiu-său), dar discursurile sale înflăcărare în postură de secretar-ideolog al c.c. al p.c.u.s. din r.s.s.m. erau niște banale imitații ale cuvântărilor cadavrului viu, acoperit cu tinichele lucitoare, Leonid Brejnev, și ale celorlalți lideri kremliniști, care vedeau în bărbatul chipeș din Rădulenii Vechi un slujitor foarte credincios, cu un fals har oratoric, dar care, la neinițiat, producea efecte răsunătoare. Luările lui de cuvânt în l. rusă erau niște stereotipuri verbale, învățate pe de rost și conținând doar slogane, anunțuri lozincarde – toate axate pe idei puturoase leniniste sau altele culese din hotărârile congreselor recente ale partidului bolșevic. În anii lui de glorie partinicomunistă, nu l-am auzit vorbind românește. L-am

ascultat destul mai târziu în campaniile electorale candidând la președinție, am fost nevoit să-l ascult în calitate de șef al statului. Vă mărturisesc sincer: n-am nutrit nici simpatie, dar nici resentimente față de această creatură politică, dar, în același timp, n-am reușit vreodată să înregistrez în discursurile-i găngăvite, cu pauze (sunt și ele utile uneori la oratorii consacrați) umplute cu sunete chinuite, chiar n-am reușit barem o dată să-i înregistrez vreo idee cât de cât proaspătă, sa-i aparțină lui!

De-aceea m-am mirat pe bune văzându-l invitat de Natalia Morari la *Fabrika* ei, secundată de analistul Igor Boțan, care încerca din când în când să intervină, ca să mai „corecteze”, să mai îndulcească neroziile debitate de ex-Preș., Petru Lucinschi. Dar credeți că reușea s-o facă, dlor? Ba bine că nu! Invitatul se înfoia, reluând obsesiv aceleași afirmații-bășici de săpun, cu un aer de expert în ale politicului global! Și Igor, bățos și virulent cum e întotdeauna cu prezentul pe drojdie Președinte interimar, Mihai Ghimpu, zâmbea indulgent, cu o nevinovăție de domnișoară de pension, lăsându-l să chinuiască frânturi trunchiate de fraze, dar banale, ca un pieptene țigănesc de scos păduchii.

Am schimbat canalul și câteva zile după-aceea n-am mai catadixit să poposesc la emfaticul *Republika*. Curios: de ce patronii canalului au preferat „k”? Să atragă privirile celor care erau f. mulțumiți de galoșii, umbrelele, sifoanele lucinschiniste ce le primeau în locul salariului și pensiei? Sau să-i invite ca să le înghită emisiunile pe susținătorii unui singur partid la guvernare (idee susținută

de ex-Preș., dl P. Lucinshi în plină *perestroikă*)? Ori să le facă pe plac „curajoșilor” care n-au cutezat să includă în primul aliniat al Declarației de Independență „arse” condamnarea regimului de ocupație sovietică, instalat de tancurile rusești în 1940?

Mă întreb și-i întreb și pe moderatorii care îl mai invită să ne împărtășească ideile „democratice”: ce poate acest ex-Preș. să le furnizeze nou alegătorilor noștri? Să le spună cum a găgăuzit Moldova în doi cu Sangheli? N-am privit până la capăt emisiunea ceea, dar presupun că iar s-o fi lăudat cu cele două Poduri de flori, la care noi, naivii, nu trebuia să plecăm cu găini fripte și votcă, ci cu buldozere și topoare, ca să zdrobim sârma ghimpată. S-o fi lăudat, probabil, și cu sărbătoarea *Limba noastră cea Română*, care atunci, și pe timpul domniei fosilei roșii, Vorevronin, era sărbătorită doar maldavinește? Și, în genere, de ce continuăm să ne dăm în spectacol în fața lumii cu asemenea sărbătoare? Doar în toți anii cu cele două fosile în fruntea Republicii limba lui Eminescu era sărbătorită o singură dată, și batjocorită anul împrejur! Batjocorită de lichelele naționale și greviștii ruși, care și-n ultimul an de guvernare n-au fost puși nici într-un fel în situația de a ne învăța limba.

Ei, bine, și așa i-am acordat prea multă atenție ex-Preș.-ului de care partidele fostei Alianțanțoșei noastre ar trebui să se cam ferească. Ba și de cealaltă fosilă, primul ex-Preș., pe care am înfășat-o în prosoape la Adunările Naționale, pentru că ne-a băgat în C.S.I.. de unde nu mai

putem ieși și pe conștiința căruia e „republicuța” banditului Smirnov. Avem noi memorie scurtă, dar nu într-atât, ca să putem privi în mutrele lor bine întreținute și să nu ne amintim de unele evenimente care au adus mare rușine în casa cu icoane îndurerate ale Basarabiei.

P. S. Și regretatul Constantin Tănase a refuzat să publice acest material. L-ați citit pentru prima oară acum.

Gazeta rîgâiturilor

De-o habă de vreme, mi se bagă în cutia poștală o publicație în limba rusă, cu 16 pagini mătăhăloase, editată la Bălți de un SRL „V.V.V. Comert Service” (redactor-șef Maxim Kalmîkov), într-un tiraj de 50.000 de exemplare! Gazele puturoase ce ies, de la rîgâit, din rîndurile fiecărei pagini sunt de proveniență leninistă. Și pentru că ideile creierului canceros al *vojakului* proletariatului clocesc și acum în bostanii comuniștilor, e și firesc ca rîgâiturile *Gazetei* să aibă girul filialei bălțene a p.c.r.m., deci și al fracțiunii acestui partid în Consiliul municipal. Care gazetă, tot de pe pag. din 8 martie, și-a rîgâit declarația de nesupunere tuturor hotărârilor, indicațiilor puterii de la Centru, fiind declarate de secerciocăniștii bălțeni „anticonstituționale, nelegale, antipopulare, antiumane, antisociale”. Ca, în final, să cheme la răsturnarea Guvernului și Parlamentului, la pedepsirea „uzurpatorilor puterii..., trădătorilor poporului”, Lupu, Filat, Ghimpu”. Aceste rîgâituri patetice, îmbăloșate de ură, n-au fost rostite într-un beci, la un pahar între butoaie, măi oameni buni, ci tirijate de GAZETA în 50.000 de exemplare! Ați auzit voi ca Procuratura Generală să se emoționeze? V-a prins urechea măcar un sâsâit de-al ei care ar aduce a îngrijorare? Urechea mea din provincie n-a prins. Nici ochiu-mi. Eu mai păstrez pagina cu această declarație,

rândurile căreia îmbrățișează din trei părți mărețul monument al lui Ștefan cel Mare și Sfânt din fața primăriei– imaginea Voievodului n-a fost batjocorită nicăieri în asemenea hal nici pe timpul sovieticilor!

13 din cele 16 pagini ale Gazetei din acea zi găzduiesc râgâituri cu gaze nesuferite șovine. Când citești, îți întunecă irisurile. Când cauți să pricepi, îți tulbură creierul. Când încerci să simți, îți murdăresc sufletul cu jegul urii: față de limba română a băștinașilor, deci și față de etnia și strămoșii care au sfințit aceste locuri. Sub titlul mășcat, *BELIȚKOIE PROTIVOSTOIANIE (OPOZIȚIA BĂLȚEANĂ)*, pag. 8, 9 publică nouă fotografii mari – două îi arată pe tinerii unioniști cu tricolorul, șapte – pe înfuriații scoși de filiala p.c.r.m. cu steaguri roșii, care aveau în masa lor intactă toți sportivii vânjoși ai școlilor bălțene, chemați de primărie să le dea la bot copiilor unioniști.

Grupul puțin numeros al tinerilor din *Acțiunea - 2012* se porni într-un marș pașnic, interzis de primar, dar autorizat de Judecătoria Bălți, scandând *Unire!* și intenționat să depună buchete la monumentul Voievodului Ștefan, cu ocazia evenimentului din 3 aprilie, când Bălțiul, primul dinte județe, a votat unirea necondiționată a Basarabiei cu România. A ieșit banda numeroasă de rusofoni și lichele ale neamului, formând zid de netrecut. „Otpor unionistam!”, „Zașcișciati Rodinu!” (Jos unioniști! Să apărăm Patria!) răcnește deputatul șovin V. Vitiuk. Dând indicații să se păzească tancul eliberator – unioniștii, auzise dânsul, vor să înfige-n el drapelul românesc!

N-au trecut unioniștii noștri cu florile la Marele Ștefan. L-au privatizat ceilalți unioniști. Pentru că, ochiul meu din provincie, privindu-le mutrele strâmbе de ură, vede-n ei cei mai fanatici și despotici unioniști! Sunt urmașii unioniștilor, dar de marcă șovină, care ne-au băgat cu tancul în uniunea r.s.s.. Sunt fiii mercenarilor Kremlinului care ne-au băgat în C.S.I. Sunt unioniștii sălbătăciți de nepuțință care ne-ar băga chiar azi în altă uniune – cea vamaă asiatică.

Acești unioniști rusofoni șovini nu numai le interzic copiilor noștri să vină cu flori la monumentul Voievodului Ștefan la sărbătorile lor naționale. Ei ne interzic chiar să visăm la Unire – idealul nostru de secole! În nr. din 19 martie, ГАЗЕТА, făcând trimitere la niște minciuni din publicația *Lenta. Ru*, a rîgăit chiar în titlu: directorul Naționalului, Anatol Răcilă *mecitaet o prisoidinenii Moldovî s Rumâni* („visează la reunirea Moldovei cu România”). Descoperii și eu, după 21 de ani de muncă împreună: directorul nostru visează Unirea! Măi Kalmîkov, măi, cum de-ai atins, cu colaboratorii d-tale, o asemenea performanță fantastică? Să ghicești visele oamenilor!

De douăzeci de ani, tov. redactor-șef, noi, unioniștii, nu ne mai tăinuim visul măreț al strămoșilor noștri din toate timpurile. Ce-ar fi să-ți aduni kalmâcii d-tale, care te plătesc și care-i conduci, la un sfat. Și să le amintești că mănâncă pâinea acestui pământ răbdător, suferind. Pe care nu l-au adus părinții, bunicii lor încoace cu *turbinka* – nici după anexarea Basarabiei în 1812, nici după cele două ocupații (1940, 1944). Și să le mai spui că tinerii ceia din

Acțiunea-2012 nu se vor lăsa nici morți băgați în niciun fel de uniuni ale voastre. Că ei, oricum, vor demonta odată și-odată tancul acela. De-aceea îl puteți lua. La fier vechi. Pe Voievod nu vi-l dăm. Să-l lăsăm să ne blesteme acolo, în ceruri: pe voi, pentru că-i râgâți în deșert numele, iar pe noi – pentru că n-am știut și nu știm să-l apărăm de alde voi.

Adio, Alian...țanțoșa! Bine-ai revenit, Vor...onișka!

Aflată încă în burta democrației proeuropene, viitoarea AIE își burica cele patru scăfârlii, cerând cu insistență să i se dea microfoane ca să anunțe mapamondul cât este ea de hotărâtă să apuce pe șoseaua lărgoaie a prosperității cu ajutoarele UE și cât e de vitează să lupte cu Vor...onișka, tipul care are în numele lui de cioroi rus prima silabă slavonească *vor*, ceea ce, fiind tradusă în limba DEX-ului nostru și chiar în cea a dicționarului debil al lui Stati, înseamnă **hoț**. Ca să scape de clanul hoțului barosan bătrân și al odraslei lui, lumea tânără, însetată de libertatea și bucatele Occidentului, a ieșit pe străzi, a scandat lozinci antivorhoțiste, ațâțând provocatorii lui iudoșka și ai patronului său cărui îi lingea acela călcâiele, de au spart geamurile edificiilor Parlamentului și Președinției prorusești cu pietre moldovenești, dându-le foc să ardă în flăcări răzbunătoare. La alegerile parlamentare anticipate, înfocați cum sunt, tinerii năvăliră la urne, având grijă să ascundă în locuri de nădejde buletinele buneilor. Și Alian...țanțoșa noastră s-a pomenit că are-n Parlament vreo cinci mandate mai mult decât bolșevicii lui Vor...onișka! Fericiți nevoie mare, cei patru miri și-au împărțit între ei toate miresele-posturi spre care trebuia să

râvnească o Alianță, ca ea, țanțoșă.

Până aici, urmărind-o, electoratul flămând de schimbări „a tot răbdat și tăcut”. Dar au trecut doar zile numărate și cele patru scăfârlii țanțoșe înhămate la căruțul țărișoarei începură să-și dea ghionturi, să-și vâre sula-n coaste, spre uimirea nedumerită și oțărâtă a alegătorilor ei. De ochii lumii, cele patru căpățâne diriguitoare se umflau în pene zicând că Alianța lor e din beton armat, dar noi, oile credule din turma electoratului, observam că betonul acela bățos dă fisuri în toate direcțiile, iar un conțopist răutăcios i-a zis chiar *de paie!* Dar credeți că, admonestată de câinii de pază, Alian...țanțoșa s-a domolit? a devenit mai prudentă? mai înțeleaptă? Ba bine că nu! Capii și ordonanțele lor din cele patru partide, și ele, la rându-le, întrecându-se în țanțoșărit (îngăduiți-mi cuvântul inventat), au pornit să se beștelească ziua-n amiaza mare, încât lumea democrat-alegătoare a căzut serios pe gânduri, întrebându-se: ce au de gând ăștia să dreagă cu bietul ei vot? de ce nu-l mănâncă ei pe Vor...onișka, că are buci slăninoase din euro prețios, topit? de ce nu-l mănâncă ei pe Dodon, că are fălci din macră veritabilă, iar cu Sârbu să se scobească apoi între dinți? La urma urmei, dacă le place să fie și ei mâncați, de ce nu-i lasă pe comuniști s-o facă, dar se mănâncă reciproc, ca zevzecii?

Vorbind și mai serios, eu nu-mi amintesc chiar defel ca în toată perioada guvernării Alian...țanțoșei vreun reprezentant al acesteia să-și fi exprimat barem o îngrijorare „cât un sâmbure de mac” în fața pericolului

revenirii la putere a comuniștilor. Ba mai mult, în ultima campanie adormitoare electorală, membrii mășcați ai celor patru formațiuni guvernatoare se comportau, ca niște polkovnici ai lui Kutuzov după bătălia de la Borodino: încrezuți, infatuați ca niște curcani de prăsilă, ei se vedeau ieșind învingători nu numai din alegerile pentru referendum, ci și din cele anticipate parlamentare, încălecate peste cele prezidențiale.

Cel mai *bodrii* (bărbătos) apărea în fața microfoanelor frumosul Marian Lupu. Renunțând la godacii și berbecii cu secera și ciocanul în frunte și aderând la cârlanii ahtiați de putere ai lui Diacov, acest dezertor în tabăra democraților de fiecare dată nu uita să ne amintească aluziv că lui i se datorează constituirea acestei alianțe țanțoșe (și asta, trebuie să recunoaștem, e adevărat) și fotoliul de Președinte lui și numai lui i se cuvine, chiar dacă, așa, pentru satisfacția proștilor, ar putea, firește, să-și mai înainteze candidaturile și alții. Capii și emisarii lor din cele patru formațiuni politice se vedeau încoronați cu mult înaintea anunțării referendumului (de-aceia au introdus în lege cota de participare și au refuzat să aibă un stat-major de coordonare – prostii care i-au făcut de-acum politicieni castrați de clarviziune).

Unicul, Mihai Ghimpu, în cadrul unei emisiuni, întreat ce va face cu Parlamentul după referendum, răspunse de câteva ori: „Să așteptăm mai întâi rezultatele...”. Să-l fi ros oare îndoielile pe Președintele interimar? Să fi avut dânsul presimțirea funestă că în

duminica lui 5 septembrie R. Moldova va reuși să aibă în cabinele de vot doar 29,05 % din numărul alegătorilor?

Mesajele, confuze, derutante, triumfaliste la referendum, și în seara lui 6 septembrie au ieșit din gura celor patru miri ai Alian...țanțoșe cât se poate de optimiste! „Ai-iai-iai!”, le face dojenitor din deget dictatorul, cărui lacheii, căzuți în brânci de fericire, îi urează grohăitori: „Bine-ai revenit, Vor...onișka!”

Of-of-of, dar nouă inima ne spune, bat-o pustia, că, dacă liderii noștri nici după dușul rece din 5 septembrie n-or coborî de pe armăsarii lor albi, nu ne va rămâne nici nouă nimic altceva, decât să-i urăm și noi, credulii, fraieriții: „Adio, Alian...țanțoșa!”

Nu-ți mai vreau pupăturile, *ProTV*!

Ziceam într-un material că de-o habă de vreme, de când *ProTV* face jocul echidistanței, mi-ar fi ca o amantă de care nu mai știu cum să mă debarsez. Înțelegeți-mă omenește: nu-i chiar ușor, așa, ca un mârlan, să-ți părăsești amanta și să ștergi putina. Dacă ai puțină educație, un gram de sensibilitate, nu-ți permit amintirile s-o faci. Cu toate că, în cazul meu, chiar trebuie să-i flutur din labă adio „amantei” mele, *ProTV*. Pentru că pupăturile ei aproape cu desăvârșire m-au părăsit. Ele, mieroasele, lipicioasele, se îndreaptă acum aproape zilnic spre ramolitul *polcovic* (pentru eșecul de la ultimul scrutin, l-am devansat în grad) și spre renegații săi roșii care își ies din piele să revină la putere. Și „amanta”-mi, ipocrita, pune și ea vârtos umărul să-i păstreze cu orice preț epavei Voronin imaginea de dictator voios, mai întotdeauna cu un rânjat de serviciu pe fața-i buhăită, iar soldăților tripăduși ai acestuia, să le sporească imaginea de tipi cunoscători.

În cele trei zile cât m-am recules la mormintele părinților, cărora li-e tare frig, sărmanilor, în pământul înstrăinat al Herței, chiar uitasem de amaru-mi ce-l am de la *ProTV* și marți, pe 26 mai, am deschis la buletinul Angelei Gonța. Ce deziluzie, măi oameni buni! Da’

nemiloasă-i soarta asta cu tipii care nu-și pot uita vechile iubiri! Drăgălașa-mi „amantă” de cândva, *ProTV*, în loc să-și îndrepte, îmbujorată de dor, pupăturile spre mine, și le-a trimis copios iarăși spre *papa* multimiliardarului Oleșka, *papocika*, care ((iertăți-mi cacofonia reușită) în ziua cea își sărbătorea aniversarea a 69-a de ani de viață închinată Kremlinului. Și cu toate că sărbătoritul ramolit, fiindu-i în cot de *gvardia* (garda) lui pupcuristă din R. Moldova, plecase spre îndepărtate meleaguri unse cu miere euro, meleaguri de nimeni știute, în afară de jujucă Tkaciuk, , fosta mea „amantă” (ah, cât de fidel i-am fost, nenorocitul!) a căutat în arhivă imagini colorat-mișcătoare, sonorizate de charismaticul Mișin, reprezentând coloane muzeistice de doritori înmânându-i ex-președintelui-dictator imense buchete de flori. Și mi le-a trimis cu dărnicie să le admir eu! Și toți telespectatorii care erau gata cândva să intre-n pușcărie, numai s-o salveze de ciuma roșie care-i pregătise spânzurătoarea. Ce echidistantă ești, ex-odorata mea *ProTV*! Uite, că și *Jurnal TV*, și de nevoie convertita *Moldova 1* au uitat (rușine să le fie!) de „sărbătoarea” atotnorodnică – ziua ex-prezidentului, dar tu, pentru că-ți faci mereu băi veritabile, cu parfumuri tari, echidistante, n-ai putut uita! Și continui să-ți trimiți pupăturile spre *polcoveanul* roșu și ocoliții săi.

L-am auzit pe Marian Lupu la *Jurnal TV* anunțând că, lipsind de însemnele bolșevice, secera și ciocanul, am favoriza partidul comunistilor la viitoarele alegeri. Nimic mai fals! Trebuie să ai miopia claponului să nu înțelegi că

ori cu seceră și ciocanul, ori cu doi ciocleji în cruce, lectoratul voroninist, alcătuit din rusofoni și moldoveni amărâți, nostalgici incurabili după „raiul” colhoznic, vor vota p.c.r.m. Lupta grea se va duce pentru detașamentul indecișilor, care, fără niciun dubiu, îl alcătuiesc pe bune moldovenii care în ziua alegerilor vor prefera crâșmele, barurile și șaşlîcurile la poala pădurii și lângă iazuri. Ei alcătuiesc aripa cea mai rablagită, bolnavă de râia indiferenței, a electoratului moldovenesc. Pentru acest segment nenorocit al populației noastre debusolate trebuie să lupți, draga mea „amantă” ProTV! Ca să-l trezim din somnolență și prostia indiferenței! Ți-o spun franc: și mai nenorociți sunt patronii tăi, drago, care nu înțeleg sau, mai degrabă, se prefac a nu pricepe că a rezerva atâta spațiu de emisie fosilelor roșii nu înseamnă echidistanță, ci joc deosebit de periculos și păgubitor pentru democrație. Norocoși sunt moldovenii indeciși care n-au posibilitate să vadă, seară de seară, cum refuzi, „amanta” mea de pe timpuri, să-ți trimiți pupăturile drăgălașe spre mine și cei care te adorau cu adevăratelea, ci spre mutrele învinețite de ură care voiau pe timpuri să te stranguleze.

Acestea fiind zise, căci nu mă mai duc mintea ce ți-aș mai putea spune să mă înțelegi, îți mărturisesc sincer și nu fără regret că nu-ți mai vreau pupăturile. Trimite-le dinozaurilor leniniști care, neputând cândva să te înghită, au încă șanse s-o facă (să nu vorbesc într-un ceas rău, Doamne!), și nu fără contribuția ta, vede toată lumea, după scrutinul ce va fi unul cel mai tragic din câte le-a văzut în viața ei Basarabia, pe rănile căreia își usucă

obelele descendenții „eliberatorilor” – mișinii și lacheii lor moldoveniști, mânca-i-ar SIDA!

Insomniile mele

M-au uimit întotdeauna oamenii care au somn sănătos când în țara lor e foarte mult necaz din cauza politicianilor, a câinilor de pază, ziariști-lachei, gen Starîș, și a comentatorilor politici, cumpărați cu kila, câini și ei de pripas. Și noaptea spre marți mi-a fost albă – spre dimineață am însăilat aceste rânduri.

Pe Igor Dodon l-a fătat AIE

Pe acest bolfășel, înrăit antiromân, în care colcăie ambiții de Napoleon, l-a fătat AIE (după ce, mai întâi, îl fătase Voronin, firește). Nu pot crede că-i creatura lui V. Filat, cum presupun alții. Pe această lichea cu creier roșu, care stăpânește bine discursul demagogic patriotard l-a fătat AIE. Nu putea să apară un alt foarte comod viitor aliat al talibanilor lui Voronin, nu putea să apară un oponent atât de obraznic decât într-o gubernie cu o Alianță dezlânată, mereu pusă pe sfadă, care, din cauza clarviziunii ei politice de cocoș castrat, a pierdut două referendumuri – unul efectuat în dodii, iar altul, pierdut când a fost anunțat. Acest Dodon ahtiat de putere, de la **care democrația noastră de paie se va mai alege cu buben cap**, nu putea să apară oponent zdrobitor cu trei voturi decât în fața unei Alianțe compromise. Compromisă nu de neprietenii politici, ci de dușmanul aprig ce-o erodează pe

dinăuntru – rânza moldovenească.

Și dacă l-a fătat, acum e datoare să aibă grijă de dânsul. Să nu-i crească ratingul. Orice concesie din partea AIE îl va ridica în fața naivilor și credulilor, ca salvator al poporului și al țării. La *Profunzime* de luni seara, a încredințat-o pe Lorena că se ține de cuvânt – face totul să dispară AIE ca un vis urât. Cum a promis. Locul formațiunii-cadavru a marelui păduche KGB-ist îl vor ocupa socialiștii (aceiași comuniști) lui Dodon. Dacă certăreții și infatuații din AIE nu vor avea grijă de dânsul. Sunt datori să aibă. Că l-au fătat.

Mana cerului și limbajul premierului

Trebuie sa recunosc sincer: nu simt necesitatea să apelez la multe alte surse de informații, ca să pot publica săptămânal în *LA* modestele mele articole. Cele trei posturi de televiziune, *Jurnal TV, Moldova 1 și ProTV*, imi oferă destule subiecte incitante pentru a discuta cu cititorii. Unele mă amuză, altele mă revoltă, cum, bunăoară, raportul, până acum secretizat, al ex-ministrului de Interne, Papuc, adresat dictatorului, în care dezmente minciuna slinoasă despre așa-zisa lovitură de stat din 7 aprilie 2009, minciună ticluită cu bună știință de Voronin și leșinata Greceannaia (vor fi oare vreodată trași la răspundere pentru asta?), susținută de trepădușii lor roșii, cu care le-au cătrănit auzul credulilor prin toate mijloacele de informare ce le cântau în strună comuniștilor. Și m-a revoltat nu conținutul raportului, cât reacția insolentă a actualului ministru de Interne care și-a permis în văzul lumii să-l sfideze pe președintele interimar (acesta a dat citirii raportul), care e într-un fel și șeful lui, nu? Mi-am zis în clipa ceea: cu asemenea subordonare, solidaritate de paie între membrii Alianței nu mai ajungem noi departe.

Dar nu despre asta e subiectul de azi. Emisiunea *Politica în direct* (postul *Moldova 1*), moderatoarea căreia memoria-mi refuză s-o rețină, l-a avut tot în aceeași seară

pe Premierul Vlad Filat. În fața telespectatorilor din toate orașele, satele și cătunele R. Moldova, cu ochii tinerilor îndreptați spre Europa și cei ai bătrânilor întorși umezi spre Kremlin, a apărut un bărbat simpatic, serios amarnic, dar cu un pietroi cât piatra morii în spate, apăsându-i umerii gata sa-i frângă. Ochii lui obosiți și triști priveau spre mine parcă întrebându-mă (de-acum cu o mină plictisită): „Ce mai vrei și dumneata de la mine, măi Calamanciuc? Cu ce obraz îmi ceri socoteală de ce ți-a fost redus salariul d-tale și al amarâților actori bălțeni, când eu, omule, nu-mi văd capul de trebi? Grijile voastre, pe lângă ale mele, sunt ca un abur de băligar proaspăt...”

Și Gh. Calamanciuc, firește, înțelege perfect că așa e. Capul guvernului urma a doua zi să plece la Bruxelles ca să limpezească treaba cu plecarea și întoarcerea liberă a moldovenilor din țările Europei. Dacă se reușește, cei evadați din gubernia voroninistă vor putea să-și cheme și părinții, bunicii la ei, cu tot cu copiii lăsați spre educație. Uite așa: să bată ferestrele cu lătunoaie și să-și mute cuibul în Italia, Grecia, că pe-acolo nu se mănâncă numai barabule prăjite, remunerare pentru ștersul știți voi unde a bătrânilor și curățarea closetelor. Ironizez eu, dar problema-i cât se poate de serioasă și cele trei sau patru țărance ce i-au adresat întrebări Premierului în seara ceea (le-am notat numele în blocnotes, dar mă jenez să le pomenesc), indignate că primesc o pensie lunară de două sute de lei și ceva bănuți, zic, și ele, presupun, înțeleg că nu-i de glumit cu Europa. Dar s-au decis totuși sa-i spună dlui Filat că n-au din ce trăi la bătrânețe și c-ar dori tare

mult să știe când va cădea mana cerului în geanta poștașului și acesta, dragul, va bate-n poartă cu mai multe bancnote având girul Alianței. Asta ar fi vrut să afle bătrânelele (curios: de ce nu vin cu asemenea întrebări bărbații lor pensionari? s-or fi călătorit, necăjiți, scepticii, în lumea celor drepti, nemaiașteptând liberalizarea vizelor de Europa – ah, ce „crudă și nedreaptă” e soțietatea asta, dle!).

Mă gândesc de asemenea că batrânelele acelea de nevoie curioase, care n-ar fi deloc împotriva să primească și ele lunar câte-un salariu de Premier (nu ironizez pe seama gestului cât se poate de generos al dlul V. Filat, dar, în întâmpinarea alegerilor, el nu poate avea doar parfumul alb al crinului, ci unul supărăcios, de boz putred, politic), zic, acestor pensionare nu le-ar fi stricat să afle care e magia alunecării surplusului la pensie în geanta poștașului. Se pricep ele, firește, că această mană cerească nu poate veni fără contribuția minților luminate ale guvernului și ce păcat, ce dezolant e, Doamne, că V. Filat, răspunzându-le, a folosit un limbaj în așa hal alambicat, că am rămas și eu să privesc în gura Premierului ca acela, știți voi cine, la poarta nouă. Bănuiesc că pensionarele l-o fi privit și mai rău, dar ce puteau să mai facă? Pentru că, bănuiesc, le închiseseră microfonul moderatoarea, fără dreptul la replică.

Îl lăudasem mai de mult pe Premier pentru cursivitatea, argumentarea serioasă a discursurilor sale. Acum, văzându-l și ascultându-l cum răspunde la

întrebările țăranilor noștri, chiar nu știam: să mă uimesc? să-l compătinesc? sau să mă revolt, aruncând în imaginea-i charismatic-extenuantă barem cu o floare de trandafir sălbatic?

În sfârșit, după trei zile, răcorindu-mi temperamentul, mă decid să-i spun Domniei Sale și tuturor teoreticienilor-economiști și finanțiști din Alianță: când are să vă întrebe mama sau bunica voastră pensionară de la țară despre mana ceea cerească care așa de dureros întârzie să vină (mama ei de criză!), dacă vă jenați să-i spuneți: „Lutul de pe mâinile-ți trudite, dă-mi voie să-l sărut”, lămurii-i, cel puțin, simplu românește: „Buzunarul statului, în care Oleșka lui Voronin, păzit de taică-său, își băga laba până la umăr, adunând timp de opt ani multe milioane de euro furați, este încă gol, mămucă; acum noi stăm și ne batem capul să aducem lei cinstiți în buzunarul acela, pentru că de acolo luăm bănișori pentru voi, pensionarii; ne mai ajută cu împrumuturi băncile mondiale, alte țări ale lumii, dar euro aceștia, bunicuță, trebuie întorși odată și-odată înapoi; de-aceea ne frământăm mintea cum să le creăm locuri de muncă pentru fiii și nepoții matale, ca să nu-și mai ia lumea-n cap, dar să aibă de lucru la noi în țară; dar, mămucă dragă, îi fi auzit și matale, în toată lumea au venit vremuri grele; și țara noastră-mamă, România, care, cu toate că n-are nici ea de unde, ne dă o sută de milioane de euro, fără să-i ceară înapoi, zic, și frații noștri de peste Prut ies în stradă, protestează, că li se taie salariile și li se micșorează pensia;

ieși și matale, dacă vrei, cu sapa-n drum, că-i voie, dar totuna nu va fi mai bine; de-aceea trebuie să avem puținică răbdare, să așteptăm; nu te supăra, bunică, dar în minciunile comuniștilor ai crezut opt ani la rând, crede-ne măcar o dată și pe noi, democrații, că sunem tineri, avem carte bună și vom urni carul din loc, că de-aceea ne-a votat lumea...”

M-am întins cam prea mult cu retorica, dar cred că nu se va mai supăra Premierul că-i propun să-și împământenească limbajul pentru acei care „întreaga lume-au sprijinit în urma plugului mergând”. Oricum, e un efort mult mai mic, decât să faci ca mana cerului să sporească prestigiul Premierului.

Dl M. Ghimpu pune pe ghimpi „pragmaticii” R. Moldova

Să nu vă mire că am luat între ghilimele cuvântul ăsta din titlu. Veți vedea de ce am făcut-o. Pentru că dl Mihai Ghimpu, prin decizia-i de a nu pleca jujucește pe 9 mai la parada rușilor (lor le trebuie să-și trâmbițeze victoria cu prețul unor imaginabile jertfe umane și umilințe ale popoarelor mici subjugate de ei în 1917 și 1940!), a pus pe ghimpi acel soi de oameni (fie din eșaloanele puterii sau opoziției, fie din rândurile comentatorilor politici adevărați sau zămisliti peste noapte) care-și zic pragmatici, dar, în realitate, sunt, dacă nu lichele naționale, apoi, cel puțin, niște tipi conformiști, fără voință, fricoși. Iar dacă aș renunța la toate aceste calificative, le-aș zice mai simplu și mai adevărat: cu mici excepții, oameni cu demnitatea națională atrofiată.

Și m-am mirat, că în categoria lor vrea să se înscrie și un comentator lucid și erudit ca Anatol Țăranu, care, în câteva emisiuni la *Jurnal TV*, mă încântase pe bune cu raționamentele sale sănătoase. Și chiar am regretat, că-și susține argumentele nefondate în unison cu fostul *vojak* komsomolist, D. Braghiș, un individ cu șira spinării coromâslă, care atât de lamentabil a eșuat în politică (soarta lui vor avea-o, negreșit, și unii lideri din Alianță). Dl A. Țăranu nu poate să nu știe că „marele popor rus”,

cum îi zice, ar putea să dispară mai degrabă din istorie decât poporul român, așa cum au dispărut alte făloase imperii care își făuriseră hegemonia pe sânge, pe teroare. Dar popoarele mici au șanse să rămână cu adevărat mari în istoria acestui pământ. Nu prin număr și teritoriu. Prin capacitatea de a-și apăra ființa națională în condițiile cele mai vitrege. Dar o pot face conduși de oameni curajoși, având clădit în sângele lor altarul demnității de neam. Deocamdată, m-a convins că-și păstrează aproape neîntinat acest altar președintele Partidului Liberal, dl Mihai Ghimpu. În zadar încearcă comentatorii politici (inclusiv și cei doi pomeniți mai sus) să ne convingă că mărșăluirea bieților noștri soldați pe caldarâmul roșu nu va afecta electoratul Alianței. **Minciuni! Eu, cu întreaga familie, cu toți prietenii, cunoscuții suntem decisi să votăm la anticipate PL!** Și fiți siguri: și majoritatea covârșitoare a votanților PLDM sunt patrioți convinși ai acestui neam și nu-și vor mai permite să voteze un partid, liderii căruia, cu toată retorica lor europeană, continuă să rămână, ca și premergătorii lor, vasali ai Moscovei. Regret enorm, că Vlad Filat n-a fost capabil să treacă testul de demnitate cum poate fi calificat refuzul de a răspunde invitației liderilor Kremlinului. Același regret îl am și pentru S. Urechean pe care l-am crezut mai mulți ani un lider curajos, unicul antivoroninist consecvent. La ultimele două scrutine, temându-mă că nu va intra în parlament (toți neprietenii îi proroceau eșecul), am votat pentru AMN, îndemnându-i și pe prieteni s-o facă. Îmi asigur responsabilitatea pentru ce spun: dacă S. Urechean nu-și

va revedea decizia (reuşeşte încă s-o facă), electoratul lui de dreapta (sunt o mulţime), penalizându-l, îi va strangula cariera politică.

În iunie 1941, când s-a declanşat așa-zisul Război pentru apărarea patriei al celor mai odioși criminali ai omenirii, Hitler și Stalin, , moldovenii erau ostaticii regimului de ocupație sovietic. Patria lor fiind România, parte din bărbații acestui pământ, înrolați în Armata Română, au contribuit la eliberarea Basarabiei, deci a baștinii lor născătoare, de ciuma stalinistă. În primăvara lui 1944, ocupați iarăși de hoardele roșii, au fost mobilizați cu forța și băgați pe front să apere o patrie mincinoasă, departe de hotarele Țării-mamă. Cele aproape 50.000 de români basarabeni sacrificați în război de Stalin, ce-și dorm somnul de veci în pământuri străine, trebuie de-a pururea plânși. Deși am contribuit de nevoie la stârpirea fascismului, victoria cea adevărată, care merită pe drept sărbătorită, este victoria asupra ocupanților sovietici, în 1941, în numele patriei noastre și a strămoșilor – România.

Vă întreabă electoratul ce v-a încredințat țărișoara: în numele eliberării cărei patrii, dlor M. Lupu, V. Filat, S. Urechean, soldații noștri trebuie să răscolească caldarâmul din preajma mausoleului leninist cu bocanci cumpărați tot cu banii lui, ai electoratului? Așteptați gaz mai ieftin și vânzări mai convenabile de vinuri în schimbul închinăciunii în fața Ursului cu „fabrici” șovine ce tirajează neîntrerupt bancuri despre moldoveni proști? Ce privilegii ne-au oferit și în ultimii douăzeci de ani rușii în schimbul pupcurismului guvernărilor anterioare? **Nu vă**

ascundeți lașitatea, lipsa de demnitate în dosul așa-
zisului pragmatism în numele bunăstării poporului! E o
politică cinică, vizavi de electoratul vostru, o politică
fariseică, falimentară, călărită destul până la domniile
voastre. Și nu mai trece. N-are cum. Altele sunt timpurile,
pentru că mai alții sunt și acei care merg la urnele de vot.

M. Lupu – groparul așteptărilor noastre

Dacă puteți să mă duceți pe eșafod, duceți-mă să vă jur: pretendentul la postul suprem în statul R. Moldova, actualul președinte al P. D., Marian Lupu, va deveni un veritabil gropar al așteptărilor românilor basarabeni cu șira spinării aproape dreaptă. Așteptări legate nu de satisfacerea cerințelor pântecului și ale gâtului, ci a necesităților pe care le cere demnitatea noastră de oameni ce se vor cu adevărat liberi, demnitatea de neam. Sunt o jalnică nedreptate pensia mizerabilă, salariile ce ni se mai reduc, dar una strigătoare la cer, egală cu a scuipa pe icoane, e nedreptatea de a cerși pripășiților pe pământurile strămoșilor dreptul să ne plângem tragediile neamului. Și să ni le plângem nu la bucătărie, prin beciuri, ci deschis, în văzul lumii, cum au deplâns oamenii de bună-credință ai acestui pământ, acum câteva zile, oribila tragedie de la 28 iunie 1940, când hoardele URSSs-ului ne-au adus în coarnele tancurilor robia.

Un general rus țarist, pe timpuri, îi lăsase străbunelului meu ochii, să poată plânga. Acum democratul M. Lupu vine să-mi spună că nici să plâng n-am voie, că-i prea devreme să-mi plâng umilința de sclav ocupat al rusului chiar și după douăzeci de ani de independență și suveranitate, să mi-o plâng cu lumina lacrimii pe cele trei culori ale tricolorului meu coborât în bernă!

Prin intermediul *LA*, în patru materiale ale mele, până și după evadarea sa din partidul comuniștilor, le-am vorbit cititorilor despre incurabila boală a acestui om politic care se numește **cariera**. Morbul acestei boli lucrează împotriva aspirațiilor naționale chiar din prima zi a aderării sale la Alianță. Mai de mult, în cadrul unei lungi emisiuni televizate, i s-a cerut să numească proverbul popular ce-l caracterizează. Dânsul a răspuns: cel cu lupul și năravul său. A motivat-o cu virtutea-i strălucită de a nu fi renunțat vreodată la principiile sale. N-a specificat ce principii îl călăuzesc. Îmbrățișând în materie de istorie a neamului aceleași concepții păguboase ca și fostul său coleg de partid, Stepaniuc, utilizând (și la ultima emisiune *În PROFunzime* a făcut-o) o retorică bășinoasă, cum spun francezii (să mă ierte cititorii gingași). Și de această dată, cu atitudinea-i ostilă față de Decretul istoric emis de dl Mihai Ghimpu, și-a dezvoltat fundamental – de-acum a câta oară! –intențiile diabolice de a torpila cu orice preț orice inițiativă de demascare a crimelor „eliberatorilor” și descendenților acelora, de a-i menține și în continuare pe băștinași ostatici ai mentalității de robi, servitori ai „fraților” mai mari, ostatici ai ideologiei comuniste ce ne-a ucis prin minciună conștiința de români.

Dar pericolul cel mai mare însă îl reprezintă viitorul Președinte al R. Moldova, Marian Lupu. Și când spun asta, mă cearcă un sentiment al neputinței, de-mi vine să urlu. Și asta pentru că înțeleg: va trebui să ne împăcăm cu această realitate crudă din simplul motiv că-i aproape inevitabilă (în cazul păstrării Alianței, firește).

Atunci carismaticul și ambițiosul carierist își va da pe față toată arama conjuncturistă, prorusească a năravurilor sale oarecum înfrânate până acum.

Nu mă lăudați. Pălmuiți-mă

După ce-am petrecut opt zile în raiul românesc care e Slănic-Moldova, trag *Toyota Corolla* mea de-o seamă cu bunica lângă blocul unde locuiesc, mă așez pe o bancă putregăioasă din preajma celor patru tomberoane cu gunoarie (alte scaune pentru trăitorii din cele 109 de locuințe, scuzați, nu-s), mă uit cu jale la cele câteva mame cu copii micuți cum se zbuciumă, sărmane, să-i nu-i scape sub mașinile care mișună mereu, parfumând aerul cu bioxid de carbon bălțean. Stau meditănd împrăștiat. Și altă întrebare mai parșivă nu-mi vine decât: oare chiar am să mă sfârșesc așa, reflectând mortuar în mirosurile gunoite ale Bălțiului?

Îl rog pe unul dintre adolescenții ce jucau cărți alături să-mi facă o fotografie. Nu înțelege nici moldovenește, cu toate că a avut toți anii, zice, la română numai note de 9 și 10. Îl rog rusește cum pot, el se încrețește, dar vine. Mă immortalizează pe marginea băncii, zicându-mi că acum o oră aș fi avut un fundal mai atractiv (are umor puștanul), când tomberoanele erau arhipline și gunoarele ajungeau până la fericitul nostru scaun.

Intru în apartament. Nu dispuneam de mai multe zile de niciun fel de știri din gubernia R. Moldova. Dau telefoane prietenilor – cei mai fideli cititori ai articolelor mele. Ei încep să mă laude! Unul: „Măi Gheorghe, ce

dreptate ai avut că nu l-ai scos din lichea pe Lupu ăsta și când era cu Voronin, și după ce a aderat la ai noștri. Acum într-un interviu acordat publicației *Golos Rossii* lasă să se înțeleagă că, să te crucești numai, Ilie Ilașcu și camarazii săi de luptă ar putea fi niște criminali – știi că Președintele interimar, M. Ghimpu, i-a decorat pe toți cu *Ordinul Republicii*? Nu știam, recunosc. Aveai perfectă dreptate – bravo ție! – când avertizai într-un material că M. Lupu, ajuns Președinte de țară, va fi groparul aspirațiilor noastre naționale. Așa va fi!”

Ce amăreală, Doamne, ce amăreală! Îl sun pe alt prieten: „Ai auzit, Gheorghe? Azi V. Saharneau pe prima pag. a L.A. afirmă că Alianța și-a dat duhul. Ce dreptate ai avut când afirmai că avem o Alianță de paie! Îi răspund că au mai spus-o și alții. Asta-i așa, consimte camaradul meu. Dar acum chiar se vede că-i de paie! Dl V. Filat, cred că-i fi auzit, a afirmat sus și tare că la alegerile întru susținerea referendumului Alianța nu va avea un staff comun. Ce le amestecă lor, Gheorghe, să meargă măcar la referendum împreună? Să vadă lumea că au scopuri comune, că-i unește aceeași idee, că nu-și sapă unul altuia groapa? Că la alegerile din noiembrie, mă rog, fiecare partid are ambâțul să aibă cât mai multe mandate în parlament și de-aceea vrea să vadă care-i sunt potențele, dar acum? Scrie, măi Gheorghe, că ei, cu rânza lor, au să înmormânteze și democrația asta și au să-i aducă la putere pe comuniștii lui Voronin!”

Un al treilea m-a întrebat ce cred eu despre campania în forță a lui S. Mocanu vizavi de omul de

afaceri V. Plahotniuc și politicianul ce nu-și schimbă nici părul, nici năravul? I-am răspuns: tare mă tem că voi avea și de data asta dreptate afirmând că S. Mocanu face un joc periculos aruncând învinuiri, chiar și nefondate în parte, la adresa P.D.M. și „mafiotului” care l-a susținut la ultimele alegeri. Or, lovind în Lupu, lovim de fapt nu atât în actuala, ci în viitoarea Alianță, care, vrem noi ori nu vrem, nu se va putea constitui fără lunecosul, orgoliosul și ahtiatul după fotoliul de Președinte, cărui mă furnică scârbos să-i mai zic pe nume. Să nu uităm de un lucru banal de simplu: acesta din urmă compromis (S. Mocanu și susținătorii săi asta și urmăresc), deci și partidul ce-l conduce, electoratul, în bună parte, se va alătura comuniștilor. Câștigă democrația din asta? Dintre cei doi – Lupu și Voronin – eu l-aș alege pe primul ticălos, că al doilea-i ramolit, aproape impotent ca actor politic, care n-are nicio șansă să-și revigoreze partidul, alcătuit în bună parte din ruine ca și dânsul. Pe când oportunistul... (of, iar nu vreau să-i zic pe nume!) – în cazul acaparării majorității mandatelor în parlament, va schimba cursul corăbioarei Moldova, însetată de Europa...

În același timp, nu-mi vine deloc să cred că cei care stau în spatele lui S. Mocanu sunt cu mâinile mai curate decât V. Plahotniuc. Că asistăm la o reglare de conturi înțelege și prostul. Cert e că dl Mocanu urmărește nu numai să stârpească corupția în R. Moldova (ar fi o naivitate puerilă să credem așa), ci să-și consolideze cariera-i politică ce ar putea chiar în viitorul apropiat să apună lamentabil.

Au urmat și alte telefoane în care am fost de asemenea lăudat că am avut dreptate. Dar mie mi-e silă și amar, dragii mei prieteni, că mă lăudați pentru asta. Mai bine, pălmuiți-mă. Pentru că am avut dreptate, pălmuiți-mă. M-aș simți mult mai bine. Că mi-e teamă cu adevărat, poate, ca și vouă: după alegerile din noiembrie, să mai rămân încă patru ani să-mi rugum regretele pe banca cea de lângă tomberoane, înconjurată de gunoaie încă de pe vremea guvernării voroniniste, că alte bănci, încă o dată scuzați, blocul nostru brejnevist, ce apucase și el spre U.E., încă nu are.

„Păunilor” democrați, încotro?

Primul lucru ce trebuie să și-l bage „păunii” democrați în creierii înfierbântați de ultima izbândă electorală, de această recâștigare cu nervi întinși a capitalei: partidul ciumei roșii, indiferent ce nume nou ar putea să-l poarte în anii următori, va continua să pută urât și tare în R. Moldova. Până când? Până când îi va mai suporta pământul nostru pe rusofoni și progeniturile lor care vor vota la nesfârșit pentru subjugarea țărișoarei de către Kremlin, ne vor popula meleagul. Și până când tot acest picior de plai îi va mai avea pe moldovenii întunecați, care nu cunosc ce mamă i-a născut și în ce limbă le-a cântat la leagăn. Simplu de tot, nu? Aceștia împreună au alcătuit cele 49,4 % ale lui I. Dodon. Se înșală amarnic „păunii” noștri democrați crezând că mâine-poimâine îi trimit la lada de gunoi pe secerociocani. În următorii 20-30 de ani nu va fi chip s-o facă. Rusofonii se plodesc spornic, chemându-și în *Țvetușceaia Moldavia* rudele de gradul trei și patru (la Bălți sunt pline magazinele, prihvatizate pe bani siberieni, de codane proaspăt sosite din imperiul lui Putin, care nu cunosc moldavenește decât *blea*). Apoi, moldovenii cu creierii spălați muscălește nu se pregătesc să se călătorească dincolo înainte să pună ștampila încă de vreo douăzeci de ori pe buletine de vot, în dreptul secerei care-i fericită cum nu se poate deasupra ciocanului.

Patrioții neamului de la Bălți, aflați în doliu după rezultatele primului scrutin în urbe, n-au închis un ochi în noaptea spre 20 iunie, așteptând înfrângerea rușinoasă a pionului lui Voronin. Nu s-a dovedit a fi una rușinoasă. Mai rușinoasă ni s-a părut victoria lui Dorin cu cele 4422 de voturi diferență într-o capitală, unde, dacă arunci un bulgăre la întâmplare, cade-n pălăria unui intelectual. Pe unii dintre ei *Jurnal TV* i-a avut invitați cu aproape o oră până la închiderea secțiilor de votare: poetul Traian Vasilcău, proaspăt PLM-istul Anatol Petrencu, istoricul de trei parale Tabără și utopista fără naționalitate, Laguta (nu cunosc numele de botez al ultimilor doi și nici nu doresc să le știu). Nu-mi dau seama în ce măsură alegătorii întârziați au înțeles limbajul înveșmântat în metafore al talentatului Traianus, dar aberațiile feminine ale troțkistei Laguta le-au înțeles perfect, aberații fistichii antiromânești, că mă întrebam: nu plâng în acele clipe, la București, cei doi pumni de pământ basarabean donați dlui T. Bănescu de către D. Chirtoacă, de care s-a făcut atâta caz?! Și-mi mai puneam și alte întrebări: cum de se decide acest erudit de-o timiditate debordantă, A. Petrencu, să iasă mereu la confruntare cu brute fără etnie care, la școală, în afară de compuneri despre bunelul sifilistic Lenin, n-au scris în viața lor nimic altceva?; și, în sfârșit, cum de și-a permis o asemenea televiziune sclipitoare să-l invite, cu cincizeci de minute până la închiderea secțiilor de votare, și să-i ofere microfonul unui oportunist, falsificator al istoriei noastre, ca să-și debiteze neroziile antiromânești?

Dar toate aceste zvârcoliri revoltătoare ale mele

sunt zero pe lângă îngrijorarea ce le dă târcoale tuturor prietenilor și colegilor mei bălțeni care au votat, cumiți și iertători, și de data asta candidaturile AIE: încotro se vor orienta „păunii” din fruntea celor trei partide care, prin comportamentul lor iresponsabil, prin ciondănelile lor hrănite de orgoliu, ne-au dezamăgit de-atâtea ori?; cât de rapid și de eficient vor conlucra ediliile celor trei formațiuni politice pentru consolidarea legitimității puterii ce-o dețin?; când, în sfârșit, vor gestiona Dosarul 7 aprilie, ca să le reabiliteze miilor de tineri demnitatea călcată-n picioare de călăii voroniniști?

„Păunii” din fruntea celor trei partide democratice care s-au împăunat în aceste două săptămâni înaintea turului II, ca să arate că aparțin unei singure și revigorate AIE, trebuie cât mai degrabă să-și dea întâlnire, fără mass-media, în beciul lui moș Ion din părțile Călărașiului și, după două-treisprezece pahare, să se întrebe, privindu-se în ochi sincer: „Mai departe, fraților, ce facem? Încotro mergem? Continuăm să urnim carul cu sacii națiunii din mlaștina sărăciei cum o făceau racul, broasca și știuca ori ne unim brațele frățește și-l scoatem voinicește la mal?”

Adrian Păunescu părăsește Basarabia. Și cu el o părăsește Dumnezeu

Au trecut prin mine, negre, doar câteva clipe de când s-a înălțat la ceruri, lângă dragul prieten al său, Grig Vieru, sufletul Poetului-tribun Adrian Păunescu. Prima senzație ce-am avut-o e că Basarabia a rămas orfană, și noi, copiii ei orfani, îngheboșiți de sărăcie și neputința de a rosti ca lumea două cuvinte românești, pentru că în gura noastră mereu se holbează, înverziți de ură, mistreții, dintre colții slavoni ai cărora curge salivă șovină.

Poetul care în anii de studenție mi-a trecut cu „Flacăra” lui prin tot țesutul ființei, curățindu-mi-l de balele moldovenismului și pregătindu-mi-l pentru vremuri când voi putea scoate din sertare toate manuscrisele-mi românești pe care refuzam să le public cu alfabet slavon, zic, marele rapsod știa ce știa rostind, cutremurându-ne, în cutremurătorul poem „Basarabia pe cruce”: *Vin triburi, să ne ia pământ și frați / Și-n fața lor abia rostim cuvântul...*

Pământul ni l-a luat tribul țarist în 1812, iar în anii 1940, 1944, tribul țarului roșu, cu tancurile lui, ni l-au cotropit până aproape de Putna și, cu el, ne-a luat și graiul strămoșilor, băgându-ne în creierul speriat limba lor, de-am devenit populația cea mai bâlbâită de pe continent. Iar în locul fagurilor latini, ne-au băgat în neuroni măceșii lor chirilici și cu ei – mătrăguna cea mai veninoasă –

înstrăinarea de frații de peste Prut, de istoria noastră comună. Și iată, șapte decenii scursura tribului „eliberator” ne tot șovinițesc orașele (că în sate, la munca câmpului, nu se repăd!), mănâncă pâinea și beau vinul nostru în apartamente pentru „specialiști”, iar băștinașii bâlbâiți se mulțumesc să nască și să crească copii, tot bâlbâiți ca dânșii, în căminele muncitorești.

Cu văpaia cenaclului său, Poetul ne-a tot îndemnat să ieșim din noroiul umilinței de a ne teme „să rostim cuvântul” în limba mamei, sub privirile dușmănoase ale „eliberatorilor”, care se simt mult mai stăpâni decât noi peste suferința pământului și caselor noastre.

Aproape o viață trăiesc în urbea asta unde „plouă de trei ori pe săptămână” pe care coloniștii și odraslele lor îl consideră *ruskii gorod* (oraș rusesc) – am și publicat pe prima pag. a *LA* inscripția asta șovină de pe un bloc și vă spun pentru prima oară: am să mor cu mult înainte de vreme din cauza stresurilor ce mi le provoacă zilnic lichelele naționale și rusofonii ce reacționează cu o agresivitate animalică auzindu-mi vorba românească.

Cele mai proaspete două cazuri: acum trei săptămâni, în autobuzul nr. 21, taxatoarea, o lepădătură moldoveancă de vreo 30 de ani, întrebată de mine cât va staționa mașina în centru, exclamă: „Nu ești cumva de la țigani de peste Prut?!” Îi răspunsei că-n România trăiesc români. „Toată țara lor e din țigani!” rosti veninos și tare moldoveanca. Nu mai țin minte ce i-am răspuns. Coborâi și intrai la farmacie să-mi cumpăr calmante. Mi-au prins bine, pentru că ieri, 4 noiembrie, trasei mașina în curtea

unei organizații de transport, directorul căruia mi-e amic, și mă adresai unui grup de muncitori întrebându-i cum să-l găsesc pe lăcătușul Serghei. O porcotină unsuroasă mi-a răspuns în limba lui arătându-mi spre o ușă. L-am întrebat respectuos dacă pot să trec pe lângă portița dealături. Porcotina începu să urle la mine: cum de îndrăznesc de două ori să-i întreb *na rumânsskom* (în limba română)?! „Pleacă în...(urmă o trimitere cu *blea* pe care n-o pot reproduce) România voastră și trâncăniți acolo cât vă place!” I-am răspuns că-i un șovin nenorocit, dar amicii caută să mă convingă acum că n-a priceput rusul ce rahat e șovinul – pentru el e o materie prea sofisticată.

Am fost sfătuit de mai multe ori: trebuie, cel puțin, să nu vorbesc cu accent românesc, să mă dau mai aproape de vorghirea dicționarului schizofrenic al lui Stati și n-am să fiu luat la ochi de bâlbâiții noștri antiromâni și de fătații Rusiei care, mai afirmă cadavrele încă mișcătoare, au fost trimiși după război să ne scoată opincile din picioare.

Tribul roșu, bădie Adrian, nu s-a mulțumit doar să ne ia pământul strămoșilor. Ne-a pângărit – și Matale ai știut asta și ai suferit cu versu-ți ars de geniu alături de noi – Icoana noastră vorbitoare ce ne-a ajutat să supraviețuim până acum – limba română. Iartă-ne, că le-am permis barbarilor s-o spurce, de ne-au convertit și pe noi în jivine nesimțitoare s-o spurcăm. Și mai iartă-ne – roagă-l și pe bădia Grig s-o facă – că, după ultimele opt decenii de ocupație slavă, „abia rostim” și vorbele blânde românești ce le mai ținem minte. Că ne temem să le spunem tare,

bărbătește în prezența coloniștilor, de parcă ele, blajinele, nedumeritele, poartă vina pentru lașitatea noastră seculară.

Am presimțirea funestă că, odată cu plecarea Poetului Adrian Păunescu, Basarabia chiar va urca pe cruce. Pentru că „mereu în casă moare cineva”, în casa basarabeanului, și acel „cineva” moare înainte de a se naște, că-i cel mai așteptat copil de la începuturile ființării neamului nostru – copilul-minune cu numele atât de simplu: **demnitate**.

Rușinea noastră

Nicolae Dabija n-are nevoie de reclama mea, cum n-are nevoie republicuța asta ieșită din pântecuțul stalinist al RSSM-ului de un al doilea parlament, dirigit de Michea Moțpan. Dar nu pot să nu divulg acum și aici că redactorul-șef mi-a eliminat dintr-un șir de materiale calificativele cele mai dure cu care-i batjocoream impardonabil pe liderii celor două alianțe care, chiar din primele zile ale încropirii lor, se comportau ca niște ființe betege în înfăptuiri în numele populației, dar cu colți ascuțiți de hiene, gata în orice clipă să se sfârtece. Când mă revoltam, se justifica: „Îi criticăm, măi Gheorghe, dar să nu uităm: cu toate prostiile ce le fac, sunt totuși ai noștri...”

Prostii comiteau cu carul, dar ne întrebam: care guvernare nu calcă prin străchini? Acum avem dureroasa dezamăgire a spune: le putem ierta orice, dar una, nicidecum : că ne-au ucis speranțele, nouă, celora care i-am votat să ne conducă. Ne-au ucis lamentabil aspirațiile de a ne apropia de frații de sânge din România, de Europa (nu în afirmații demagogice fariseice cum o făceau comuniștii, ci în fapte), aspirațiile în a ne simți mai liberi și a avea garanția pâinii pe masă.

Deziluziile ne fereștrăiesc sufletele și nu mai găsim ce să le spunem celor trei lideri decât că sunt **Rușinea noastră**. Niște partide care au ambățul să se laude în toată mass-media că au constituționaliști cu stea în frunte, că au

economiști, finanțiști și alți ...iști căpoși, lustruiți în școli europene, dar incapabili în acești doi ani să găsească, asistați de organizații europene, o soluție pentru alegerea unui om bolnav de suferințele neamului ca Președinte al statului, zic, asemenea partide sunt, pur și simplu, niște formațiuni impotente! Iar celor din fruntea lor cum putem să le spunem dacă nu impotenți politici?! Aceste pupcurisme ce le manifestă copios ai noștri (sunt oare chiar ai noștri?) față de fostul (viitorul, la sigur că nu!) dictator, V. Voronin, puteau fi considerate o strategie cât de cât agreabilă acum doi ani, dar nu acum, ele sporind și mai mult dezamăgirile electoratului cu adevărat democrat, ca să nu-i zicem patriot (în ultima vreme, am tot mai multă oroare față de acest cuvânt trâmbițat și de toate lepădăturile acestui colț de Țară).

Of, și când auzii că instigatorul Baghirov a evadat fără probleme din republicuță, și când auzii cum, ajuns cu bine în îmbrățișarea Moscovei, scriitoraşul-puşlama își bate joc de demnitatea noastră, mi-am zis că acest stat-marionetă de când e fătat de Kremlin asemenea Rușine n-a mai avut în fruntea lui! Și am jurat, eu cu cei câțiva prieteni, colegi suferinzi de boala onoarei de neam, că nu vom mai vota pentru aceste partide-rușini, care, chipurile, ne mai conduc! Oare e cazul să ne mai întrebăm ce fel de SIS avem? Oare merită să ne mai interesăm ce Procuratură și Minister de Interne, cu zecile lor de mii de mîncăi ai banului public, avem?

Deocamdată, Rușinea noastră încă mai rămâne cu noi vreo câteva săptămâni. Până va veni altă Rușine (mai

posibilă, e cea cu dubla culoare a harbuzului) – poate una suportabilă pentru obrazul nostru de mioritici rezistent la scuipături, dar mai probabilă – una usturătoare și dezonorantă pentru noi care mai ținem la truditul și prearăbdătorul nostru pământ. Cu limba lui în continuare batjocorită. Cu tradițiile lui slavonizate, rămase să-și păstreze neschimbate doar numele.

Dacă redactorul Nicolae Dabija mi-a păstrat intacte calificativele ce le am la această oră, profund mâhnit cum sunt, îi mulțumesc, că mă rabdă. Le mulțumesc și cititorilor care mă suportă așa cum sunt, deși nu le-am lăsat până acum, ca să mă poată găsi, adresa, ca, eventual, să mă poată scuipa. Dar mă găsesc ei dacă vor – cum cobor din mașină în „orașu-n care plouă de trei ori pe săptămână”, pun trecătorilor o singură întrebare: „Unde-l putem întâlni, dle (dnă), pe cel mai profund dezamăgit de politicienii noștri? Dar și pe cel mai rupt de suferințele Basarabiei bucovinean, care nu poate să evadeze din ea?”

Scrisoare pentru bădia Dumitru Munteanu

Mai întâi, bădie Dumitru, dă-mi voie să-ți sărut mâna, cu care ți-ai scris versurile publicate în nr. trecut al revistei. Știi ce-mi venise să te rog după ce le-am citit? Să-i inviți la mata, în căsuța cea din Temeleuți, Călărași, pe dublul Președinte, Marian Lupu, Premierul Filat și pe Președintele PL, Mihai Ghimpu, și pe toți miniștrii și sfetnicii acestora. Să-i așezi (vor încăpea oare toți mâncăii?) la masa dumitale bătrână și înlăcrimată de singurătate, să le torni câte-un păhăruț de vin din viișoara proprie și, după ce-și vor da lichoarea pe gâtleje, să-i întrebi: „Voi, rânzoșilor, ambițioșilor, cât aveți de gând să vă încolțiți ca hienele? Voi, încăpăținaților, pofticioșilor de averi și fotolii moi și călduțe, aveți de gând odată și-odată să vă domoliți? Să vă așezați ca oamenii la o masă de-a voastră fudulă și rotundă și să vă spuneți verde în ochi, românește ce clociți în capetele voastre de demnitari plătiți din banii necăjiților acestei gubernii, zisă R. Moldova. Apoi, fără ifose, să vă cântăriți ideile, ca să vedeți care sunt mai salvatoare de sărăcie și mai ucigătoare de mafii (dacă unii dintre voi au relații cu mafia, că hoți, firește, sunt, să le curme imediat!), să anunțați un referendum în problema alegerii Președintelui de țară, pentru că și cei cu mintea

scurtă înțeleg că altă ieșire din situația asta tâmpită nu există! Nu există, măăăi!”

Ai tot dreptul moral, bădie Dumitru, să le spui și mai și, pentru că-n urma dumitale ai calvarul unor suferințe despre care ei n-au știință, dacă n-au citit în vreo carte: deportat în 1956 de mistreți cu galoane roșii, ai suportat muncile neomenești în stepele Kazahstanului și Temirtaului, ai îndurat frigurile groaznice din Karaganda, dar nu ți-ai trădat idealul! Idealul înălțător de român basarabean, care crede în Unirea Neamului! „Unire! strigă toți românii, / Să fim un neam ca la-nceput”, ne însuflețește versul ce-l scrii cu inima, dar nu știu, zău, dacă tot românul, dragă bădie, are noblețea sufletului și gândului dumitale. Trimite-l pe unionistul Mihai Ghimpu să fumeze o țigară în curte și, rămas cu ceilalți doi cu păhăruțu-n față, întreabă-i: sunt ei dornici să facă Unirea? Da de unde! Ambii au o temeinică școală românească (pe banii Tării-Mamă) în creierii lor de mari demnitari, dar simțirea li-e lupească. Ambii nu-și doresc un monument în Piața Marii Adunări Naționale, unde să ne putem întâlni amândoi, bădie Dumitru, cu două buchete de flori, ca să-ți deplângem pedeapsa nemeritată de deportat și să te vad cum ți se înnegurează ochii pentru frații de suferință rămași să zacă în pământuri străine.

Izgonit de trei ori din instituțiile de învățământ de către animalele cu râț ale ideologiei roșii, e și firesc că n-ai cum să fii la curent cu rigorile versificației livrești, dar, în schimb, versul dumitale, bădie Dumitru, are o uimitoare forță mobilizatoare: „Ridică-te odată, neamule, / Dă

dovezi că ești român”; „Să ne trezim din somnul amortirii / Gândind la marii domnitori, aprozi”.

Și mai au versurile matală o până la lacrimi de tulburătoare simțire românească, care nu ți-o dă nici vagoane de cărți citite, care nu ți-o poate strecura în creier nicio universitate și nicio teză de *kandidat nauk* sau doctor habilitat. Acea mare minune a tuturor simțurilor o poți moșteni doar cu flacăra sângelui neîntinat, nevândut. Matale ai moștenit această inegalabilă minune care se numește **simțire românească**, bădie Dumitru. Ea îți înflorește luminos în vers, cerând ieșire-n lume.

Am să-i dau vecinului meu ce-și are casă arătoasă cu două etaje alături de căscioara mea de vacanță cu o cameră, să-ți citească versurile – nenorocitul, fost deportat ca și dumneata, vorbește cu cei doi copii ai săi numai în limba călăilor care l-au trimis în Siberia. Cum ai putut, bădie Dumitru, să-ți păstrezi „șiragul de piatră rară” al limbii strămoșilor acolo, în străinătatea amară? Și dacă mata, cu cele patru clase românești, l-ai invitat acum la masă pe bărbatul acela frumos cu școală europeană și cu dicție dâmbovițeană, întreabă-l, rogu-te, ce obraz lupesc o fi având, de-i zice limbii în care-ți unduești versul limbă moldovenească? Ce să-i mai facem, bădie Dumitru, dacă l-a educat acea „...mamă-gadină...Partidul Comunist”, cum foarte bine-i zici?

În final, te-aș ruga să-i poțtești afară pe cei doi și, ca să-ți tihnească, să-l înviți să-ți bei paharul pe Mihai Ghimpu. El, sunt sigur, cu „iubirea-i de moșie”, se va lipi de sufletul dumitale pe care-aș vrea să-l cunosc mai

îndeaproape și eu. Dacă-mi torni și mie-n păhăruț, firește...
Cu plecăciuni de frate întru același ideal,
Gheorghe Calamanciuc

-

Cine n-aș vrea să fiu

N-aș vrea să fiu gândac politic

Formula „N-aș vrea” nu-i potrivită pentru toate materialele adăpostite de revista *Făclia* sub această rubrică. Cu atât mai mult, pentru acesta pe care-l tastez sufocat de un dezgust ce-mi dă senzația că n-am unde-mi pune piciorul, pentru că-n jurul meu, cât îmi prinde văzul, sunt numai excremente.

Ei, bine, să fiu un gândac politic (am preluat această formulă de la Mihai Basarab), unul mășcat, de făcătură KGB-istă, cum n-a mai văzut această așchie de Țară uitată de Dumnezeu. Pentru că istoria acestei guber..., scuzați, Republici niciodată independente și, cu atât mai mult, suverane, în toți acești 23 de ani de democrație fistiche până la plâns, chiar n-a cunoscut un alt gândac mai evoluat în ale erudiției, șmecheriei și perversiunii politice. Pactizarea lui odioasă cu Voronin și camarila aceluia ce a dus la răsturnarea guvernului Ion Sturza nu numai a pus stavilă parcursului nostru european, ci – și asta a fost și mai este eminentemente tragic! – a semănat o dezamăgire și o disperare pustietoare în sufletele a sute de mii de oameni de bună credință care-și doreau să scape din ghearele imperiului de la răsărit prin urmarea exemplului țărilor baltice.

Îl cunosc personal pe acest gândac. Nu doresc să-i zic pe nume, că-mi repugnă. La Bălți, mi-a fost prieten mare un bătrânel, Valentin Țurcanu, un fel de stegar al mișcării naționale din Nordul „țărișoricuței”, care și-a dat sufletul murmurând cuvintele: „Veți vedea voi: el [gândacul] a face Unirea”. A crezut în acest mare gândac politic până la ultima suflare. Aproape în toate zilele venind la căpătâiul bătrânului, încercam să-l conving că acest gândac pe care-l adora ne-a trădat cauza, dar așa și nu mi-a reușit – a plecat în lumea dreptilor, în ochii blânzi cu imaginea renegatului-„salvator” al neamului. Așa mă doare această nedreptate, că-mi vine să urlu și-acum de neputință.

Cunoscându-mi rădăcinile maternelne și paternne, ar fi de neimaginat să pot fi un gândac politic, cu atât mai mult, de marca afurisit-pomenitului. Dar, dacă acea groaznică trădare s-ar fi produs cu mine, aș uita definitiv că sunt om, cu atât mai mult, om de invitat la emisiuni TV. Și, în cel mai bun caz, aș dispărea de pe continentul Europa. Și aș pleca în Zanzibar. L-aș implora pe Președintele Amani Abeid Karume să-mi ofere găzduire și să-mi permită să mă însor cu cea mai frumoasă maimuță *Ptilocolobus kirkii*, luându-l pe președinte nănaș. Și dacă musulmanul ar refuza să-mi dea o funcție la palat, m-aș apuca în doi cu frumoasa mea *Ptilocolobus kirkii* să cultiv cuișoare, scorțișoare, piper și nuca muscat. Și-n serile înnăbușitoare din decembrie, sub vreun palmier rotat, m-aș ruga pentru împăcarea sufletului bătrânului Valentin Țurcanu. Și pentru iertarea celui mai groaznic păcat inventat de diavol

– trădarea de neam. Unicul păcat pe care ar fi chiar nedumnezeiește să-l ierte Cel de Sus.

-

N-aș vrea să fiu bulgar găgăuzit

Am un vecin bulgar, containerul căruia e îndrăgostit de peste douăzeci de ani de căsuța mea de vacanță de sub pădure. Și cu toate că draga-mi căscioară e din cărămidă roșie și are geamuri mult mai arătoase, acceptă, iată, să fie curtată de peste două decenii de către un container ruginit din metal, pentru că, româncuță tolerantă cum e, înțelege că vecinii care se hrănesc din rodul aceluiași pământ, se încălzesc din bunătatea aceluiași soare trebuie să viețuiască în bună pace și înțelegere.

Vecinul meu e pedagog de germană, rusificat, dar rupe binișor românește (l-am găzduit cu o poveste tragică de viață și pe paginile ultimului meu roman). Dar acum o săptămână, când eram la însămânțat loturile, l-am văzut însuflețit păgânește de faptele păgâne ale soldaților lui Putin în Crimeea ucrainescă și am rămas cu gura căscată, ca un prost întârziat: cum de nu intuisem eu atâta amar de ani că vecinul meu, căsătorit cu o moldoveancă de bunăcredință, ar putea ieși cu un buchet de lalele în întâmpinarea tancurilor ruse transnistrene, de-ar veni peste noi?

Aseară, la *Moldova 1*, văzându-l prezent la adunarea bulgarilor pe îmbolnăvitul de separatism muscălesc, Mihail Furmuzal, m-am întrebat: cu ce misiune l-a delegat Guvernul R. Moldova (că-i membru al său, nu?) la

întrunirea bravilor bulgari, patrioți ai Kremlinului? Nu l-am auzit vorbind, dar s-a anunțat tranșant condiția însetaților de federalism de la Taraclia: dacă nu obțin statut de vasali de iure ai strălucitului țarc putinist, ei, bulgarii, se vor cere în țarcuțul Găgăuzia! Ce, de fapt, ar însemna același lucru.

Are motive de reflecții serioase Guvernul Iurie Leancă. Dacă n-au făcut-o până acum, să-și încrețească frunțile de miniștri și să-și aducă aminte: când bulgarii au cerut școli în limba bulgară pentru odraslele lor, și guvernul le-a interzis?; când Ministerul Culturii, trăsni-l-ar leuca! i-a interzis bulgarului-tată să-și cheme fata și s-o întrebe (numaidecât de trei ori!) dacă vrea măritată?; sau nu le-a dat *dobro* logodnicului sau logodnicei să facă petrecerea burlacilor în ajunul nunții, cum le sunt tradițiile?

Pentru că – e limpede ca bună ziua! – bulgarii se lasă găgăuziți, pentru că vor limbă și cultură națională, dar cele două doamne, Maia Sandu și Monica Babuc – ce încăpățânate, domnule! – refuză să le dea!

Nu vă mai spun, dragi cititori, de ce n-aș vrea să fiu bulgar găgăuzit. Ați înțeles și singuri. Ceea ce, înclin să cred, nu puteți înțelege și nu pot pricepe nici eu: de ce în toți anii de putoare sovietică, găgăuzii și bulgarii știau că buneii lor, strămutați în sudul Basarabiei, n-au fost trimiși de țar cu cernoziomul rusesc în căruțe, și acum nu știu?; de ce atunci, cu dictatul comunist în rărunchi, cinsteau legea sfântă a găzduirii, care, musafir fiind, te obligă să nu-ți croiești hoțește curte în curtea stăpânului-gazdă, iar

acum n-o cinstesc?; și de ce acestui Formuzal, un al doilea Smirnov, i se mai păstrează fotoliul în Guvern și nu numai că nu i se pun cătușe, dar i se mai permite să găgăuzească și altă lume? Ce-ar fi, domnule Premier Iurie Leancă, să-l trimiteți cu vreo misiune și la Bălți?

Un profesor scuipat n-aș vrea să fiu

Săptămâna trecută, împreună cu prietenul Valentin Jitaru, am fost invitat de o fostă studentă la o cafea. Și când ne sorbeam cafeluța, intrară și prietena ei cu fiul, absolvent al unui liceu dintr-un sat al r. Sângerei, actualmente student de facultate la o instituție din capitală. Venind vorba de apropiatul recensământ, amicul n-are ce face și-l întreabă pe studentel: „Cine te consideri, tinere, de naționalitate– moldovean sau român?”. Răspunsul veni tăios, cu harțag: „Moldovan! Ce am eu cu românii?”. Și eu nu răbdai: „Dar ce limbă vorbești?”. „Știut că limba moldovenească!” urmă prompt și cu sarcasm răspunsul absolventului BAC-ului din anul trecut. Mama interviuatului crăcit pe scaun își privea fiul cu admirație. Proaspăta absolventă a unei facultăți, la frecvență redusă, a Universității bălțene se simțea, pesemne, mândră, că odrasla îmbrățișează opinia ei în problemele de etnie și limbă: „Lăsați-l în pace – e părerea lui”.

În drum spre urbea-mi care de peste patru decenii își îmbăloșează gura slavonă și strâmbă, mâncându-mă, mă lăsaî pradă acestor puerile reflecții. Mă întrebam: dacă i-aș fi fost tânărului debusolat profesor de istorie, auzind că nu s-a prins de el nimic din ceea ce i-am băgat în bostan ani la rând, nu m-aș simți scuipat de el în văzul lumii? Ba și de maică-sa m-aș fi simțit scuipat, or, argumentele mele

corecte istorice s-au dovedit a fi de paie pe lângă cele de mancurt ale părinților băiatului! Și mă mai întrebam îngrozit: dar dacă studentelul a repetat sârguincios minciunile pe care eu, un profesor de două parale, rămânând devotat manualului de istorie falsă de pe vremea URSSs-ului, i le-am plantat diavolește în creier? M-aș mândri acum cu fostul meu elev, nu? Și-atunci, cum rămâne cu scuipatul? Atunci, îmi ziceam, logic ar fi să mă las scuipat de întreaga, dar micuța oaste de profesori erudiți, onești de istorie, care, sunt sigur, au mai rămas în liceele noastre.

Dar dacă eram în roba profesorului de limba și literatură română a fostului licean cu atestat în regulă de BAC? M-aș fi simțit scuipat și mai abundent, firește, – mi-ar lua mult spațiu să explic de ce.

Nu știi dacă Ministerul Educației va trebui să se înfrunte cu o problemă mai spinoasă în următoarele decenii decât aceea de a avea în școlile noastre asemenea profesori de limba română și istorie, discipolii cărora să nu poată apoi să le scuipe în suflet. Mai mult chiar: să fie imuni în fața ignoranței, să se poată alinia în avangarda luptătorilor erudiți care să-i lumineze, în sfârșit, și pe buneii, părinții lor, împietriți într-o mentalitate sovietică de zombi fără strămoși și fără limbă.

Cât privește recensământul ce se apropie, ar fi mintios din partea noastră să nu ne facem iluzii – românii din R. Moldova au toate șansele să rămână și-n continuare minoritate. Așa cum au fost. Așa cum vor fi și decenii înaintea, având o elită politică refractară la suferințele

neamului, o școală cu profesori prost plătiți care, în fapt de seară, nu se grăbesc să deschidă o carte, ci să-și aducă vaca de la cireadă.

N-aș vrea să fiu deputat cumpărat

acum, când s-a zvonit că forțele pupcuriste moldovenești ale Ursului alb vor să cumpere deputați din cele trei partide ale Alianței guvernatoare, așa bună-rea cum e, ca s-o spulbere în umilință. Apoi, sub aripile roșii ale voroniniștilor, să ne absoarbe de-a-ntregul mlaștina uriașă a Ursului, ca să gemem în neputință sub robinetul gazului său încă vreo juma' de veac. Acum n-aș vrea să fiu deputat cumpărat nici în ruptul capului!

Să mai lămuresc de ce. Fiind un deputat găgăuță, cu multe parale, dar dorind să am și mai multe, chiar din prima zi când mi-aș trage pacheștile în noua fracțiune parlamentară, aș fi etichetat de toată lumea cu creier drept un întârziat oștean al lui Iudoșca care, știți cu toții, împreună cu cardașii săi, după ce s-a lăsat cumpărat de general, de-a pururi a rămas să poarte stigmatul trădării de neam. Pe urmă, ar urma ceva și mai nesuferit. Și copiii, și nepoții mei va trebui să se rușineze rău auzindu-mi acoperit de ocară numele. Și m-ar părăsi, ca pe-un harag putred, și nevastă-mea. Ba, poate, și amantele m-ar părăsi, pentru că ele vor duce în restaurante, dar unde să ieși în văzul lumii cu un deputat, păduche stigmatizat, pe care și boschetarii îl arată cu degetul?

Dar inima, of-of, îmi șoptește altceva. Reproduc un mic poem, ca să vă pricepeți ce-mi șoptește în aceste clipe

inima, învăluită de amărăciune:

Pesemne, neamule, tu,
de gura uimită a Domnului blestemat ești
să ai cei mai mulți trădători
la metru pătrat.

De tot soiul:
zâmbitori, cu-otrava falsă-a blândeței
în ochii de spâni;
tăcuți, încruntați dușmănește,
gata să te ardă pe rug și în vise;
vorbăreți, lustruindu-ți șezutul mereu
cu siropoase elogii etc., etc.

Mă întreb și vă întreb și pe voi, foștii mei învățăcei,
dacă mai robiți în școli: nu duc lipsă cele trei partide care
se îmbătoșează să ne ducă în U.E. de aceste soiuri de
potențiali trădători? Mie-mi pare că nu.

N-aș vrea să fiu expert în conflictologie

Să fiu al naibii, dar până în seara lui 30 martie, n-am văzut să participe la dezbaterile la *Publika TV* sau la alt TV vreun expert în conflictologie. Nici DEX-ul nu-mi dă explicații – cu ce Dumnezeu se mai ocupă atunci expertul, omul Domnului, Viorel Ciubotaru, de a apărut în această postură la acea emisiune, care a încercat să afle: sunt moldovenii pentru păstrarea independenței care nu există a R. Moldova sau nu sunt?

Cândva, la Bălți, chiar i-am strâns mâna (cu emoții!), mărturisindu-i că-s încântat de erudiția Domniei Sale. Dar n-aș dori cu niciun preț să fiu expert în conflictologie cum s-a manifestat dânsul la emisiunea respectivă. În fața noastră a apărut un cu totul alt Viorel Ciubotaru – ah, cum n-aș vrea să se simtă cu demnitatea șifonată! Să afirmi că România e o țară inexistentă, ca și R. Moldova, că prima e o colonie, iar a doua e o subcolonie (o fi, în prezent, a Rusiei, dar după Unire, pe care dl Ciubotaru o consideră imposibilă, cum ar putea fi colonie și a Țării-mamă? Iese că Basarabia care prima, în 1918, și-a dorit Unirea, va fi copilul ei vitreg? Miroase a minciună roșie, dle Ciubotaru, ipoteza dumitale. Și încă: să pui pe același cântar unionismul și moldovenismul primitiv, zău că-i prea de tot din partea unui expert ca dumneata! Și-n

toate aceste opinii deșucheate, teribiliste, purtate prin balega antiromânismului, să-l mai ei copărtaș pe cel mai mare român al suferințelor noastre, Mihai Eminescu!

De-aceea nicidecum nu vreau să fiu expert în... Dar cum să-i fiu coleg dlui Ciubotaru în ale conflictologiei, dacă, în calitate de specialist serios în domeniu, n-a încercat să calmeze spiritele, ci mai abitur le-a aprins! Poate mai corect spus ar fi, le-a zăpăcit în așa măsură cu ideile dumisale, încât participanții la emisiune își pierduseră respirația raționamentului, ca să-i dea replica.

Un singur pronostic, lansat de expertul Viorel Ciubotaru, a fost, sunt sigur, limpede pentru toată lumea: viitoarea Unire a românilor și moldovenilor-români, care au șansele să fie ostaticii lui Putin (gândul din această ultimă subordonată îmi aparține), dacă se va produce în acest mileniu, va avea loc în ceruri.

Nădărduiesc că și bătaioasa unionistă Vitalia Pavlicenco, care a fost mulțumită, ca și mine, de scorul televotingului (52 pentru DA independenței de paie și 48 pentru o mistică neindependență) n-o fi înțeles chiar că Unirea ne poate veni din ceruri. Exemplific: ieși, bunăoară, într-o dimineață afară, încă turmentat de o emisiune ca asta din ajun, arunci ochii împăienjeniți spre cer și – vâjjj! fleoooșc! – Unirea-ți cade-n ogradă, chiar în gura beciului cu toate poloboacele deșertate...

N-aș vrea să fiu bunel

Nu mă considerați nebun – stați să precizez: cu niciun preț n-aș vrea să fiu un bunel ghinionist, nepoții căruia ar fi impuși să învețe limba rusă, ca obiect obligatoriu. Un cunoscut editorialist, care, pe vremuri, ca și subsemnatul, a fost obligat să însușească peste noapte limba genialului crețos din parcul central al metropolei noastre, îi aducea reproșuri ghimpoase dnei Maia Sandu pentru neagra intenție a Ministerului Educației de a-i pedepsi pe copii cu dreptul de a nu fi obligați să studieze în școli limba separatiștilor din Transnistria și a camarilei lui Formuzal.

E dreptul Domniei Sale și al *vojakului* dezertorilor-socialiști disperați, Igor Dodon, să aibă această suferință pentru libertatea ce urmează să li se ofere copiilor din R. Moldova de a-și alege ce limbă străină să studieze. Eu însă n-am această suferință, pentru că, uite, degrabă dau ortul popii, și nu mai pot scăpa de râia de calcuri cu care continui să-mi îmbăloșez vorbirea și scrisul atâtea decenii!

N-am nimic împotriva limbii clasicilor ruși de unde am cules multă înțelepciune când eram sovietic cuminte – sunt gata să ofer pe gratis volumele lor cu coperte lucioase fiilor oportuniștilor moldoveniști care își fac în limbi europene studiile în Occident – numai să le citească!

Și ca să nu bat apa-n piuă: vreau să fiu un bunel cu mulți nepoți, dar care ar avea deplina și fericita libertate

să-și aleagă limbile străine pentru studiu, dar care n-ar avea niciun drept să le cunoască mai omenește ca limba lor maternă, româna, și care ar fi lipsiți de orice „libertăți” ce le-ar îngădui să uite cărările ce duc la mormintele bunelor și spre bibliotecile cu cărți, încărcate de istoria noastră suferindă.

N-aș vrea să fiu minciunoi putinist

Eram tentat, când începusem să scriu, să mai anunț o dată că n-aș vrea să fiu Putin. Dar pentru că mi-am adus aminte de replica unui amic („Măi Gheorghe, ești tâmpit? Cum să nu vrei să fii un Putin?!”), mi-am zis că cel mai fierbinte nu mi-aș dori să fiu minciunoi putinist. DEX-ul nu dă această formă masculină a acestui substantiv – n-ar trebui oare să le pună pe gânduri pe doamnele noastre? – dar minciunile Prezidentului din aceste zile, tirajate în milioane de exemplare la televiziuni și radiouri, au mirosit atât de urât, încât va rog să-mi acceptați neminciuna mea despre minciunoiul lui Putin.

Unul slinos de tot fusese acela că insurecția din Crimeea – anunța fără să roșească, oameni buni! – n-au săvârșit-o soldații și școliții din contraspionajul din Rusia. Acum Prezidentul recunoaște că a fost așa, dar n-are curaj să spună că totuși cârpise acel minciunoi. Zice că Ucraina de Est și de Sud, unde acum săvârșesc crime bandiții (țăruțul din Kremlin afirmă că le săvârșesc numai *mestnîie* (localnicii) – alt minciunoi!), până în 1920, era a Malorossiei. Ei și ce? Trebuie să înțelegem că ucrainenii nu existau până atunci? Că s-au născut și au început să-și vorbească limba și să-și încropească tradițiile, obiceiurile pe

aceste pământuri după ce Rusia a fătat ciuma leninistă? Of, și-n Bălțiul meu slavonizat, bustul lui Taras Șevcenko se clatină a protest și a jale. Putin anunțase, după ocupația fraternă a Crimeei, că și tătarii din Patria lor istorică își vor avea limba repusă-n drepturi, dar uite că ultima constituție a peninsulei, măsluită-n praf mirositor de pușcă, se zice că nu pomenește nimic de aborigeni, aceștia urmând să fie mătrășiți de pe litoral întru beneficiul noilor stăpâni.

Atâtea minciuni au ieșit din gura țarului-KGB-ist în ultimele luni, că mintea mea de pensionar care nu mai speră să ajungă-n Europa fără Putin nu le poate reține. Una mi s-a părut totuși scârboasă de tot – că R. Moldova, chipurile, ține sub blocaj economic Transnistria! Admiratorul lui Potiomkin și Suvorov n-o recunoaște ca gubernie a țarului său imens, dar are grijă de două decenii s-o hrănească pe contul nostru cu gaze și haleală, păzindu-i hotarul cu armia. Acum gura lui împărătească a mai catapultat un miciunoi: Rusia nu catadicsește să ocupe Transnistria! De parcă aceasta ar fi încă neocupată de ruși!

E arhiștiut, în toate timpurile, de când Domnul a lăsat-o pe pământ să viețuiască pe contul popoarelor mici, oprimate, pentru Rusia, cu diplomația ei fariseică, acordurile internaționale de tot soiul au fost hârtie igienică, iartată-mi fie leproșenia expresiei. Și ultimul acord de la Geneva va fi la fel. Aș fi fericit să n-am dreptate, or, mă vede și mă aude Dumnezeu: de o lună mă aflu în dialog separatist cu jumătatea mea,

care refuză – și o face prima oară în șaptesprezece ani!
– să plece să întâlnească Sf. Paște în Mihoreniul meu
din Ținutul Herței, „eliberat” de tancul roșu, în 1940.
Se teme. Umblă prin mahalaua mea un zvon sinistru:
bandiții cu cagule de-abia așteaptă, în drum, să ne
sechestreze rabla, *Toyota Corolla*, procurată chiar în
anul proclamării r.m. nistrene. Și, în caz de-i voi
amenința pe tâlhari că am să mă plâng Kievului, n-au
să-mi dea și la bot?!

-

N-aș vrea să fiu nici *drugul* lui Putin

Dintre toți bipezii cu grai sau fără grai ai fostului imperiu, URSS, poate cel mai mult nu mi l-aș dori *drug* (prieten) pe Putin.

La prima investiție a fostului spion în funcție de Președinte al Federației Ruse, circula o știre baladescă precum că noul țar KGB-ist de la Kremlin ar fi un vlăstar pre nume Putină al unuia din oștenii sau curtenii ce-l însoțiseră pe Dm. Cantemir în Rusia, după ce turcii îi măcelăriseră la Stănilești, în 1711, pe bravii aliați ruso-moldoveni. Frații noștri „eliberatori” și fiii lor din Bălți scrâșneau de „bucurie” la auzul acestei baliverne, iar mioriticii patrioți, printre care înclinam prostește să mă număr și eu, jubilau lângă butoaiile beciurilor din garajuri, întrebându-se: Dacă Putină asta fără desinență se trage din sămânța unui calăreț cu spada frântă al lui Dumitraș-Vodă, care s-a pupat atât de spumos cu mărețul Petru 1, atunci, poate, și moldovenii noștri s-ar putea bucura de un tratament mai frățesc pe șantierul de construcție ale Rusiei? Ba, poate, și sicrie ar veni mai puține cu căzuți de pe schele sau cu pungășiți și maltratați în secțiile de miliție rusească? După care și armata din Transnistria poate primi ordin să se retragă în *matușka* ei, ba, te pomenești, și kazacii vechi și mai noi ar putea să spele putina din urma tancurilor, că au în țara lor morminte și pământuri destule părăsite care-i așteaptă. Și

atunci, mai influențat și de analiști proști, în scăfârlia-mi proastă încolțea o întrebare idioată de tot: de ce, la o adică, n-am putea fi și noi *drugii* lui Putin?

Dar s-a arătat apoi că Putin e o puțină burdușită cu pulbere explozivă și ură față de popoarele însetate de libertate. Și, auzind, văzând la televizor cum sunt spulberate zeci și zeci de sate cecene sub exploziile ghiulelelor putiniste, mi-am zis: *drug* cu Putin poate fi doar dracul. Necuratul s-a cuibărit în sufletul acestui dictator cu ochi de spân, care, Napoleon micuț cum e, și-a asumat marele ambăț al lunganului Petru – să cotopească teritorii străine, declarându-le rusești. Și la săvârșirea acestei opere diavolești să se folosească nu numai de scursura din propria-i țară de pe teritoriile ocupate, dar și de cozile de popor băștinașe. După Osetia de Sud, Abhazia, a urmat Crimeea, iar astăzi, când îl comemorăm pe 7 Aprilie, stropitul cu sânge de tineri martiri, iată că și reg. Donețk s-a proclamat republică populară, rugându-l pe Putin să trimită tancurile ca să organizeze în mai un referendum democratic sub guri rusești de tun. Și-apoi și țărutul pupcurist Șevciuk cu banda lui așteaptă cu nerăbdare să intre în imperiul lățit cu blagoslovirea Dumei.

Nu, n-aș vrea cu niciun preț să fiu *drugul* lui Putin. Și colegii, prietenii mei bălțeni nu vor. Dar KGB-istului cu ochi albaștri îi este-n cot de sentimentele noastre, pentru că el, în schimb, ne dorește! Ne vrea! Ați văzut-o și voi, nesimțitorilor, – printre cei zece prieteni, desemnați de *Publica TV*, prieteni la cataramă ai R. Moldova, deci și ai

noștri, cel mai iubit, după Vladimir Ilici, este Vladimir Putin!

Pe când și în Bălțiul nostru un referendum de aderare la țarcul tău multinațional înrobit, Volodika?

N-aș vrea să fiu un găgăuz prostit

Prostit de bașkanul Găgăuziei, *polkovnikul* Formuzal, și alți lideri ai Gagauz Yeri, aventurieri politici, căror li-e în cot de zestrea spirituală ce le-au lăsat strămoșii lor – limbă, tradiții, obiceiuri, dar cu parfum național autentic, nu spoite cu esențe rusești, absolut străine felului de a gândi și a simți al gagăuzului.

Dacă s-ar pune problema să fiu găgăuz, aș consimți să fiu un găgăuz cel puțin ca un Mișu de pe timpuri, un camarad de-al meu din armată, care, acum cincizeci de ani, fiind cursanți amândoi la o școală de sergenți din or. Nikolaev, m-a luminat și pe mine de unde s-a luat pe lumea asta poporul lui. Mișu cunoștea perfect că strămoșii lui, trimiși de țarul rus, Aleksandru 1, n-au venit în Bugeac cu cernoziomul în căruță, ci l-au primit din belșug în acest colț al Basarabiei și încă pe gratis. Și de-aceea Mișu considera că-i și de datoria lui să cunoască limba binefăcătorului țar. Dar eu discutam cu el în pe atunci limba moldovenească, în care rupea bine de tot, pentru că, zicea el, pe imaș și în curtea școlii asta îl ajuta să se joace mai lesne cu copiii de moldoveni, care îi erau buni prieteni.

După armată, am rupt legătura cu el și nici numele de familie nu i-am reținut. Dar în ajunul și-n ziua așa-zisului referendum (până în ultimul moment, am avut o

zdreanță de speranță că instituțiile statului au să aplice legea și au să stopeze desfășurarea acestei debandade politice, dictată și dirijată de Kremlin – ce puerilă speranță cu asemenea indivizi în fruntea statului!), mă pomeneam că-l tot întreb pe Mișu-găgăuzul: nu te-ai lăsat și tu îmbrobodit, Mișule, de capetele pătrate din Adunarea Populară și te vei duce să votezi pentru revenirea R. Moldova în îmbrățișarea unui imperiu care te va îndemna și în continuare să-ți învețe nepoții într-o limbă străină sângelui țău și al strămoșilor tăi?

În toamna lui 1991, când v-ați autoproclamat independența, patrioții frontişti au pornit spre Comrat, înarmați cu bețe de răsărită, să vă domolească avântul revoluționar-separatist. Și printre ei eram și eu, Mișule. Și-n cele două nopți, cât am înghețat ca dracul într-un autobuz la o intersecție de drumuri, mă tot îngrozeam: ce fac eu, de ne întâlnim „pe câmpul de bătălie” – îți dau (îmi dai) la bot sau coborâm într-un beci și ne îmbătăm frățește, ca doi oameni normali care n-au nimic de împărțit în această încă gubernie R. Moldova, decât sărăcia?

Un ziarist-jujucă,

am constatat cu repugnantă mâhnire, în seara duminicii lui 29 decembrie, n-aș vrea și nici n-aș fi în stare să fiu. Mă puse la curent mai de mult un coleg că C. Starîș e angajatul unei noi televiziuni a p.c.r.m-ului lui Vorevronin (dați-mi voie să-i spun generalului cum l-am rebotezat și-n romanele mele), dar nu-mi venea să cred că a lepădat definitiv pielea tăbăcită a agresivității ce o avea pe timpuri, metamorfozându-se într-un jujucă atât de cuminte și umil, de-mi venea să arunc într-însul cu bucata de șorici ce-o mursecam, ghinionist cu frigiderul gol în ajun de Revelion.

Văzându-l cum își zaharisește tenorul aducând date apocaliptice din sondaje vizavi de soarta actualii guvernări, numindu-l pe Președintele țării simplu *grajdanin*, spre înflăcărata mulțumire a râvnitorului-epavă la fotoliul aceleuia, mi-am zis că, de-mi rezervează dl Tudor Rusu un șfichi de rubrică, voi mai reveni să anunț în pielea căruia n-aș mai vrea să fiu în R. Moldova. În aceste momente, când privesc obrajii aburiți ai ziaristului de serviciu, peste bostanul căruia – zău că am senzația asta! – e gata-gata să se prăvale *Treții mikrofon*, mă furnică un sentiment de frică, întrebându-mă: ce-aș face eu dacă bătrânul dictator i-ar face vânt lui Starâș și, în schimbul unui sfert de milion, mi-ar propune mie să-i iau locul?

Răzvrătitul din provincie

Scrisoare pentru Nicolae

Scriu aceste rânduri cu un dezgust în suflet pe care nu l-aș împărți nici cu Dodon Kremlinovici – administrația Bălțiului sărbătorește cu tromboane, în Casa de cultură a fostei uzine *Lenin*, muncitorii cărei, în anii bătăliei noastre pentru limba română și alfabet, erau gata să ne îngroape de vii pe noi, frontişti, din urbe (mie îmi dăduse foc uşii apartamentului și mă amenințau prin bilețele că-mi extermină copiii), zic, chiar în aceste momente, scursura răsăriteană, flancată de lichelele noastre autohtone, sărbătorește ziua armatei cu chipiuri sângheros-cotropitoare. Se depun buchete la tancul „eliberator” fals, cu țeava îndreptată spre România. Cunoscutul sculptor, Lazăr Dubinovski, vorbea că tancurile pot fi cocoțate doar în locurile unde au avut loc luptele, ci nu în centrul orașului. Ziceam că-i un tanc fals! Prin anii 60, dăduse o isterie roșie în protipendada sovietică moldovenească de a instala tancuri și tunuri „eliberatoare” în localitățile republicii aservite URSS-ului. Iată atunci, mă informează colegul Valentin Jitaru, care s-a documentat, Victor Canikovski, fost prim-secretar roșu al Bălțiului, a cerut un tanc de la comandantul unității din urbe să-l înveșnicească

în centrul oraşului (va fi veşnic oare?). Odată cu această operaţie, s-a născocit şi micuţa şi slinoasa legendă despre tancul „eliberator”, pe care a venit călare, în 1944, *starsina* Boris Makeev. E o minciună emanând putoare ideologico-stalinistă de tipul celei despre 28 de panfilovişti.

Dragă Nicolae, ştii că m-ai convins să mă las de rubrica, *Smiorcăieli din provincie*, acceptându-mi-o pe cea de sus – rânzos cum sunt, dar recunosc că ai dreptate: după ce-am ratat revenirea la Ţara-mamă în anii de derută a Kremlinului, ne-am tot smiorcăit la cele două poduri de flori, apoi mai încoace, îmbătându-ne, lăcrimoşi, cu sloganuri unioniste răcnite de Iudoşca din copaci, şi am tot scâncit jalnic-basarabeneşte până acum, blestemându-ne destinul şi codul genetic.

Dar azi, 23 febr., când creierul slavon-nasol şi cel moldovenesc gol sărbătoresc ziua armatei cotropitoare ce-şi zice izbăvitoare a Europei, mi-am citit materialaşul înghesuit bine într-o mânecă de pagină, având pe frunte alt titlu! – *Plânge lumea la Bălţi!* În titlul meu *plângea Dumnezeu*, dar această metaforă nevinovată nu i-a plăcut cuiva dintre colaboratorii revistei *Literatura şi arta*.

De-aceea, în aceste zile, cititorii L.A. care alcătuiesc lumea bună din „Bălţiul meu murdat până la stele”, cum îl cânta regretatul Mihai Volontir pe versurile subsemnatului, nu vor nicidecum să plângă, ci râd. De titlul meu. Care nu-i al meu. N-ar râde, dragă Nicolae, dacă n-ar fi o minciună. Pentru că cealaltă lume cu creieri roşii, mult mai numeroasă, care l-a votat pe Kremlinovici,

nu plânge – e tare vrăjmășită, înțelegând, cu fiecă zi, că a fost prostită de minciunile slavone ale celor doi servi docili ai Moscovei – Dodon și Usafii. Pe această lume rătăcită, cu neuroni hrăniți copios cu brașoave și himere de către televiziunile rusești, o plânge Dumnezeu, dragă Nicolae. De-aceia și sunt răzvrătit azi cu adevăratelea sub căciulița rubricii mele care ți-a plăcut și dumitale.

Acum o oră, mi-a survenit și un telefon din s. Lărguța, r. Cantemir – Alexandru Zaharia și Veronica lui, bibliotecara satului, ambii foștii mei studenți de ispravă la Filologie (de unde au aflat ei telefonul meu, nu mă ajunge mintea) mă laudă pentru că-l pun pe Dumnezeu să-i plângă pe cei care s-au lăsat amăgiți la alegeri, pentru că și-n satul lor îi plânge Domnul pe răticiți – nu vorbim de lumea habarnică care plânge doar când se golesc butoaiile. Și mă proboziră ușurel – sunt abonații permanenți ai revistei de când se știu! – că scriu foarte rar, – ce altă treabă am eu dacă sunt la pensie?

Mă tot întreb în ultima vreme: de ce mai puțină lume se abonează la *LA*, odorul dragostei și insomniilor dumitale? Și odorul meu. Cărui i-am fript paginile cu scrisu-mi din tinerețe – de când, după școlița ziaristică de la *Patria*, Fălești, mă apucasem mai serios de publicistică. Ți-am comunicat acum două luni, Nicolae: nu toate liceele de limba română din Bălți se abonaseră la *L A*. Chiar și LT „Mihai Eminescu” ce are catedră solidă de română – i-am transmis direcției prin profesoara-scânteie română, Tatiana Cociu: să le rămână de cap! Chiar îl rog pe bădița Mihai să le trimită din țărâna eternă a *Bellu*-lui, un reproș

din trei silabe: ru-și-ne! Sunt sigur că nu șefa Direcției Învățământ, Bălți, care vorbește bine română, i-a dat indicație dlui director Leonid Amoășei să nu aboneze liceul la săptămânalul care a aprins pe timpuri focul românismului în adormita și fricoasa urbe și la fierbintele căruia își încălzea și dânsul fundul fotoliului. În afară de concurența acerbă din ultimii ani între ziare și reviste, mai există și un nod gordian al nostru, autohton, care nu știu în ce lume și-n ce veac îl vom dezlega: apatia păgubitoare față de tot ce ne-ar îmbogăți zestrea minții, credința monstruoasă că putem s-o ducem bine și fără ea.

A murit combatantul Ghiță

În vinerea lui 17 martie, am fost la înmormântarea unui combatant: Gheorghe Potângă din Cupcini, Edineț. Satul îi zicea Ghiță, cum îmi spun și mie surorile din Mihoreniul meu drag.

Am discutat cu Ghiță doar de două ori. Zicea că a plecat voluntar la războiul de pe Nistru, supărat rău pe Andreeva, care, împreună cu alte alcoolice, stăteau zile întregi cu fundul lor gros de porcină pe șinele liniei de tren. „Am să v-o aduc legată în spate pe porcotina asta”, le promisesse el vecinilor. Dar era supărat și mai groaznic pe kazacii ceia care împușcau în fratele lui mai mare, tot plecat să-și apere pământul nostru, ca untul *Krestianskoie*, care i-a îngrășat, din 1812, pe cinovnicii țariști și, din 1940, pe scursura de la Răsărit. De-aceea, văzând la televizor cum capul statului depune flori la mormintele kazacilor care au tras cu *Kalașnikov-ul* în inima lui și în fratele, a cumpărat pe suta ceea de lei guvernamentală o vodkă, și-a chemat camarzii din sat și le-a promis că îl împușcă pe ticălos. Pe Dodon Kremlinovici. N-a fost să fie. Dacă-i reușea, să mă ierte Domnul, presupun că ar fi bătut multă lume din palme. Mai ales, intelectualii acestui apendice de țară, care-l disprețuiesc urât. E, poate, cea mai mare pedeapsă pe care dânsul încă n-o conștientizează.

S-a întors Ghiță de la război în ciudat rău de tot pe Comandantul Suprem, de la care, zicea, venise ordinul să se retragă din Tighina, după ce băieții lui o cucerise și a doua oară. Mă întrebasese atunci pe mine dacă în volumele acelea groase de memorii fostul Suprem nu-și cere scuze de la mamele și copiii camarazilor lui care au murit degeaba. N-am știut ce să-i răspund – nu le citisem.

S-a întors Ghiță la căsuța lui cu mâinile și picioarele întregi, dar cu o boală gravă de inimă. Pe care așa și n-a mai putut-o trata ca lumea, pentru că medicamentele bune cer și bani bunișori. Cu ce să le cumperi? Cu compensația ceea de 100 de lei – pomana statului pentru jertfa lui în numele unei independențe de paie?

În ajunul morții sale, centrul raional l-a invitat să-l laude pentru că a apărat țărișoara pe care Dodon Kremlinovici vrea s-o facă gubernie, dar cu acte în regulă. Și i-au înmânat o medalie și 500 de lei. Pentru înmormântare. Căci chiar a două zi inima lui a încetat să bată. Primăria s-a înduioșat și ea și i-a trimis o mașină să-i ducă sicriul. Pe gratis. Asta mi-a spus-o băiatul, David, un gimnazist înalt și frumos, care, pe buza gropii, plângea deși rupea inima. Împreună cu colegii săi de clasă. Și lumea matură. Am plâns și eu.

E greu de spus în ce măsură Ghiță Potângă a fost fericit în viața lui ce-a încăput în doar 48 de ani. A lucrat o vreme, cât a rezistat și inima lui, la o fabrică de zahăr, apoi a tot argățit (bravos, dle guvern! Bravos, președinție roșie! Îți cinstești frumos eroiii!) prin gospodăriile celor mai avuți din sat, care l-au votat pe Dodon. Ca să-și întrețină familia,

pentru că dânsul are doar câțiva ari în jurul căsuței sale. Pe care n-a vrut s-o lase. Ca să plece, cum fac mulți consăteni – chiar și cei cu medalii de combatanți– să-i argățească pe mafioții din Moscova. A ținut să rămână în familie, lângă unicul său fecioraș – n-a vrut nici în ruptul capului să crească fără tata, cum a crescut el de mic.

Acum, cei care au mai multă (sau mai puțină?) minte decât mine ar putea să se întrebe: în fața cui mă revolt eu în acest material? Și nu mă revolt cumva de pomană?

Cu două jumătăți ale inimii

La invitația academicianului Vasile Tărățeanu, inimosul poet din Cernăuți, care, odată cu *perestroika* gorbaciovistă, a devenit stindardul mișcării patriotice a românilor din Ținutul Herța și Bucovina de Nord (și a rămas să mai fie!), în a doua zi de Paște am plecat la Stejarul lui Ștefan-Voievod din Codrul Cosminului. De 26 de ani, cei mai curajoși români din raioanele ocupate, mai întâi, în 1940, apoi, în 1944, de tancurile sovietice, ocârmuite de ucraineni, împreună cu rușii, primii, după rebeliunea din Maidan, deznaționalizându-i mai abitir decât rușii, zic, vin la slujba de pomenire a arcașilor lui Ștefan cel Mare, „adevărat atlet al credinței creștine” (Sixt al IV-lea). Care i-a înngenuncheat pe lehii fălosului Albert cu puțin înainte de-a-și trimite sufletul să ne urmărească din ceruri cum ne măcinăm noi, românii, în vrajbă, neputință și zădărnicii.

Vorbitorii din jurul Stejarului s-au răzvrătit, mă răzvrătesc și eu, nevrednicul, care pentru întâia oară am venit de i-am sărutat tulpina uriașă: anii dezmațului deznaționalizării românilor de pe moșia ștefană au cam spulberat, anihilându-l, sentimentul național. În locul miilor de români de pe vremuri, în jurul stejarului s-au adunat acum vreo două sute, iar în locul zecilor de patrioți în sutană, au venit doar trei. Am citit și eu, dârdâind de

emoții, poemul *Urmele lui Ștefan*, după care am plecat la Cernăuți, unde, în Centrul Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi”, mi-am lansat volumul *Poeme de citit bătrânețea*.

Revin, înaripat totuși de speranțe, în Mihoreniul meu, seara. Mă apropii de un grup de flăcăi din poarta surorii Ghinuța. N-am ce face și-i întreb dacă au auzit de Dumbrava Roșie a lui Ștefan cel Mare și de Stejarul lui. Doi dintre cei patru recunosc că au auzit de Dumbravă, dar de Stejar, nu. Îi mai întreb dacă știu cui a aparținut pământul de sub adidașii lor de import până la 1940. Toți știu că pământul Mihoreniului e al Ucrainei, dar că a mai aparținut cândva și al altcuiva, habar n-au.

Plec la București a doua zi, noaptea, și revin în a treia, cu trenul (of, mă burzuluiiesc după șase ore de mers, de ce n-ar veni japonezii cu trenurile lor și-n România!?) și, după ce mă revolt până în rărunchi citind *România Literară*, că în ultimul număr al revistei distinsul nostru academician Mihai Cimpoi e învinuit de plagiat de către un profesor, Radu Mircea Voina, iar Cronicarul anonim al ultimei pagini face praf din marele nostru eminescolog blamându-i eseul „mustind de prețiozități și stridente”, le întreb, cu tigva înfierbântată, pe cele două codane din ultimul an de liceu care moțăiau pe banchetele din față, cu năstureii în urechi: „Ce cunoașteți voi, domnișoare liceene, despre așa-zisa Dumbravă Roșie a lui Ștefan cel Mare?”

Dacă amărății ceia de flăcăuani din Mihoreni care veniseră la Sf. Paște de la stăpânii lor mafioți moscoviți mai auziseră de la dascălii de școală despre Dumbravă și

Vasile Alecsandri, frumoasele liceene din Bucovina românească și europeană, căror le rămăseseră zile numărate până la susținerea BAC-ului, nu aveau habar nici de stejarii răsăriți din ghinda aruncată-n brazda plugului, tras de prizonierii lehi, cu atât mai mult, nu auziseră nimic nici de frații lor români de dincoace care au un Stejar cărui i se închină și un Codru al Cosminului...

Nu voi face comentarii. Nu pot. Zilele Sf. Paște din acest an mi-au înjumătățit inima: una îmi aburește și acum emoții de seninătate și speranțe încă vii, cealaltă jumătate e acoperită de mâhnire și disperare. Care din cele două jumătăți îmi va împărăți sau paraliza oare scrisul până la viitoarea revenire la baștină?

Jaful de suflete și monștrii autohtoni

Așchia asta a Moșiei Marelui Ștefan, cu solu-i ca untul *Krestianskoie*, care, din 1812, a îngrășat cinovnicii țariști și, din 1940, scursura stalinist-sovietică, așchie din rădăcină românească, trecută prin infernul deportărilor siberiene și al foametei roșii, a avut să se pricopsească, până la urmă, cu cel mai monstruos (dacă mai poate avea superlativ acest termen) jaf din partea ocupanților (dureroasă, genială, previziunea lui Mihai Eminescu!): „... să-și ia și sufletele ce se află pe acest pământ și să mistuiască o parte din poporul român”. Iată aceste suflete schilodite, trecute prin tunelul scârbos al propagandei țarist-leniniste, s-au și convertit, de-a lungul umilitoarei noastre înrobiri sub slavi, în monștrii autohtoni.

Și dacă această așchie smulsă din trupul Țării, prin voința Kremlinului și nevoița, miopia primilor noștri legiuitori democrați, a ajuns să fie R. Moldova, e clar că trebuie susținută, păzită cu orice preț, să nu alunece îndărăt în țarcul succesoarei URSS-ului., că o papă iar nesățiosul urs – așa flămândă și debusolată cum e! În primul rând, e de datoria s-o facă intelectualii noștri cu creier românesc care râvnesc Unirea – pe drept îi peneste intransigentul Valeriu Dulgheru în nr. precedent al L.A.! Mai ales, în perioada asta fierbinte de până la alegerile parlamentare viitoare. În acești doi anișori – pot fi fatali

pentru destinul acestui colț de Țară – legiuitorii, care ba își zic, ba nu-și zic unioniști, trebuie să-și uite obidele și ambițiile personale și să-și unească eforturile nu la furat banii statului care-s ai amărăților ce nu i-au prea votat la scrutinul prezidențial, ci să le unească pentru a-i înfrunta pe monștrii cu steluță-n frunte, diriguți din vârfuluțelul piramidei statale de cel mai credincios monstru, serv al Moscovei, pe care l-a fâtat balena grav rânită a lui Voronin. Care ba se duce la fund, ba iese la suprafață, împrăștiindu-și puturile.

Jaful de suflete românești, începând cu ciumatul 1812, a tot lăsat gravidă Basarabia furată, încât, după independența de paie, trâmbițată mustos și-acum, țâncii ei, monștri fără memorie, au gunoit și au să mai gunoiască Parlamentul R. Moldova pentru câteva decenii înainte. Ar fi cea mai gheboasă greșeală pe care am putea-o comite în această perioadă să subapreciem pericolul ce-l reprezintă acești monștri cu chipiuri roșii. În numele mersului nostru spre U.E. Că, dacă cu adevărat mergem într-acolo, trecem prin Purgatoriul România. Și atunci, „frații” noștri mai mari cu *bleaghi*-ul în gură își vor aminti, poate, că au niște morminte părăsite ale buneilor undeva într-un cătun înecat în holeră și, plecați să le caute, îi vor trimite pe moldovenii noștri robind la mafioții ruși, înapoi în satele lor. Ca să-și descătușeze ferestrele bătute-n lătunoaie. Să-și cosească troscotul din ogrăzi. Și, poate că, după asta, se vor încumeta să mai facă câte-un copil-doi. Că au unde să-i ducă de mânduță – frații lor adevărați de peste Prut au început să le facă-n ciudă monștrilor noștri autohtoni și ne

construiesc grădinițe....

Acum vă spun, poate, cel mai important și dureros, întorcându-mă cu sufletul către oamenii de bună-credință și foștii mei studenți, dragii: hai să ne gândim împreună – ce putem face ca acești monștri autohtoni să nu se mai nască din sângele nostru?!

Jos ghearele de pe primărie, dodoniști roșii!

Trebuie să ai clarviziune politică de clapon castrat (expresia asta am mai folosit-o, scuzați) să nu-ți dai seama că arestarea la domiciliu a curajosului și virtuosului (folosesc termenul fără nicio frică!) primar Dorin Chirtoacă e o lovitură necamuflată, sadică a coaliției monstruoase din șirul altor ce vor succede care urmărește intenția diabolică de a pune ghearele pe capitală. Pentru că până la alegerile viitoare e încă timp mult și tulbur, dodoniștii roșii sunt deciși să ia cu asalt ultimul și unicul bastion cu electorat mai luminat din gubernia R. Moldova. Să aibă vreme ca, până la parlamentare, să-i înroșească și-acestui electorat creierii cu sloganul apetisant lupta cu corupția și alte minciuni, după care va urma, firește, dodonizarea Republicii.

Dar pentru că dodoniștii roșii înțeleg tare bine că se screm degeabă de unii singuri să pună ghearele pe capitală, și-au găsit aliați. Și cine-s acești aliați care sunt în drept să-l aresteze pe Dorin, să-i fabrice dosar, să-l compromită în fața electoratului credul și să-l bage apoi la pârnaie, pricep și omuleții de sub cușma lui Guguță. Numai că edilii partidului care-i suflă, dar discret, în borșul roșu lui Dodon Kremlinovici pare să aibă orbul

găinilor și să nu înțeleagă un lucru simplu, ca papucul pensionarei republicii care n-are ce întinde pe hrinca de pâine când își bea ceaiul: acele zeci și zeci de mii de alegători care în trecutul „falnic” slobozeau în urnă trandafirul la alegerile viitoare nu vor mai face asta. Motivul e de asemeni simplu: ei vor continua să-l simpatizeze și mai mult pe Dorin, să creadă în onestitatea și patriotismul lui ce nu s-a clătinat niciodată – chiar când băteau vânturi de tot potrivnice.

Și totuși, în timp ce soția îl compătimentește pe Dorin că nu i-a mers cu însurătoarea, eu sunt supărat pe dânsul, da’-s supărat de-a binelea, pentru că n-a fost în stare, cu vocabularul lui îngroșat de tot încă pe când colabora cu Andreea Marin, zic, n-a putut să-l descânte pe unchiul său intransigent (mi-e simpatic și el, nu zic ba) să-și depună mandatul și să ia dânsul frâul de aur al P.L.-ului. Ar fi crescut partidul, s-ar fi burdușit cu mii și mii de tineri curajoși care le-ar fi spulberat dodoniștilor corturile crăcănate în Piața Marii Adunări Naționale, unde, pe timpuri, am urlat și eu cu toți amăgiții de Iudoșca lozinci scânteietoare unioniste. Și dacă se întâmpla asta – ar fi putut oare să nu se întâmple? – Alianța ar fi ciripit cu totul altfel în aceste zile când parlamentarii P.L. au părăsit-o, trecând în opoziție.

Mă revoltă arestarea dumatăle, dle Dorin Chirtoacă. Se revoltă și prietenii, camarazii mei de idei din urbea care continuă să ne mănânce slavonește fără niciun pic de jenă. De parcă am fi blestemați de-a pururi să fim osândiții ei. Să depunem, ipocriți roșii, buchete de flori la monumentul

Voievodului Ștefan, iar de-acolo, să ne scurgem solemni și gravi vreo douăzeci de pași cu coroane spre tancul „eliberator”, care e unul fals!– argumentam asta într-un alt *Răzvrătit...*

Ce norocos ești dumneata, Dorine, că n-ai și nu vei avea în centrul capitalei – care, sunt sigur, nu te va pierde – un tanc cu steluță dodonistă, ca al nostru (e al ocupantului!). Și trăitori atât de mulți care îl acoperă cu flori, în loc să facă treaba cea mare într-însul. De-aceia și Bălțiul va rămâne încă multă vreme nevrednic să aibă un primar ca dumneata. Deocamdată, are unul, o adevărată nedumerire, dar arestat în inima de oțel putinist a unei capitale de unde ne vin, cu duiumul și în mod regulat, toate surprizele proaste. Și nenorocirile.

Epistolă pentru Dodon Kremlinovici

Să fiu al naibii, dacă mi-a plăcut în viața mea să-mi fac elogii degeaba, dar rogu-te să fiu crezut, Dodon Kremlinovici (nu te supăra – așa mi-a venit mie să-ți spun): unele scrisori deschise ce le-am publicat în acest săptămânal deșteptător au avut miracolul vrăjitoresc să-i lumineze pe unii politicieni mari cu statura și funcția, și mici cu sufletul și creierul (așa, cel puțin, îmi imaginez eu, credul bătrân) . Bunăoară, după trei scrisori de-ale mele tămăduitoare, Președintele V. Voronin l-a refuzat totuși pe micuțul Napoleon din Kremlin să federalizeze republicuța. Un miraculos și zdruncinător efect l-a avut o epistolă de-a mea adresată lui M. Lupu, care, la numai două-trei zile după publicare, a sărit din țarcul roșu al epavei Voronin în unul trandafiriu al democrațiilor.

De ce, după o îndelungată tăcere ziaristică, m-am decis să-ți scriu? Pentru că m-am tot răzvrătit de la înscăunarea dumată, Dodon Visarionovici (să-ți mai zic și așa, fiind sigur că te visezi în *ghimnastiorka* mustăciosului cu lulea). Și mi-e teamă să nu mă scrântesc din cauza acțiunii... (dacă acțiuni pot fi considerate plecările dumată la Moscova și mătăniile la ușa lui Putin(ă), rectific, din cauza declarațiilor dumatăle sucite. Care ascund niște intenții kremlinist-visarionoviste de-a dreptul sinistre pentru destinul acestei așchii de pământ, rupte din

trupul Țării. Ei, cum să te ajungă capul (că-l ai, nu?), Dodon Muscalovici, să te hotărăști să pleci în Transnistria cu criminalul Rogozin, care a tras din *Kalașnikov* în frații, consătenii dumitale în stupidul război de pe Nistru? Și să-i mai decorezi pe camarazii rogoziniști, ucigașii sutelor de combatanți ai noștri, după care plâng mamele și copiii lor orfani?!

Nu mai vreau să vorbesc și despre alte anunțuri apocaliptice ale dumitale – mi-e scârbă. Înțeleg, ești fricos rău. Agonizezi: cele milioane rusești care te-au ajutat să te burici în fruntea statului sunt Sabia lui Damocles și cer insistent de la dumneata alte trădări. Ale Neamului. Din care se trag și părinții, buneii dumitale. Cu toate că un savant de prestigiu de-al nostru, studiindu-ți arborele, a făcut o descoperire trăsnet: că te tragi din vița ancestrală țigănească, Fâsu! Ei și ce dacă? Strămoșul dumitale nu tot pe moșia Marelui Ștefan își întindea cortul și-și umfla foiul?

Eu nu te urăsc, Dodon Visarionovici. Te disprețuiesc doar. Pentru că prin tot ce faci lovești în demnitatea Neamului românesc. Deci și în demnitatea mea. Cu ce drept lovești? Ce rău ți-am făcut eu sau prietenii mei intelectuali care – ca și dumneata! – știu că sunt români? Tragedia cea mai grea, poate, a dumitale e că, prin slugărnicia față de Kremlin și atacurile mojicești asupra unioniștilor, adevărații patrioți ai acestui pământ, ai trezit revolta întregii intelectualități, pornind-o asupra-ți. Oprește-te, omule! Uite că ți-am zis om... Și-aș vrea să-ți spun și în continuare. Dacă te oprești. Renunță la dementa

dumitale intenție de a-i aduce pe cornorații roșii în Parlament și a-l face pe Rogozin adevăratul cârmuitor al statului federal, R. Moldova. E unica șansă de a-ți salva cât de cât reputația șifonată în fața moldovenilor creduli, căci în ochii celor care mai judecă e lamentabil terfelită.

Dar ceea ce trebuie să conștientizezi dumneata – ți-o spun în final, că-i teribil de important – e că, dacă, Doamne ferește! populația noastră debusolată se va lăsa înșelată de promisiunile mincinoase ale steliștilor și ți-or da, prin vot, și Parlamentul, ruinarea dumitale și a țarcului ce-l conduci va deveni iminentă. Explicația e banală, ca foiul misteriosului dumitale străbunel: niciodată, repet, niciodată amărății acestei provincii înstrăinate de Țară nu și-au clădit bunăstarea din pomenele Rusiei. N-o vor avea, negreșit, nici după atât de râvnita victorie a socialiștilor la viitoarele alegeri parlamentare. Care, trebuie să căscăm bine ochii, ar putea să se producă. Grație miopiei politice și ambâțului diriguitorilor partidelor de orientare europeană. Care continuă să fie râșnite de discordie și aroganță. Atunci, pomenindu-se crunt dezamăgiți, căci sărăcia populației inevitabil va crește, te vor debarca de la putere înșiși votanții dumitale. Și cei de peste Nistru – vei fi capabil dumneata să le achiți miliardele-restanțe la gaze? Poate intenționezi s-o faci din bugetul Kremlinului?!

Dacă îmi urmezi sfatul, cazi în dizgrație în fața Moscovei, dar, în schimb, îți salvezi măcar familia dumitale. De rușine. Care, în caz contrar, o va măcina până la dispariția seminției dumitale. Nu înțelege că mă leg de copiii dumitale – le doresc din tot sufletul să fie

sănătoși și să nu moștenească genele păguboase ale tăticului. Gândește-te serios, Dodon Muscalovici, la viitorul lor. Îmi imaginez că le-a trecut euforia după ce ai devenit Președinte și, între pereții școlii, suferă cumplit de pe urma discursurilor dumitale prăpăstioase. Istoria, am mai spus-o și cu alte ocazii, e un strașnic tribunal (M. Kogălniceanu), nu iartă trădările.

P. S. Ieri i-ai chemat pe transnistrieni să te ajute în lupta dumitale cu unioniștii. Cum să te ajute – cu *kalașnikov*-ul, cu tancurile? Ești bun de legat, Dodon Kremlino-Viarionovici.

Gr. Vieru demască mârșăvia rossiană

Pentru că am părăsit teatrul și am timp mai mult, în pauzele când mă retrag dintre paginile manuscriselor viitoarelor mele cărți, mai răsfoiesc ziarele, revistele din anii '90, unde-mi publicam răzvrătirile. N-ar strica, îmi zic, măcar un sfert din ele să-mi iasă într-un volum, că nu știu, Doamne, dacă, postum, se va găsi vreun zăpăcit să le caute, să le găsească și să le înmănuncheze-n locul meu.

Azi am dat peste un material, publicat la 6 februarie 1993 în bălțeanul *Curierul de Nord*, ce reproduce o referință a lui Grigore Vieru, difuzată în cadrul unei emisiuni televizate, „Ora 25. Tranzit TV”. Doamne-Dumnezeule! Și de-acolo, din stea, Poetul încearcă să ne deschidă ochii în fața intențiilor mârșave ale Kremlinului. Zicea: „Nu sunt atât de alarmat că forțele imperiale ne-au luat Transnistria, **mi-e teamă să nu ne-o restituie, să nu ne-o întoarcă. Pentru că, recâștigând Transnistria, am pierde Basarabia, mai exact, am îndepărta, dacă nu chiar am pierde definitiv unirea cu Țara-mamă, la care râvnim așa de mult**”. În continuare, Gr. Vieru afirmă că asta o „știe bine conducerea de vârf a Republicii Moldova și, cu siguranță, o știe și mai bine Kremlinul proimperial...”

Nu-mi asum meritul de a fi gândit toți anii ăștia exact ca bădia Grig, cum îi ziceam când trăia. M-am răzvrătit în câteva rânduri și pe paginile L. A. (dar cine m-a auzit?!), apostrofându-i virulent pe acei politicieni-

cârmuitori, indiferent de culoarea politică, care își înscriau în programul formațiunilor dezideratul reîntregirii țărișoarei noastre amărâte pe contul recâștigării de la separatiști a Transnistriei. Trebuie să ai o clarviziune de cocoș impotent să nu înțelegi că Moscova, purtând aceleași ciubote roșii șovine, revanșarde, își dorește același lucru. Da, dar numai pe calea federalizării R. Moldova! Cu douăzeci și șapte de ani în urmă, Poetul-profet ne deschidea ochii miopi, avertuzându-ne: Kremlinul „nu se poate împăca nicidecum cu pierderea Basarabiei”, sfătuindu-i pe cei patru „proeminenți membri ai Prezidiului” să nu-și dea demisia la acea „vreme de cumpănă”.

Ce mult ne lipsește și acum ilustrul Poet! Care, tot în acea emisiune, afirmase că a devenit politician fără voia Domniei Sale și că-i lipsește vocația de politician. Dar a avut-o cu prisosință! Și uite-o! Răzbate prin huma ce-i încălzește osemintele, țâșnește din stea și ajunge la noi! Miopii, rătăciții. Care nu înțelegem mârșăvia urmărită de Dodon. Care e una trasă la indigo a marii mârșăvii rossiane, clocită de Kremlin. Care i-a pus în cârcă acestei lichele de tanziție (da-i mare de tot!) o sarcină care nu pare să fie pe potriva creierului său curat moldovenesc, dar, chiar și „victoria” lui prezidențială (hai s-o luăm între paranteze, ca să ne mai alinăm cu iluzii) nu ne pune serios în gardă. Dar țineți seama, optimiștilor incurabili: neuronii creierașului său, să zicem, ancestral modest, cum e, primesc hrană de calitate de la emisarii kremliniști, înfiți cu misiuni serioase nediplomatice în Ambasada

rossiană.

Penibilă situație: în timp ce întreaga cohortă democratică scheaună patriotic la toate nivelurile și pe toate meridianele că R. Moldova continuă să ia tare în serios tratativele în vederea returnării Transnistriei furate în trupușorul suveran și independent al țării, continuând în același timp drumul triumfal spre Europa (știind prea bine că U.E. are nevoie de apendicele Rusiei de peste Nistru, cum am nevoie eu de-o bubă-n cap), repet, în timp ce politicienii noștri înavuțiți și de Procuratură ocrotiți insistă asupra acestui ridicol și păgubitor imperativ, Grigore Vieru, nu mai puțin talentatul politician, vine să demaște prin rândurile-i reproduse mârșăvia rossian-dodonistă, care, după posibila victorie a steliștilor la alegerile parlamentare viitoare (dacă ne va pedepsi Domnul să ajungem la ele cu actualul Președinte), urmărește nu altceva, nimic altceva decât transnistrizarea R. Moldova.

Legile sucite din R. Moldova mai rămân

Mai rămân să ne amărăscă viața. O mulțime de legi sucite, elaborate de capetele pătrate ale legiuitorilor *cu mai multe globuri pământeste* sau de către cele cu creieri roșii, voroniniste, au fost preluate de către ultimele guverne evropenești și ele continuă a lovi mojicește în demnitatea noastră de oameni, întunecându-ne existența. Una din aceste legi cu duhoare p.c.r.m-istă, este și Legea nr. 1569 din 20.12.2002, care prevede că „Persoanele fizice rezidente și cele nerezidente, prin derogare de la prevederile art. 20 al Codului vamal al R. Moldova nr. 1149-XIV din 20 iulie 2000... au dreptul de a introduce pe teritoriul R. M. mijloace de transport auto... pe un termen de până la 180 de zile” într-un an.

Până aici, totul pare a fi normal – au și alte țări asemenea restricții. Dar în timp ce rablele cu numere de înmatriculare în R. Moldova pot să se afle, oameni buni, când și cât vor pe teritoriul României, transportul auto cu numere românești sunt supuse de către autoritățile moldovenești unei discriminări brutale, obraznice, încât frații noștri de peste Prut se întrebă stupefiați: așa răspunde conducerea R. Moldva la darea în exploatare a circa nouă sute de grădinițe, construite și reparate pe banii contribuabililor noștri, precum și la donațiile frățești ale României, măsurate în sute de milioane de euro?

Și mașinica mea cu numere de Iași își pune această sacramentală întrebare. Fiind arestată acum două luni de către vameșii dlui V. Vrabie și groaznic amendată, pentru că se reținuse cu jumătate de zi mai mult pe teritoriul independent, dar cu armată putinistă-n coaste, al țării moldave. Și asta, din vina acelorași vamești care, cu doar o săptămână înainte, o anunțase pe mașinică: mai are de stat în țara frățească a lui V. Plahotniuc până hăt-hăt în coada toamnei! În a doua depeșă, trimisă dlui Director General al Serviciului Vamal, automobilul meu neîndreptățit cere iarăși să i se întoarcă banii încasați pe nedrept (fusesse doar informată greșit de către vameși!). În așteptarea răspunsului, ea și-a obligat stăpânul, adică pe mine, să susțină de-acum la Iași examenul medical pentru șoferie, pentru că, ne-au furnizat altă informație vameșii moldavi, cu permis de conducere românesc ai dreptul să mai reții mașinuca cu numere ieșene încă 180 de zile. Dar plătind vinieta îndoit – cu un euro pentru o zi!

După o așteptare de șase săptămâni, cu urgentare de 35 de euro, făcută la Consulatul R. Moldova în Iași, stăpânul ghinionist al mașinii mele ciocănește cu prospățul permis de conducere românesc în ghișeul vameșilor moldoveni, cerând o vinieta pentru șapte zile ori pentru o lună, ca să reintre-n țărișoara lui Dodon. Băieții șugubeți râd: „Care șapte zie, moșulică? Care lună? Ești obligat s-o iei numai pentru jumătate de an – așa-i Legea! *Davai* 180 de euro și-ți dăm drumul să intri”.

Uite cum înțelegi dumneata frăția, stimate Guvern al R. Moldova! Lași legile sucite ale parlamentarilor epavei

Vorevronin să dospească în portofoliul executivului, întorcând astfel dosul spre mâna întinsă a fraților de peste Prut? Asta-i soluția recuperării miliardului furat? Jecmănindu-i până la sânge pe acei care încearcă să paveze cu încredere și iubire puntea dintre cele două maluri ale Prutului, care atât de neiertător ne-au învrăjbit până nu demult?

Declarație de dragoste

După publicarea, în nr. anterior, a articolului meu despre legile sucite vechi din R. Moldova ce ne mai slujesc viața, un cărturar, patriot moderat din capitală, admirator al scrisului meu – așa zice dânsul, zău! – mă întreabă sâsâit la telefon: „Tu, dragă Gheorghe și cu ceilalți ziarști bățoși de teapa ta, care atacați așa vehement guvernul actual, nu vă dați seama că, punând umărul la demolarea lui, grăbiți venirea unui altul cu stelute roșii-n frunte din tabăra rossian-dodonistă?” Și pentru că înghițisem gălușca (ar putea să aibă dreptate, dle!), mă mai întreabă: „Și chiar nu ți-e pe plac niciun ministru din guvernul ăsta?”

Îi răspund. Și cât se poate de sincer: mi-e simpatic Premierul – când mă uit în fața lui, nu-mi pot imagina că omul ăsta să fi strivit vreodată cu laba barem o muscă sau – Doamne ferește! – să fi vorbit nerespectuos cu mama lui sau chiar cu cineva care, știe exact, ar bate din palme dacă l-ar vedea cu cătușe la mâini. Nu vreau deloc să cred că dânsul i-ar fi sugerat atotputernicului din fruntrea PD să-l bage la pârnaie pe Dorin Chirtoacă...

Și dacă am pornit a fi sentimental, mai fac o destăinuire – cititorii sensibili, având slăbiciuni față de sexul frumos, o pot considera declarație. De dragoste. Față de un ministru în fustă. Cam întârziată, dar n-am de-acum ce să fac. Mi-e simpatică Monica Babuc. Cu toate că ar fi trebuit să fiu supărat pe ea – într-o epistolă, o rugam

respectuos să-mi citească Domnia Sa două-trei texte dramatice în locul directorului artistic de la Naționalul „M. Eminescu”, pe care ani la rând îl tot așteptam s-o facă, dar nu găsea omul timp pentru mine. Am rugat-o, dar degeaba – nu m-a fericit nici cu un răspuns până acum. Oricum, mi-a rămas simpatică. Îmi plăcea pe timpuri și de Boris Focșa, că ținea tare mult la teatru, dar nu i-am făcut declarație – fostul meu învățăcel de la Pârlița, Ep. Marchel, m-ar fi bănuț de... și m-ar fi anatemitat.

Dar revin: o simpatizez că-i inteligentă. Și e un orator de zile mari. Știu ce spun: pe vremuri, am însușit cu studenții de la Drept teoria discursului. Arma Domniei Sale e comprehensivitatea. Ca s-o ai, în afară de har, trebuie să murseci o căruță bucovineană de cărți bune. Îi sunt recunoscător acestei doamne-Ministru, pentru că a ținut cont – cel puțin, așa-mi imaginez eu – de ce o rugasem la o adunare, organizată adhoc la Naționalul din Bălți: în drum spre Chișinău, să se gândească la o candidatură nouă de director artistic pentru teatrul nostru, or, cel care se afla în funcție de mulți ani era ca și inexistent. Văzându-l bicisnic în luarea deciziilor, fostul Director general, A. Răcilă își asumase totalmente și prerogativele directorului artistic. Dar trebuie să-i dăm cezarului ce-i a lui: „dictatorul” A. Răcilă a adus România în teatrul bălțean, zestrea aleasă a dramaturgiei clasice și contemporane românești simțindu-se decenii la rând la ea acasă pe scândura scenei din copios slavonizata noastră urbe.

Dar trebuie totuși să-l amărăsc în final pe

admiratorul – ce credul mai sunt, Dumnezeule! – scrisului meu: am și mari pretenții față de admirata de mine, Ministrul Monica Babuc. Numindu-l în funcția directorului artistic pe Constantin Stavrat (un singur spectacol i-a încredințat A. Răcilă, pe vremuri, să monteze și-a fost o lamentabilă dezamăgire pentru toți și, în special, pentru mine, autorul piesei, ghinionistul!) Doamna M. Babuc a făcut una și mai lată – în locul pensionatului A. Răcilă, l-a adus pe un și mai intransigent dictator (unul sadea) S. Vlad, care din primele zile pare să torpileze din start orice soi de inițiative venite din partea herțeanului Costică, Artist al Poporului, dar nu mite din partea-mi, ca secretar literar. Și care, spre deosebire de primul Genera (sincer și consecvent patriot român, mai anunțam asta pe paginile L.A.), a refuzat oferta Institutului Cultural Român să ne vină trupa teatrului bucureștean, „Constantin Nottara”, cu prilejul Sărbătorii Naționale din 27 martie 2017! A aprobat, până la urmă, dar vânat de revoltă – e lungă și dezgustătoare povestea – iar la Aniversarea 60 a Naționalului a respins cu mânie propunerea mea de a-i invita pe colegii noștri ieșeni de la Naționalul „V. Alecsandri” și „Luceafărul”. Dar de tot regretabil e – nu poate să nu înțeleagă dna Ministru, că-i transmit asta a doua oară! – că acest bărbat de tot mândru la chip, n-are, e greu de crezut, un elementar simț al valorii. Un exemplu: neținând cont de opiniile nimănui, inclusiv de cea a noului director artistic, a insistat să se joace de zeci de ori în fața copiilor o înspăimântătoare piesă-surogat (*Horia și Rozalina*, în regia lui Ion Marcoci).

În fața micilor spectatori, apare preaputernicul mahomedan, sultan sau han, ce-o fi el, cu micuțul său harem dansator, puruncind să i se taie capul creștinului, ciobanului Horia, pentru că i-a călcat cu oile lui moșia – când, domnilor istorici, sultanii și haniile aveau propriile lor moșii în Țara Moldovei?

E tare norocos maiestuosul edificiu al Naționalului bălțean că până în prezent niciun mahomedan cunoscător al limbii române, dar în versuri foarte proaste cum se arată-n textul piesei, n-a onorat cu prezența-i acest spectacol, care, deși cu mijloace artistice rudimentare, instigă la ură față de islamism, opresor al credinței creștine.

În semn de protest față de includerea în repertoriu a acestui periculos spectacol-surogat (figurează pe afiș, oameni buni, și după deschiderea noii stagiuni!), am plecat din teatru. Mă doare sufletul pentru el. E iminentă prăbușirea-i: în nouă luni, noua conducere n-a luat în montare nicio lucrare! Și abia acum a fost anunțată și componența noului consiliu artistic în locul celui vechi. Așteptam, chiar îmi doream ca, după A. Ursu, P. Proca, Gh. Calamanciuc, să vină un tânăr erudit, că sunt de aceștia la Universitatea bălțeană. N-a fost să fie – a fost angajată o bătrânică care (iertăți-mi cacofonia) în viața ei n-a avut nimic cu scrisul și actul teatral.

Atmosfera e penibilă. Dezarmantă. Actori tineri, talentați evadatează din trupă. De dimineață și până seara, de luni și până luni, între pereții speriați ai teatrului care, pe timpuri, golea casele de bilete la Chișinău, se frământă

nedumerirea: ce se întâmplă? Spectacolele ce au început să-i vină de la Naționalul „M. Eminescu” nu pot salva teatrul. Îl pot salva doar propriile realizări. De cele mai multe ori avându-și pornirea din creierii celui care stă la timonă. Un Petre Hadârcă, bunăoară. Dar de unde să-l iei?!

P. S. Cu câteva zile-n urmă, s-a jucat în avanpremieră (după zece luni de bâjbâială a noii direcții în frunte cu Slavian – e un prenume pseudonim, ca să arate mai slav) primul spectacol, *Crăiasa zăpezii*, după superbul basm cu același nume de Hans Christian Andersen, care a eșuat regretabil (a fost opinia colectivului prezent la discuții) nu din cauza regiei tânărului Ciprian Răcilă, nici din cauza scenografiei, care, se zice, a fost reușită, ci din cauza dramatizării primitive, efectuate de secretara literară. Sunt sigur: noul Director general, cu gusturile lui rafinate de cel mai vestit *tamada* de nunți din Nordul republicutei, va scoate și această bagatelă în fața micuților bălțeni. Cred că de-acum e timpul să-i aducem condoleanțe simpatiei mele, Monica Babuc, în legătură cu atât de „reușita” înscăunare a noii direcții a Naționalului bălțean.

Imaginea din irisuri

În vacanța asta, așa m-a pedepsit Domnul, am avut nenorocitul prilej să pătrund cu ochiul meu între pereții Gimnaziului din s. X, Glodeni, stând de vorbă cu un elev de la școala ceea. Nu voi da explicații din ce motive, dar numele acestei localități transpare pe mai multe pagini de carte ale subsemnatului. Poate din acest motiv, m-a durut și m-a revoltat ceea ce mi-a fost dat să aud din gura unui gimnazist sincer și firav, ca o păpădie.

Am căutat, mai întâi, să aflu dacă i-a vorbit cumva, lui și colegilor săi de clasă, vreun profesor de ce etnie sunt. Nu auzise de etnie. I-am explicat eu. De limba română, zice, își amintește că le-a vorbit învățătoarea în clasele primare. Dar, adăugă, colegii îi zic română doar la ore, în rest, nu crede că-i limba română, ci moldovenească. Cât privește naționalitatea, n-a auzit să le spună cineva că sunt români. Nici la școală, nici acasă.

Arăta oarecum speriat. Mă privea cam straniu. Ca pe-un nene care caută nod în papură. Și cu suspiciune – de parcă voiam să-i găsesc ceva care să-l compromită. În fața mamei și a tatei. În fața colegilor. Ca să i se facă vreun rău după asta. Atunci mă străduii să zâmbesc. Și să-l asigur că nu-i voi divulga nici într-un caz numele. Și cel al Gimnaziului. Pentru că piciul știa că scriu cărți. Și public în ziare. Îi spuse unchiul, amicul meu.

Îl mai întrebai: cunoaște cumva de unde provine

poporul nostru român? Și-l văzui nedumerit: adică, de unde provin moldovenii? Și dacă-l simții derutat: cine sunt stră-stră-moșii noștri? Degrabă termină gimnaziul, dar nu auzise cine ne-au fost strămoșii. Mă asigură că nici profesorul de istorie nu le-a vorbit niciodată nimic de strămoși. De romani auzise nu știe de unde, dar de daci – niciodată. Îl întrebai: dar de popoare latine a auzit? Nu. N-a auzit nicicând, zice. Nici că limba noastră se aseamănă cu limbile italiană, franceză, spaniolă, portugheză... Atunci, chiar contrariat, îl întrebai ce note are. Îmi răspunse: mai mult note de „7”. Și, din când în când, câte-un „8” și, mai rar, câte-un „6” ... Mă interesai dacă frecventează școala. Are lipsuri puține, mă asigură. Și, ca să-l plictisesc de tot, îl întrebai: ce fac ei la ore? Răspunse franc: unicul profesor care le lămurește de două-trei ori până nu înțeleg tema e cel de biologie și chimie. Ceilalți numai îi întrebă. La începutul fiecărei ore. Apoi le țin note de morală. Pe urmă, le mai spun două-trei propoziții, după anunțarea temei noi. Și se pun pe înșiruirea întâmplărilor de pe când erau tineri, făceau armata etc. Iar profesoara de română le spune de fiecare dată și anecdote. Interesante! Și, după ce le termină pe-ale ei, le cere și lor, învățăceilor, să spună și dânșii câte-un banc. Până sună la recreație...

Și pentru că băiatul se afla în fața calculatorului, mă mai interesez dacă au în sat internet. Au, cum nu! Îl descos: câte ore pe zi e pe internet? Două-trei ore, cel puțin, zice. Mai mult, pe *Odnoklasniki*. Îl rog să-mi arate și mie cum face legătura. Are să încerce, zice, dar nu știe

dacă va lua foc. Pentru că la unchiu programul e în limba... română. La dânșii, în sat, mă asigură, programele sunt numai în limba rusă. Îl întreb de ce nu-i și-n română, dar băiatul nu pricepe ce vreau: așa-i la dânșii! Toți băieții de seama lui navighează pe internet cu programul rus.

Atât a prins ochiul meu din provincie de data asta. Mă cearcă un sentiment straniu amintindu-mi de anii când apăream și eu în fața elevilor, studenților: cum oare își amintesc și ei de profesorul lor? Sunt tot acolo. Știu unde mă aflu toți colegii și prietenii mei bălțeni. Găsiți-mă. Și scuipați-mă copios. Dacă n-am făcut nimic pentru ca să vă cunoașteți rădăcinile. Și să le cinstiți. Modest. Sincer. Și, ca voi, să le cunoască și să le cinstească și copiii. Ai voștri de-acasă. Și cei care vă au de dascăli, la școală. În irisurile cărora va rămâne imaginea. Imaginea voastră.

„Duhul revanșard” își dă duhul

Poeta și exegetul literar, Maria Șleahtițchi, care în *Contrafort*-ul din ultima vreme îmbracă și roba bătaiosului analist politic, anunța recent că toate bâțâielile disperate ale clovnului nostru din palatul prezidențial (metaforele îmi aparțin) urmăresc scopul de a „menține duhul revanșard al electoratului său”. Subscriu întru totul la această deducție, regretând un pic că nu-mi aparține mie, ci fostei mele studente.

Insomniile lui Dodon Kremlinovici, legate de acest ordin putinist, începând cu ora 19:00 a lui 19 noiembrie, când s-a încheiat referendumul cu cinci colțuri roșii ce a urmărit să-l mazileze pe Dorin Chirtoacă din postul de primar, se vor înmulți înspăimântător. Pentru că „duhul revanșard” a început să-și dea duhul. Cadavrul în zvârcolire al socialiștilor, după acest fiasco rușinos, începe să se descompună. Și va slobozi putoare îngrozitoare (scuzați că vă îngreșez). Trebuie să fim pregătiți pentru asta, oameni buni, nu-i lucru de glumit. Pentru că președintele slavonilor și al moldovenilor fără minte va căuta, flancat de jujucii săi înfuriați, să inventeze fel de fel de tertipuri buimace. Ca să-și resuscite cadavrul. Stropindu-l cu apă moartă din puțul lui Putin și apă vie din puțul credulității și prostiei moldovenești.

Să nu credeți că mă răzvrătesc degeaba. Eu, din heleșteul măreț al Nordului, simt mai abtîr cum se

răspândesc putorile cadavrului pornit spre descompunere. De-o pildă: intru eu într-o farmacie micuță de lângă blocul meu, cu o mare jivină șovină farmacistă, care de cincisprezece ani îmi răspunde la binețele românești numai cu *zdraste* și, după ce cumpăr un validol, nu uit totuși s-o felicit cu prilejul „izbânzii” socialiștilor ei din capitală. Dânsa, învinețindu-se de „satisfacție”, îmi răspunde în gama „do” de sus: *Vsio vperedî, dorgoi!* Ați înțeles?

V-am spus: nu mă răzvrătesc degeaba. Pentru că acest spectacol grotesc din 19 noiembrie s-a terminat așa, pentru că moldovenii noștri sunt cei mai solidari când le spui să nu se ducă nicăieri, să nu voteze pentru nimeni. Dar, mai ales, sunt și mai patrioți când e vorba să schimbe urna de vot pe un *șaslîciok* din cârlan la iarbă verde.

Dar mai important decât orice acum e ca șefuleții partidelor de dreapta, ce-și zic și unioniste când le convine, să-și taie rânzele sunătoare, să renunțe, în sfârșit, la orgoliile basarabenești și să se așeze la masa de tratative. Și să se întrebe: ce-i de făcut, până nu-i târziu, ca duhul revanșard al celor care vor să ne ducă înapoi în țarcul roșu să-și dea cât mai rapid duhul?

Nu-i vorbă, degrabă și definitiv nu și-l dă el, nesuferitul, că-i descendent al ursului din taiga, dar, cel puțin, să-și răspândească cât mai puțin putorile canceroase. Și contagioase pentru moldovenii din gubernia R. Moldova, care la parlamentarele viitoare nu știu, zău, dacă nu vor prefera să se grăbească la urne, cum au făcut-o la referendumul contra lui D. Chirtoacă. Pe care

ni-l dorim în zilele ce urmează și mai bățaios, și mai încrezut în forțele proprii. Și, ca să le facă în ciudă lui Ceban (cu accentul pe prima silabă, că-i cu legitimație de lichea) și ortacilor săi, lasă-l să se însoare a doua oară și definitiv! Și să facă o nuntă în satul lui, cu o fanfară, ca pe timpuri, în Mihoreniul meu. Și să mă invite și pe mine numaidecât. Că am să vin. Să-mi joc baba. Acum cât mai pot.

Grăbește-te, Dorine! Eu ți-aș putea fi și *tamada*, la o adică.

Întinde-ne mâna, Bucureștiule!

Am așteptat întâlnirea de vineri seară cu Traian Băsescu la Naționalul din Bălți și după asta să mă răzvrătesc. Eram convins că dodoniștii, față de care noul Director general al teatrului nutrea o simpatie slugarnică până la alegerile prezidențiale, ar fi putut să pătrundă acum lesne în edificiu, ca să-i servească ex-Președintelui României o *podleankă*. Dar, uitate, că n-au făcut-o. Slavian-generalul n-a catadicsit să apară în fața unioniștilor ce-i umpluse generos sala, dar nu mite să le mai mulțumească ex-Președintelui României și celor doi parlamentari români că i-au onorat localul. Garda de corp a curajosului Traian a fost la înălțime, băieții din serviciul de securitate și-au strecurat lăbuțele atotvăzătoare în poșetele doamnelor, sub paltoanele unioniste ale domnilor și incidentele ne-au ocolit. *Ștabul* steliștilor și-a trimis în fața teatrului doar un grup jalnic de pârlîți cu câteva petice calomnioase. Atât.

Pe mine L.A. de joi m-a răscolit minunat de rău, vorba mihorenenilor mei, și-mi crapă răbdăul – scriu! M-au înduioșat și versurile lui Mihai Morăraș, care iarăși s-a strecurat, șmecherul, în *Poesis*, dar mi-a rupt inima cu *Litania* lui redactorul-șef – nu-s eu omul, care te lingușește, dragă Nicolae! – că m-am întreat: de ce nu a ajutat-o Dumnezeu pe maică-sa să-l nască pe Dabija-n satul meu? Nu s-a produs minunea asta, dar, oricum, uitate-l rugându-l

cu lacrima pe Domnul să vorbească cu românii în veacuri limba românească. Cu băştinaşii mei, pe care Vasile Tărăţeanu i-a chemat să iasă-n stradă ca să-şi ceară dreptul să-şi înveţe copiii în limba lor maternă pe pământul unde i-a lăsat Dumnezeu „de la Dragoş-Vodă pe români”.

Eu tot am publicat un poem-blestem când preşedintele Poroşenko promulgase acea lege discriminatorie, îndreptată, în primul rând, împotriva românilor şi a ruşilor, cele mai numeroase minorităţi ale Ucrainei. Atunci m-am întrebat: ultimii, slavoni şi ei, le calcă cu tancurile hotarele, ucigându-le copiii şi bătrânii, dar ce au ei cu românii din Ținutul Herța și nordul Bucovinei, feciorii căror mor alături de haholii lor, luptând cu bandiții lui Putin?!

Acum bandiții ultranaționaliști din Cernăuți cu cagule pe cap îl caută pe poetul patriot, Vasile Tărăţeanu – să-lucidă, ca și pe fiul său, acum câțiva ani? Sau să-l sperie, obligându-l să tacă? Dar pe Vasile îl poți reduce la tăcere doar în mormânt! Și eu, credul naiv, și alții, proști numeroși alde mine, mă bucurasem ca un copil când auzisem că, după rebeliunea Maidanului, se mai închid școlile rusești în Cernăuți! Nici în visele mele halucinante nu-mi venea vreo aburită idee că aceeași soartă vor avea și școlile românești!

Acum anunț ce mă face să mă răzvrătesc până la sânge: în tot acest răstimp cât Kievul își bate joc de demnitatea națională a românilor de pe pământurile strămoșilor lor, ce i le-a făcut cadou satrapul Stalin, cadou consfințit diavolește de semnătura ex-Preș.-ului,

Constantinescu, Bucureștiul a protestat doar prin refuzul cuminte al actualului Președinte, Klaus Iohannis, de a pleca la o întâlnire cu omologul său din Kiev. Atât. Nu merită a fi luate prea serios în seamă și retorismul blând, protestatar de la televiziunile bucureștene. Ele nu încălzesc inima zdrobită, nu șterg lacrimile zecilor de mii de mame care știu că, din septembrie 2018, copiii lor vor învăța abecedarul lui Taras Șevcenko. De ce Guvernul dumitale, Bucureștiule, a luat apă-n gură? De ce Parlamentul dumitale murmură apostolicește, dar nu votează vreo decizie curajoasă îndreptată împotriva fărădelegilor, umilințelor cu care sunt tratați frații lor români, lăsați în 1940, apoi, din 1944, la cheremul noilor stăpâni ai pământului Marelui Ștefan?

Noi,ăștia bolnavi de dulceața poeziei, vom căuta să mai înduioșăm lumea cu vreun vers tremurat de durere și neputință, dar – crede-ne, Bucureștiule! – asta nu-i va face pe legiitorii de la Kiev să renunțe la intenția lor diabolică de a ne ucrainiza! I-am adresat întrebare și lui Traian Băsescu la acea întâlnire: facem Unirea României cu Basarabia din R. Moldova, dar cui îi lăsăm pe românii înstrăinați din Ucraina? Răspunsul Domniei Sale, segmentat de tuse – era răcit, că-i om și dânsul, nu? – s-a redus la următoarea constatare care m-a trimis la semnătura ticăloasă a lui Constantinescu și nimic mai mult: nu putem avea și în viitor pretenții teritoriale față de vecina noastră, Ucraina. Iar îndărătnicul de mine a înțeles cam anapoda: disperați, herțenii și bucovinenii mei n-ar fi câștigat niciun pic mai mult în aceste zile de cumpănă

dacă în fotoliul Președintelui Iohannis s-ar fi aflat prietenul basarabenilor, Traian Băsescu.

Și totuși, și totuși... Românii deznădăjduiți din Ucraina așteaptă să le întinzi mâna, Bucureștiule! Unica, s-ar putea, salvatoare.

-

Monștrii naționali și alte pedepse

Deschid duminică-dimineață *Facebook*-ul – Doamne Dumnezeule! Poți să te mai duci cu inima curată la biserică?! – și sunt fulgerat canceros de o poză cu doi monștri stând alături la o masă cu microfon. Primul, cu barbă și mutră de Iuda, mă făcu să-l sun pe prietenul meu, Valentin Jitaru, prost, pe timpuri, ca și mine, ce-și umezea ochenele ascultând urletele unioniste ale părosului, lansate din copaci: „Măi prietene, ăsta încă nu s-a spânzurat?”. „Ce vorbești, Gheorghe! El are televiziunea lui și-și invită la dialoguri stârpiturile naționale seară de seară”.

Închid. De celălalt monstru, fâlcos, ca și mine, nu-l mai întreb. Oricum, n-are să mi-l ponosească cu juma' de cuvânt , că-i judecător, – îl mai hrănește pe amicul un post la Naționalul bălțean, condus de o pălărie proastă dodonistă – dacă-și pierde lefușoara? Încep să reflectez... Am mai avut noi în capul republicuței un monstru, venit în politică din milițieni cu caschetă transnistreană. Care căuta mereu să-i „lumineze” pe academicienii noștri în probleme de etnie și lingvistică. Uite, monstrulețul acela avea priză la *nărodul* moldovenesc, compus din mai multe naționalități! Și toate huzurind în prietenie în anii socialismului care era gata-gata să intre în dosul comunismului, dacă nu apărea Gorbaciov cu *perestroika* lui. Am stricat multă hârtie cu acel prezident și acum,

pregătindu-mi pentru editare un volum de publicistică, mă tot întreb: n-am să mi-l spurc cu acele câteva scrisori deschise adresate lui, acum devenit o jalnică epavă stricând aerul în Parlament? Poate-mi spuneți voi cum să procedez, ca să nu mă fac de râs?

Iar îmi mut greața ochilor de pe mutra părosului pe cea a fălcosului. Și mă întreb, cu mintea-mi de analist politic la genunchiul broaștei: cum ar proceda căciula actuală din fruntea statului R. Moldova dacă ar zbura spre noi *ușanka* Kremlinului cu proiectul de federalizare Kozak în dinți? Poate cineva cu o minte cât de cât sănătoasă să-și închipuie că căciula (cacofonie_obligatorie) moldovenească, repetând gestul lui Voronin, va întoarce *ușanka* din drum? Da de unde! Aflase atunci toată lumea că ambasada SUA îi insuflase cu de-a sila președintelului nostru curajul, dar, oricum, poți să-l pui alături de neputinciosul cârmaci-vasal actual?

De-aceea nu m-a luat prin surprindere refuzul lui Dodon Putinovici de a declara măcar o zi de doliu Regelui Mihai. Jalnic de mărunț va rămânea pe o filă unsuroasă de istorie acest neom. Pentru că nu pot să-mi imaginez, chiar nu pot –să nu fi avut dânsul vreun bunic, străbunic, fie unul măcar și cu foiul și barosul în cortul șatrei, care să nu fi trăit barem câteva zile sub Regalitatea de mare sacrificiu a lui Mihai I?

Unde ești, scumpule tată al meu, să-mi mai șoptești cu tremur la ureche în ajunul Sf. Paște: „Regele Mihai trăiește, băiatule. I-a felicitat iar pe toți românii la radio. Să știi de la mine: se întorc românii. N-au cum să nu se

întoarcă...”

Scriu aceste rânduri în spital. De-aceea n-am putut ieri, la orele stabilite, să las și eu câteva rânduri în cartea de doliu de la Consulatul României din orașul atât de învrăjbit slavonește al tinereții și bătrâneții mele. În solul căruia mi-e groază să-mi las trunchiul. Dar am avut norocul să plâng seara urmărind funerariile la *ProTv*, *Jurnal TV*. Într-o pauză nesuferită cu *Reclamă* – taman când sicriul Regelui copilăriei mele sovietice se apropia de cripta-i veșnică – conectai *TV Moldova 1*. Surpriză dodonistă! Televiziunea noastră publică transmitea un film rusesc pentru copii! A fost o eroare? O provocare? Cine știe? Cine știe?

Oare ce-o mai fi făcând românii mei de pe pământurile dăruite de mustăciosul cu lulea Ucrainei? Ce-o mai fi făcând în noaptea de doliu când bandiții șovini din Cernăuți scoteau hoțește drapelele românesc și al U.E. de la Centrul Cultural *Eudoxiu Hurmuzachi*? Și doar te-am rugat, Bucureștiule drag, în numărul precedent, de pe prima pagină te-am rugat să le întinzi mâna și românilor din Ucraina, amenințați să rămână fără limbă și istorie! Căci au avut un Rege Mihai până acum câteva zile care le încălzea inima și visul, dar de azi înainte, pierzându-l, cu ce mai rămân, dacă-i uiți, Bucureștiule? Că basarabenii din R. Moldova, cu ajutorul Domnului și al Dumitale, vor reuși până la urmă să scape de monștrii naționali, că au o Constituție a lor, care-i mai ocrotește, dar care constituție se pregătește să-i apere pe băștinașii mei suferinzi din Ținutul Herța și nordul Bucovinei?!

Șansa noastră: PUN-Băsescu?

Ca să nu înțelegi acest adevăr, vor să mă convingă prietenii mei bălțeni, trebuie să ai clarviziunea gânsacului babei Aniuta. Precizez: șansa celor sănătoși la minte care-și doresc cu adevărat Reîntregirea Țării-Mamă, nu reîntregirea rossiană, prin federalizare, a viitoarei gubernii, r. Moldova, cu toate actele în regulă. Simt că nu-mi prea ajunge aer scriind aceste rânduri. Punct de pornire pentru acest material mi-a fost televizorul meu de-o seamă cu bunica, *Grundig*, defect de câteva luni. De-aceea ascult, aproape seară de seară, emisiunea lui Ștefan Secăreanu la *Vocea Basarabiei*. Care mai transmite, din când în când, cântecu-mi *Orașul veșniciei Eminescu*. Ca să pot plânge. Pentru Cernăuțiul adolescenței mele, pierdut ireversibil.

Pe moderator îl cunosc – îmi venea să-l omor, pe timpuri, că nu se hotăra să se despartă de Iudoșca. Are promptitudine, e bine informat. Dar, cu emisiunile lui din ultima vreme, mă cam supără. Când o face pe echidistantul. Dar și omul prost pricepe că-i joacă-n strună Partidului Liberal. Pentru care am votat și eu, cu colegii mei bălțeni – îi îndemnam înfoiat rău s-o facă! Și – atenție, rogu-vă! – pentru care voi vota și la alegerile parlamentare viitoare. Cu o condiție: Mihai Ghimpu, cu garda-i ce nu i s-a împrăștiat și asta încă, să renunțe la utopii basarabene și, cel mai imporant, la mofturi, ambiții personale. Și să sprijine pe toate căile Partidul Unității Naționale. E,

deocamdată, unica soluție salvatoare a PL-ului său, unica șansă de a accede în viitorul parlament. Și Jana d'Arc a noastră, Maia (aliatul dânzei, cărui i-a scăzut catastrofal ratingul, n-o va face la sigur, că-l papă cei doi secundanți barosani din spate), trebuie să-și îndemne și ea neapărat PAS-ul să facă un pas curajos, pentru a intra în curtea din ce în ce mai largită a PUN-ului, cu căpitanul Băsescu la timonă – să-i iertăm greșelile, rătăcirile vizavi de doleanțele unioniștilor noștri pe timpul când era Președinte. Dacă vrea să-și salveze formațiunea și democrația în R. Moldova, așa de paie cum încă e. În caz contrar, și prăbușirea mișcării unioniste e iminentă. Ce nu-i poate conveni defel nici ei, că-i domnișoară cu creieri lucizi, nu? Pentru că vin la putere steliștii clovnului putinist, Dodon Kremlinovici. Și dacă nu-s miopi sadea cei din fruntea PUN, PL și PAS, trebuie să nu taie toate punțile spre PD, partidul-lance de guvernământ, care, dirigit de un cap creț și cu multă glagore șmecheră, și care, hrănindu-și ani mulți haznaua statului cu eurașii UE, nu-și mai poate permite să treacă în țarcul oii sterpe euro-asiatice – ar trebui să-și vâre-n cap asta și cei mai mari sceptici și antiplahotniuci.

M-au dezamăgit atacurile lui Ștefan la adresa ex-președintelui României, a cărui inimă bate în unison cu cea amărâtă a Basarabiei furate. Nu-s la curent cu referințele lui Traian Băsescu la adresa lui M. Ghimpu și PL. Ele nu mă interesează. Dacă chiar le șifonează un pic imaginea, în schimb, le face ambelor o reclamă enormă! Pentru că vin din partea lui Traian Băsescu! Care ar putea

fi șansa noastră, ultima, în fruntea unui partid capabil să absoarbe și partidutele celelalte de dreapta din teatrul nostru politic plin cu măscărici și cu aventurieri gata să-l vândă pe tata, numai să se pricopseacă pe contul transpirației câmpenești a țăranului și a muncitorului de la orașe care se află la cheremul patronului corupt. Cât privește cetățenia moldovenească... Capul PD-ului trebuie să i-o redea, că-și face de răsul găinilor justiția. Și-apoi, el e omul să se lase învins de un Durdon? Scuze pentru această neagreabilă greșală ortografică.

Dragă Secăreanule, devotat cauzei noastre cum te-am știut dintotdeauna, cu erudiția și elocvența ce-ți aparțin, convinge-i, rogu-te, pe patronii dumitale să nu folosești acest minunat și atât de singurel post de radio unionist în scopuri înguste de partid, spre bucuria lichelelor noastre naționale și a urmașilor scursurii de la Răsărit. Care, iată-i, la televiziunile rusești, în Piața unde am stat amândoi în genunchi ascultând Declarația de Independență, continuă să-și bată joc de visul de Reîntregire a Neamului. Pregătiți să ni-l stranguleze. Oricând. Dar, mai ales, când ne văd pe noi, suferinzii, dar și rânzoșii băștinași, că ne săpăm groapa unul altuia.

Jivinele, șovinele, sunt în alertă la Bălți

De când respir bioxid de carbon cu lucoare răsăriteană – da’-s peste patruzeci de veleturi de putoare! – le văzusem (pe jivinele șovine și cele naționale) și le simțisem așa alertate doar în anii gorbacioviști când cei 12.000 de „specialiști” de scursură alcoolizată de la uzina militară bălțeană purtând numele cadavrului sifilistic din Kremlin declaraseră grevă generală vrăjmășită împotriva alfabetului latin și a limbii băștinașilor cărei doar noi, frontişti speriati, îi ziceam limba română. În perimetrul curții universitare unde ne adunam la ședințele cenaclului *Vatra*. La care fiică-mea, Mihaela, le declama, iar eu le cântam textul *Doinei* lui M. Eminescu. Cumnatu-meu, neamț pursânge, dar educat muscălește la o școală bălțeană, grevist și el înfocat, refuzase categoric să-mi învălească din nou cu germantină ușa apartamentului, cărei în două rânduri „frații eliberatori” ori jivinele mancurte îi dăduse, pe ascuns, foc – să ardă împreună cu întreaga familie a lui „rumânskaia sfoloci”, Calamanciuc! Vă divulg asta, mi se pare, pentru prima oară, dar deloc nu pentru a mă erija în cămașoi de erou național bălțean, ci pentru a vă aminti încă o dată că am fost și am rămas un luptător activ cu morile de vânt.

Ziceam, jivinele șovine de la Bălți sunt în alertă de când în Parlamentul nostru care a devenit democrat ca niciodată – în anul alegerilor! – precum și în mass-media,

au pornit discuțiile în jurul problemei substituirii art. mincinos nr. 13 din Constituție cu glotonimul „limba română”. Și pentru că eu, de când mă știu cetățean basarabean cu acte în regulă , vorbesc peste tot românește, nu-i zi, oameni buni, să nu fiu stropșit de vreo jivină șovină sau de vreun mancurt băși... băștinaș, jivină deseori și mai agresivă, – la piața din centrul orașului, în magazinele din jurul blocului meu, înecat copios în noroi în toate anotimpurile, dar, mai ales, în troleibuzele noastre mărețe brejneviste.

Încep să fiu banal, ca un cipic de pensionară, dar hai să operăm cu exemple concrete. Urc eu, vasăzică, într-o dimineață din ajunul Crăciunului, în troleul cu nr. 2011, ca să ajung la spitalul municipal. Iau loc pe bancheta în fundul nenorocitului care vuia mai dihai ca bielorusul colhoznic *T-40*. Se apropie fetișcana taxatoare: *Preadiavite propusk!* Eu îi răspund cât se poate de mios că nu înțeleg ce-mi cere. Ea se încruntă și-și repetă formula foarte potrivită pentru Tula unde se produce *Kalașnikov*-ul. Eu iar mă fac nizonai. Atunci un mascul național și două țarițe șifonate șovine încep să mă atace, trimițându-mă peste Prut. Taxatoarea prinde curaj și-mi declară țipând oribil: *Ia ne hociu govoriti na tvoiom maldavanskim, tem bolee, ta tvoiom rumânskom iazîke!* (nu vreau să vorbesc în limba ta [mie, tutuindu-mă la cei aproape 73 de ani!] moldovenească, cu atât mai mult, în limba ta, română!). Între timp, ajunsesem la stația care-mi trebuia. Mă îndârjesc. Nu cobor! – v-am spus doar că-s luptător cu morile de vânt, și cu mare stagi? Mai mă hurduc o stație. Cobor la Direcția Parcului

de Troleibuze – doctorul meu din spital mai aștepte! Urc la etaj. Să-mi descarc revolta – clocotită rău! – directorului. Care, știam asta, că-i mai trecusem pragul, tot refuză să vorbească cum cred eu că trebuie. Lipsesc la serviciu: și el, și inginerul-șef. Care, îmi explică secretara ce-și lustruia unghiile, tot vorgește numai muscălește. O rog să-și noteze pe o foiță datele *jalbei* mele, ca să le transmită directorului când vine. Refuză – o face, zice, numai la ordinul șefilor. Încep să mă revolt românește, dar mai spumos. Își notează numărul troleibuzului, ziua și ora umilinței mele, sfătuindu-mă să nu-mi stric nervii de pomană.

Ca să termin cu troleibuzele, aproape aceeași istorie am avut-o și cu un tinerel-taxator, total neștiutor al limbii pe care o învățase la liceu, dar mai puțin agresiv, pe 11 ianuarie, în trol. nr. 2021. Da, să nu uit: o rugasem pe secretara directorului să-l roage frumos pe șef, ca să-i roage și dânsul, la rândul-i, pe taxatori să învețe patru cuvinte în limba țărișoarei care-i hrănește cu pâine moldovenească: *Prezentați, Vă rog, permisul*. Și, dacă mai pot să depună încă un efort, după ce li se prezintă documentul, eliberat de Primărie respectându-se buchia Constituției, să mai răspundă: *Mulțumesc*. În *hutor*-ile de unde au plecat bunicii lor după 1940 se obișnuiește, e adevărat, să se spună *blea* în loc de „mulțumesc”, dar, dacă și maimuțele pot fi dresate să vorbească, niște absolvenți ai BAC-ului din Bălți, cu atât mai abitir! Deci, în total, au nevoie să-și bage-n creierul lor șovin cinci cuvinte din limba învățată câțiva ani buni la școală. Înțeleg, că nu-s

atât de prost: cu asta, nu salvezi de la pieire oxigenul românesc din Bălți. Dar, cel puțin, noi,ăștia, luptători cu morile de vânt din așa-zisa capitală de Nord, am avea o șansă în plus, așa palidă cum e, să fim mai optimiști în această jumătate de an cât a mai rămas până la săvârșirea minunii, legate de înlocuirea, prin votul legislativului, a slinosului articol 13. Care rămâne încă a fi cel mai rușinos scuipat al clasei politice din ultimele două decenii și jumătate pe obrazul merituoșilor noștri realizatori ai Marii Uniri din 1918. Pe care noi, epigonii începutului de mileniu, „Simțiri reci, harfe zdrobite”, nu știu dacă am meritat-o și-o mai merităm.

P.S. : După ce am citit rândurile lui Valeriu Dulgheru din L.A. despre posibilul scenariu apocaliptic, orchestrat de socialiști în frunte cu bossul statului, în cazul înfrângerii acestora la viitorul scrutin electoral din 2018 (invadarea capitalei de către armata kăzăcească din Tiraspol, la rugămintea Preș.-ului Dodon), m-am întrebat și eu, ca un Pepelea bun de dus la balamucul din mahalaua țigănească de la Podul Chișinăului: nu m-oi pomeni și eu, cu prietenii și foștii mei colegi, într-o proaspăt croită republicuță federativă bălțeană?

Dispreț pentru E. Constantinescu

Îl nutresc și acum. Pentru că în modul cel mai iresponsabil, fără să conștientizeze ce blesteme îl așteaptă din partea românilor înstrăinați de pe pământurile Voievodului Ștefan, făcute cadou ucrainenilor de către tiranul Stalin, a semnat, în 1996, Tratatul româno-ucrainean. Nu întâmplător, Președintele U.S. din R. Moldova, dl Arcadie Suceveanu, în cutremurătorul său editorial din *Revista Literară*, noiembrie 2017, îl echivalează cu decizia Consiliului de Coroană din 27 iunie 1940. La această înfiorătoare concluzie Domnia Sa ajunge după ce vine cu o „statistică îngrozitor de tristă” ce ilustrează deșănțata ucrainizare a românilor ce s-a produs, mai ales, în anii de când Ucraina a devenit țară independentă. Citiți-i editorialul și vă veți convinge că noi, cei cu rădăcinile din Țara Fagilor, Ținutul Herța, nemaivorbind de năpăstuiții din reg. Odesa, suntem în aceeași măsură de plâns, ca aborigenii din SUA, demult înghițiți până-n sandale de coloniști.

Citeam editorialul și mă întrebam: ai să mai ajungi și de acum înainte nestingherit la mormântul măicuței din Suceveniul dumitale? Dar eu? N-am s-o pun de mămăligă la vama din Mămăliga în drum spre Mihoreniul meu, școala căruia e bântuiută de fantoma dispariției? Ei, pe dumneata te mai poate lua sub aripă Guvernul nostru, că ești șef mare, dar ce fac eu, un prăpădit de pensionar?

Care mai strică și el hârtia blestemându-l pe Constantinescu, de parcă pe fostul Preș. al României l-ar durea-n fund pentru critica ce i se aduce în L.A.. Dar atunci, cu stiloul în mână, inima trebuia să i se cutremure, inima! Or, semnătura ceea echivalează cu trădarea de Neam!

Scriu aceste rânduri cu saliva disprețului. Acum România, dacă nu se consideră țara lui Ivan, trebuie să-l respecte! Adică să renunțe pe vecie la pământurile strămoșilor, pe unde și-a fulgerat izbânzile Marele Ștefan! Iar eu să-mi imaginez că-n copilărie, cum se topea zăpada, nu în Dumbrava Roșie din Codrul Cosminului culegeam cu băieții din mahala buchețele de brândușe să le duc mamei, ci în dumbrava lui Taras Bulba! Obligativitatea respectării Tratatului se conține și în răspunsul lui Traian Băsescu la întrebarea mea la întâlnirea cu bălțenii.

Însăilez, rupt de dezgust, aceste rânduri și o mâhnire de păcură mă trimite la fostul meu profesor de română, Vasile Cobaschi, Dumnezeu să-l ierte. De fiecare dată, afla chiar în aceeași zi când soseam la surorile mele. Și mă aștepta cu nerăbdarea unui dascăl care neiertător de rar își vede învățăcelul în pomătul său, la o masă din scânduri îmbătrânite de brad. Era la curent cu încheierea Tratatului. Reproduc din memorie, că mi-au rămas cuvintele-i înfipte-n creier, ca niște măceși otrăviți: „De-acum, dragul meu, putem spune că suntem pierduți. Statul Român a renunțat la aceste pământuri, deci și la noi. Ucrainenii, cu frații lor ruși, au să ne asimileze definitiv. Până acum, mai aveam un crâmpei de speranță. De-acum

n-o mai am..." Împietrisem: niciodată până atunci nu auzisem din gura Domniei Sale, care ne înnobila atât de luminos la orele de literatură cu nemuritoarele versuri eminesciene, să iasă atâta disperare. N-a mai întins, ca-n alte dăți, păhăruțul de țuică să ciocnim. L-am băut așa, ca la un praznic, după înmormântare...

Prezicerea dascălului meu se adeverește, funestă. Numai că noii stăpâni ai pământurilor noastre ne vor înghiți și fără frații lor, ruși, care urmează și ei să fie înghițiți odată cu noi. Dar aceștia din urmă au oarecum o motivație să fie înghițiți, pentru că n-au venit în Cernăuți de pe Volga cu cernoziomul lor în căruță. Dar de ce trebuie să fie înghițiți românii, care, cum declară nord-bucovinenii în Apelul către dl Iohannis, nu ei au tăbărât peste URSS și Ucraina, ci URSS și Ucraina au tăbărât peste pământurile lor în 1940. Acesta ar fi argumentul forte ce trebuia aruncat în obrazul celor doi miniștri, de Interne și al Învățămintului, din Ucraina, care, zilele trecute, au avut o întâlnire la Cernăuți (una formală, de protocol, firește) cu omologii lor din Guvernul ce-și dădea duhul al României. Acesta e motivul care trebuie să-i determine pe edilii de la Kiev să-i trateze pe români, ca minoritate, cu totul mai altfel decât pe frații lor de sânge care le trec prin foc și sabie orașele și cătunele. Ar putea să le-o spună cumva, pe canale diplomatice, prin mass-media și fostul ex-Preș. al României, E. Constantinescu. Pe care nu l-am auzit până acum să-și fi cerut iertare pentru odioasa-i gafă. Nici de la mine. Nici de la nepoții și strănepoții mei. Căror, uite, prin semnătura-i fatală, le grăbește dispariția.

Însurătoarea se amână

Mă apropii de geamul chioșcului, rusoaica-vânzătoare îmi zâmbește fals, dar dulce (așa fac cam toate neștiutoarele de română din serviciul Poștei bălțene ce-l are șef pe eruditul istoric, fost profesor universitar, Vasile Guțu, – faceți concluzii singuri) și-mi întinde revista *Literatura și arta*, care, de data asta, nu zăcea ascunsă dedesuptul ziarelor rusești care, pur și simplu, le înăbușă pe cele în limba română. Scotocesc în buzunar să plătesc, dar un „eliberator” duhnind a *Troinoi* mă întrebă țintind cu unghia neagră, netăiată portretul solid de pe prima pagină: *Ăto kto?* (Ăsta cine-i?). Îi răspund că-i Acad. Mihai Cimpoi, adăugând imediat, ajutat de titlul lui N. Dabija: Patriarhul... spiritual al nostru. „Znaiu ia ătogo rumâna!” și văzui deslușit cum îi scapără ura în irisurile injectate. Diavolul din mine scrâșni, înfierbântându-mă subit: îi lămurii în limbaju-mi stâlcit, putinesc că toți moldovenii din țărișoara noastră sunt români. „I tî toje?” (Și tu tot?) rânji rusul, împingându-mă cu umărul. Și-atunci, zdrăngăni în mine struna fostului sambist amator, bușindu-l și eu ceva mai bărbătește. „Tî seriozno zablujdaieșisea” (Tu te înșeli amarnic), rânji mai pașnic rusul și mă îndemnă la calm, propunându-mi să-l ascult cu atenție, că nu-i deloc complicat, să-mi explice dânsul. Și încep să-mi aducă argumentele lui „științifice”. Ca să înțeleg, bietul de mine, că sunt moldovean. I-am întors

spatele. Și m-am dus. Spre strada Suceava, unde, de peste douăzeci de ani de când îi poartă numele, întârzie să aburească barem o zdreanță de aromă de spirit mușatin.

Întârziaseam cu o zi să citesc revista. Prima parte a „Patriarhul”-ui lui Nicolae m-a îndurerat rău: într-adevăr, n-am știut, ba chiar și n-am vrut să-i sprijinim, să-i apărăm de atacurile jivinelor pripășite, de iudele autohtone pe martirii noștri care au vrut să ne scoată din robia URSS.-ului – Vieru, Lari, Ungureanu, Gh. Ghimpu. Și iată că lepădăturile, primele (de iudele naționale nici nu mai vorbim) mai continuă să ne dea învățăminte, să ne „lumineze” de unde venim și cine suntem. Ei, avortații provinciilor, pământurile cărora mai păstrează osemintele deportaților noștri, ne cunosc mai bine istoria! Ne cunosc mai profund rădăcinile! Și nu-i mai părăsește, oameni buni, tupeul să ne dea învățăminte! Asta mă umilește cel mai mult, până la sânge mă umilește în slavonizatul „Bălțiul meu murdar până la stele”, cum îl cântă regretatul Mihai Volontir, cărui, dacă ar ști ce „patriot” a venit recent în fruntea teatrului pe care Domnia Sa l-a făcut Național, i s-ar mișca oscioarele în mormânt. A obidă, a revoltă i s-ar mișca. Căci prima mișcare a noului Director general, S. V. , după posibila victorie a socialiștilor în Parlament, bădie Mihai, va fi aducerea cât mai urgentă a unei trupe rusești pe scândura unde ți s-a scurs sudoarea actoricească pe parcurs de decenii.

M-a impresionat și materialul cald, lipsit de artificii elogioase, semnat de Acad. Eugen Simion. Care, în final, afirmă: „Urmașul răzeșilor lui Ștefan crede în continuare

că românitatea poate rămâne unită și mântuită prin cultură, dacă nu poate, deocamdată, altfel..." E înfiorător ce afirmați în ultima subordonată, Domnule Academician. Cu atât mai mult, mă faceți să înțeleg clar că asta ar fi și convingerea Patriarhului meu spiritual, sărbătoritul Mihai Cimpoi. Dar poate fi „unită și mântuită” românitatea pe această așchie vitregită de Țară, cu politicieni care, de dragul fotoliului, sunt în stare să renunțe și la părinții care i-au născut? Unde veneticii, ajutați de puzderie de canale agresive rusești de televiziune, continuă să ne bage-n cap nouă, băștinașilor, istoria lor mincinoasă, intoxicată cu putoare sovietică? Subordonata ceea „dacă nu poate, deocamdată, altfel...” , cu niște puncte de suspensie ce tăinuiesc un regret dureros, ar fi putut să nu apară în minunatul material al D-voastră, dacă mândrul cavalier, București, în anii '90, s-ar fi hotărât să se însoare cu Fata asta înstrăinată, orfană pe care o mai necinstește rusul. Cu toate că e descumpănită, înfricoșată din cauza sfaturilor cu care o înspăimântă părinții, buneii cu creierii înroșiți de minciună sovietică, Fata s-ar hotărî totuși, dar, dacă Mirele e cu mofturi... Poate că-i săracă și are zestre puțină Domnișoara Basarabie? Deocamdată, însurătoarea se amână.

Lăsați-i pe țărani să facă Unirea!

S-o facă îndrumați de creierii luminați ai intelectualilor din preajma lor – ai primarilor vrednici, aleși de dânșii, fii devotați neamului, ai dascălilor din școli care-și cunosc rădăcinile și le spun despre asta nu numai copiilor, dar și părinților când sunt invitați la adunări. I-am salutat la Facebook, topit de admirație, pe aleșii primelor primării care declaraseră că se unesc cu Țara și, peste vreo săptămână, altele vreo șase-șapte le-au urmat exemplul, înscriindu-și numele în Cartea Revenirii la sânul mamei-România. Nu-i luați în seamă pe „deșteptii” fârnâind că nu mai vor să le dea țăță Mama care-n 1940 i-a părăsit, fără să-și culce oșteanul în fața tancului roșu, ca steluța din fâsul lui Putin în neuronii lui Dodon Kremlinovici. Lăsați, teribiliștilor, istoria în pace! Ea nu-i o cocotă de bordel pe care o poți cumpăra cu euro și ciocolată. Ea-și are legile ei după care își scrie paginile: cele glorioase au putut fi scrise de popoarele care au știut să se folosească de cele trei mari daruri pe care Domnul le dă tuturor la naștere – înțelepciune, voință și demnitate. Dar își are și filele ei rușinoase, care trebuie să ne învețe să ocolim prăbușirile.

La modul serios vă vorbesc: lăsați-i pe urmașii celor care „întreaga lume-au sprijinit în urma plugului mergând” (A. Mateevici) să facă Unirea. Ghidați de

cărturarii patrioți locali și încurajați de cele mai lucide minți unioniste ale acestui meleag care se găsesc în Sfatul Țării 2. Pentru că, dragii mei visători naivi alde mine, cei din fruntea partidelor de orientare europeană nu-s capabili s-o facă. Ooo! Care Reîntregire?! Ei nici măcar democrația asta șubredă, dar țâfnoasă, orientată spre UE, nu vor fi în stare s-o încropească iarăși după alegerile parlamentare viitoare. Pentru că, dacă lucrurile vor merge și înainte așa, le vor pierde lamenable.

Pericolul cel mai mare care ne poate aduce direct în țarcul cu mirosuri fatidice colhoznice rămâne partidul putinistului Dodon. Asta o înțelege, la sigur, și fostul pușcariăș Igor, care scormonește zilnic în tomberoanele din fața blocului meu. Dar n-o înțeleg capetele infatuante, cu creieri opăriți de grandomanie ale partidelor(țelor)! Capii râvnitori la treuca înavușirii lovesc nu atât în cascheta k.g.b.-ist-putinistă a lui Dodon, ci, de cele mai multe ori, în căciula dirigitoare a PDM-ului. Care, ne convine nouă ori nu, e unica formațiune politică care-i poate bara calea fâsâitului triumfalist spre putere. N-o poate face nici PAS-ulMaiei d' Arc, pentru care am votat și eu la ghinionistele alegeri prezidențiale. Am ascultat-o recent, invitată de *În Profunzime*. Dânsa, sprijiniă de aliatul său, Andrei Năstase, dar neprezent, tot mai mult în pleșul Prim-Ministrului bate. Și, mai abitir, în cel cârlionțat din spatele lui. Dar – vă amintiți? – dacă nu le neglija electoratul, fotoliul prezidențial ar slobozi acum

fâsâituri de parfum feminin. Nu trebuie să fii neapărat Vanga pentru ca să înțelegi că cele mai multe voturi în viitorul parlament le vor avea socialiștii și PDM-ul. Nu se întrebă erudita noastră, Maia d' Arc: ea, cu cei câțiva PAS-iști foarte integri, cu cine va face o nouă Alianță spre Occident mergătoare, ca să nu dea peste noi ciuma roșie? E deranjantă a naibii întrebarea asta, dar n-ar trebui să și-o pună oare și Mihai, bățăiosul ex-Președinte interimar? Cu atât mai mult, că ne sunt la toți cunoscute „simpatiile” Domniei Sale față de imperiul putinist. Or, Legea ce va însănătoși de râia șovină, sperăm și noi, audiovizualul R. Moldova (o lovitură de grație adusă armiei lui Dodon), a fost însământată și moșită de partidul faimosului monstru al *Orei de ras*, grație bunăvoinței căruia Costică, scriitorul și actorul, n-a fost încă până acum acționat în judecată. Doar PUN-ul nu-și pune această cârcotașă întrebare, anunțând prin gura lui T. Băsescu de câteva ori: formațiunea e gata să se înfrățească cu toate suratele de orientare europeană.

Dacă cineva dintre cititorii mei mă va bănuși de obediență față de liderii PDM, nu-i om deloc sănătos, or, subsemnatul n-am avut până acum nicio tinichea din partea autorităților de toate culorile și nu le aștept – Doamne ferește! – nici post-mortem. Și nu pot fi demolat nici din vreun post, că nu-l am, și, la vârsta-mi, doar un terchea-berchea și-l mai poate dori. Există totuși o singură soluție de ieșire din mizerie, pentru care pledează mereu L.A. noastră: Reunirea cu Țara. Care nu

se prea repede să ne ia în brațe când ne vede sclifosindu-ne, cu ochii încă nostalgici, întorși spre lucoarea Răsăritului. Eu, personal, n-am așteptat nici în visele-mi cu îngerii să-mi vină Unirea de la Parlamentul moldovenesc. Cu atât mai mult, de la un referendum, organizat de lichelele naționale și șovini, care ne-ar înmormânta pentru multă vreme VISUL stelar. Considerați-mă naiv: în aceste zile cred că realizarea lui a început-o trudnicii din sate. Cei mai luminați. Lăsați-i pe țărani să facă Unirea.

Amărăciunea unui bucovinean ilustru

Și amărăciunea asta pare să mă absoarbă până la răzvrătire și pe mine ori de câte ori urechea-mi prinde vocea inconfundabilă a maestrului, care m-a răscolit din adolescență. De unde vine această mâhnire? Explic în continuare.

L-am cunoscut personal, neiertător de târziu, săptămâna trecută. I-am solicitat această întâlnire după lectura piesei Domniei Sale, *Nunta la Voloca*, pe care, la rugămintea-mi, mi-a trimis-o pe e-mail nepoțica sa. Țineam cu tot dinadinsul să-i comunic impresiile ce mi le-a lăsat lectura acestei lucrări neobișnuite în trei acte, care m-a năucit, pur și simplu. În cele aproape o sută de pagini ale ei, inegalabilul interpret și valorificator al tezaurului folcloric românesc, Ioan Paulencu, a adunat pe parcurs de decenii, șlefuiindu-le, bijuteriile muzical-dramatice ale ritualului nunții din Țara Fagilor. Nu mi s-a dat până acum să-mi vază ochii-n pagini o zestre folclorică de o asemenea autenticitate și farmec. M-a înduioșat până la lacrimi cununia religioasă din partea a II-a a lucrării, m-a înseninat așa de copleșitor Masa mare din casa socrilor mari, retrăind cu emoții solare, dar și dureroase momente de neuitat ale nunții regretatului meu frate, Mihai, această cununie „fiind impregnată cu

diverse obiceiuri, dedicate bunăstării și fertilității noii familii”, cum menționează în avizul său Victor Ghilaș.

Am citit și celelalte avize la această unică prin originalitatea-i piesă destinată publicului nostru, care nu e defel răsfățat cu asemenea producții populare autentice. Bunăoară, distinsul poet și dramaturg, Andrei Strâmbeanu, consemnează că „această perlă folclorică” e rodul unei munci, străluminată „de o dragoste și o răbdare de invidiat”. Iar dr. habilitat Vasile Pavel vine să aprecieze în mod deosebit actualitatea acestei piese „care cu siguranță va putea servi de important suport didactic și metodic la predarea în instituțiile de profil a cursurilor ce vizează ritualele populare, folclorul muzical, viul grai românesc...”, recomandând lucrarea pentru a fi tipărită.

Ei bine, de-aceea m-am și prăbușit în mâhnire împreună cu Ioan Paulencu: pe parcurs de trei decenii, piesa n-a fost nici tipărită, nici jucată. De asemeni, n-au fost transmise la radio și posturile de televiziune, încărcate rău cu producție folclorică surogat, nici filmele realizate de Domnia Sa, *Cuvânt pentru Mesia*, *Nunta străbunilor*, *Sărbătorile de iarnă*, *Spiritul gospodăriei la țară*, *Ave Maria* și alte nestemate folclorice, adunate și lucrate de maestru cu atâta dăruire românească și profesionalism, cum nu s-a văzut în așchia noastră de Țară în anii mucegaiului comunist, dar nici în aceste două decenii și jumătate de opinteli sterile democratice. *Nunta la Voloca* a fost respinsă cu ostilitate de Mihail

Sokolov, șeful Direcției Cultură a Ministerului roșu, după care, în anii de renaștere, s-a ofilit bine prin sertarele teatrelor dramatice, care i-au lămurit cu bunăvoință basarabeană autorului că n-au regizori pentru această ciudată piesă, împânzită cu mii de versuri în conăcării, orații, iertăciuni, cântece nupțiale, pe care autorul ți le poate reproduce pe de rost la orice oră de zi și de noapte. Or, teatrele o făceau pe mortul în păpușoi, căci cel mai indicat regizor e însuși dramaturgul ghinionist, Ioan Paulencu! Partinicii din fruntea instituțiilor de cultură din R.S.S.M. l-au putut înghiți pe bucovineanul român pursânge doar în două cămăși: cea de pedagog și de interpret, acesta din urmă alegându-se doar cu un singur CD. Ba mai mult decât atât, așa viguros cum e, dar de-acum în independenta R. Moldova, nu mai are ore de canto pentru bucovinean nici Academia de Muzică, Teatru și Arte Plastice!

Ca să nu mai lungim vorba, dragilor cititori, facem niște concluzii, că altele nu pot să se nască: încălziți-vă și de-acum înainte urechile la posturi de radio și ecrane ascultând surogate populare, clădite pe texte și muzică, zămislite de interpreții vremurilor noi și dedicate din belșug soțiilor, soților, copiilor, nepoților, cumetrilor, dar cântate nu plicticos bătrânește, ca la vreo nuntă din Voloca lui Paulencu, dar ca la nunțile noastre, cu hostropățuri basarabenești.

La despărțire, maesrul m-a rugat să nu scriu niciun rând despre ce-am vorbit (scuze, maestre, nu pot

să n-o fac!), cu atât mai mult, să nu dau în vileag mâhnirea lui, penru că... – i-am văzut ochii jilavi – oricum, nu se va schimba nimic – în toate instanțele unde a bătut în uși pe parcurs de decenii, s-a ales doar cu promisiuni. Iar urechea mea, pentru că sunt bolnav de dulceața ficțiunii, prinde învrăjbita replică-indicație a șefulețului, strecurată printre dinți către subalternii săi: „Ia mai lăsați-l pe bucovineanul cela de Paulencu! N-avem noi, moldovenii, obiceiurile și tradițiile noastre?”

Nu le mai au moldovenii – le-au avut, le răspunde pițigăiat glasul-mi răzvrătit din mine. Și semănau, ca doi feți-frumoși gemeni, cu cele din Bucovina, măi oameni buni! Și maestrul Ioan Paulencu nu face altceva decât să le reînvie, cu toate frumusețile lor cărunte de altădată. Ca să-i rămână recunoscătoare – îi va rămânea oare? – și Basarabia (ale cărei răni îl dor de la vârsta de 26 de ani), cinstindu-i truda și dăruirea.

Marele rău din binele mincinos

Un personaj dintr-o dramă celebră a nobelianului Luigi Pirandello exclamă patetic, dar cu o doză cutremurătoare de alarmă: „Dacă am putea prevedea tot răul ce se poate naște din binele pe care ne închipuim că îl facem!” Ridicol e sau nu, dar mi-am amintit de această replică când ascultam săptămâna trecută un dialog în rusește a unei jurnaliste cu *ușanka* putinistă prezidențială a R. Moldova. Urechile mele defecte prindeau segmentar în limba pe care am învățat-o cu de-a sila putoarea antiromânească a fâsului ieșită printre buzele veninos oțărâte a *ușankăii*, dar, în loc să mă opintesc ca să rețin măcar o țără din avalanșa de scârnăvii amenințătoare la adresa unioniștilor, în special, a primarilor și consilierilor din de-acum tot mai numeroasele primării ce și-au declarat revenirea la Țara-mamă, eu continuam să rugum replica ceea cărcotașă a dramaturgului, întrebându-mă: oare zecile acelea de mii de țărani necăjiți, la ultimele alegerile prezidențiale, tot gândeau că fac bine când slobozeau în urne votul pentru Dodon Kremlinovici? Cu siguranță că așa o fi gândit, turmentați de obraznicii steliști, care au izbândit la scrutin promițându-le țăranilor binele mincinos! Uimirea ce m-a lovit în moalele capului a fost totuși: cum de-au crezut în acest bine mincinos ce urma să-i facă fericiți în viitorul apropiat trudnicii câmpului din satele cu grădinițe, școli construite sau reparate pe banii României, pe care dodoniștii o stropeau abundent cu zoi?!

O temă foarte serioasă pentru creierii căpeteniilor din fruntea partidelor cu orientare europeană, care nici până acum nu se mai adună la o masă a înțelegerilor ar fi tocmai asta: cum și ce este de făcut pentru ca electoratul de la sate, ba și cel din urbe, să conștientizeze cât mai rapid că dâșii au comis o mare greșală la alegerile prezidențiale când au crezut în binele mincinos votându-l pe jujuca ex-KGB-istului din Kremlin. Căci până azi cei de la coarnele plugului moldav, ba și băși... băștinașii cu verighetele pe dreapta din urbele noastre muscălești nu prea se arată că au înțeles c-au dat cu oiștea-n gard! Și nici că-i potopesc regretele!

O soluție, se prea poate unică, ce le-ar bara calea socialiștilor spre treuca puterii ar fi ca toate detașamentele de agitatori-luminători din statele-majore ale partidelor de dreapta și centru-dreapta, aruncate în grosul electoratului, să le explice alegătorilor – dar numai nu în limbajul expres-ului PDM! – „tot răul ce se poate naște din binele” mincinos, promis de cornorații cu stelute după ce se vor cuibări în Parlament și Guvern.

Căci bossul nostru putinist și în acea emisiune – ce v-am spus eu?! – a fâșâit atâta demagogie despre „binele” ce se pregătește el personal să le aducă nenorociților celora de moldoveni care îi slugăresc pe mafioții ruși, de mi-am scuipat ecranul televizorului meu gorbaciovist de câteva ori. Să ai atâta nerușinare ca să le mai promiți mioriticilor ce-și lasă vetrele, sclavi la ruși, și pensie binemeritată rossiană, dacă vii la putere, e culmea impertinenței pe care n-o poate avea niciun șătrar, zău că! Aș putea să vă

povestesc despre ce-au pățit doi nepoți ai mei plecați la muncă în „raiul” imperiului rus, de s-au întors acasă cu buzunarele goale, bătuți măr, escortați la gară de bandiții cu revolvere, despre moartea năprasnică a unui nepot al soției, familist cu doi copii mici, prădat și ucis mișelește de către năimiții patronului de șantier. N-o fac. Ar fi și de prisos. Pentru cititorii *L.A.* și așa e clar ca bună ziua: cei care vor să ne întoarcă în țarcul răsăritului întunecos vor călări și în acest an electoral mârtoaga binelui mincinos care va însemna pentru toți acei care se vor lăsa dodonist-îmbrobodiți o amarnică dezamăgire.

Unitatea Neamului. S-o perpetuăm!

Scrisoare pentru domnul Vlad Plahotniuc

De pe paginile LA, am îndemnat lumea cu titlul unui *Răzvrătit...* de-al meu: „Lăsați-i pe țărani să facă Unirea”. Dar ei, dle Președinte Vlad Plahotniuc, n-o pot face doar cu declarațiile lor căror tare ne place să le zicem simbolice, semnate de niște consilieri – patrioți, curajoși, așa e, dar totuși puțini! Și-s înconjurați de sute de rățăciți cu garduri mândre, clădite din banii argățiți la mafioții rossiani. Ați priceput? De-aceea, miercurea trecută, la „Butonul roșu”, Iurie Leancă (e fost Premier și Vicepremier acum, dlor!) căuta s-o convingă pe dârza Ana Guțu: Reîntregirea se poate realiza prin referendum (e clar că l-am pierde acum!), dar până atunci (când îl vom putea câștiga), trebuie să facem ceva! Adică să batem în cuie niște proiecte româno-moldovenești care ar apropia cele două state.

Frumos și logic, la prima vedere, vorbește responsabilul pentru Integrare în UE, dle Președinte Vlad Plahotniuc. Dar, cum foarte bine înțelege dumneata, și noi de asemeni un pic, aceste proiecte, până acum doar mimate, se pot întinde până la sfântul așteaptă! Până ajungem la acel râvnit de mancurți și de proști referendum ce-ar putea fi, chipurile, câștigat, rămânem fără populație,

dle Președinte! Reîntregirea trebuie făcută acum, în acest an de către Parlament – te pricepi dumneata cum să-l convingi s-o voteze. Până când n-au părăsit țărișoara și scriitorii, și savanții de la Academie (e alarmant că aceasta din urmă n-a declarat în corpore o declarație întru susținerea celor peste o sută de primării), or, marea majoritate a intelectualilor apți de muncă ne-a părăsit de-acum meleagul.

Misiunea istorică a Reîntregirii Țării trebuie să ți-o asumi dumneata, dle Vlad Plahotniuc. Creierul ce-l ai îți permite. El te-a ocrotit foarte bine până acum de tot felul de mârșăvii. Și te va ocroti și în continuare. Numai dacă vei avea forță morală, curaj să-ți jertfești chiar capitalul agonisit în numele celui mai luminos ideal național spre care au râvnit, sunt sigur, și bunicii dumitale – asta îți va immortaliza numele, și pe cele ale copiilor, nepoților dumitale, în Cartea memoriei sfinte a Neamului. Să nu-ți pară cuvinte mari. Acum e momentul. Când satele sunt alunecate în sărăcie și disperare și vor o ieșire din impas. Dar una imediată! Pe care le-o poate ofeți doar Unirea. Și când mai continuă ticăloși gen N. Pascaru de la „Voievod” sau alți tripăduși jalnici de la „Potomki Stefana” să-i zăpăcească și mai tare pe moldovenii noștri care nu mai știu ce vor. Aceste javre ticăloșite ce se plodesc în studiourile *NTV*, *Accent TV* mai au și nerușinatul tupeu să se ascundă sub numele lui Ștefan cel Mare și Sfânt, asasinându-i memoria! – cât îi vom mai răbda, dle Președinte al PDM, pe care l-am dori cât mai rapid PD al României Reîntregite? Te sperie Transnistria? Renunță la

enclava cea. E o mare utopie să gândești doar că ar putea fi recuperată vreodată – au renunțat cândva muscalii în mod pașnic la pământurile ocupate? Dar teme-te de Transnistria deocamdată. Și de capul marelui fâs din fotoliul prezidențial – e pregătit în orice clipă să cheme hoarda putinistă nr. 14 să înece în sânge Parlamentul și Guvernul. Anunțând că o face în numele „salvării” democrației! Pe găgăuzi îi calmezi dumneata – oferindu-le de mâncat și de băut mai mult decât Putin care le recrutează doar instigatori.

De azi încolo, dragi prieteni și colegi de breaslă, considerați-mă, dacă vreți, un Guguță naiv și credul – nu-mi pasă! Eu îmi fac publică ideea: Reîntregirea Țării noastre părintești, care de-acum au început s-o facă obidiții și de toți amăgiții noștri țărani, e posibilă! Chiar în acest an. Dar numaidecât ajutați de Preaînaltul. Care va trebui să găsească un Izbăvitor. Aici, în republicuța asta croită la repezeală, cu aprobarea Moscovei. De această dată, am convingerea, Izbăvitorul n-are cum să fie unul cu barbă, răcnind din copaci, – timpul marei noastre naivități s-a dus! – dar niciunul dintre certăreții, rânzoșii lideri din vârfurile optuze ale unor partiduțe de dreapta. Acest salvator poate fi doar unul cu părul ondulat, cu ochi mijiiți, fără binecuvântarea căruia nimic nu se mișcă-n felia asta de provincie românească în ultimele două decenii. Dacă, firește, nu vom mai continua să fim proști de tot crezând în toate scornelile râvnitorilor să-i ia locul.

Ceea ce v-am spus până aici, dle Președinte Vlad Plahotniuc, n-au fost sfaturi, ci îndemnuri. Asta și-o poate

permite chiar și unul ca mine. Dacă o face sincer. Și cu durere pentru Neamul nostru, care nu-și mai poate aduna pe aceeași tulpină ramurile răzlețite. Ajută-l să și le-adune! Istoria nu uită de fiii ce-și perpetuează Unitatea poporului care i-a dăruit pământului. Cu toate rănilor lui cum e.

Blocnotes

Moștenirea, genele visătoare

Trebuie odată și-odată să duc la bun sfârșit și poemul ăsta de adio, mi-am zis, sosind la căsuța de vacanță de sub pădure, unde, de atâta liniște și singurătate, simt uneori că-mi încremenesc gândurile untr-un vid, înfășurat în juru-mi în cercuri invizibile, vid penetrat (aiureală: cum poate fi penetrat vidul?) doar de trilurile privighetorii și ale altor păsări ce nu-și odihnesc gura nici noaptea. Cu blocnotesul pe burtă, lungit pe-un ogheal vechi, sub nuc, răsfoiesc... Găsesc: primele trei strofe înșiruite tremurat, scâncind în rânduri înghesuite (aveam atunci câteva pahare!) pe fundalul foii de-un galben diluat... Îl începusem când înfloriseră merii (o tristețe stranie dă peste mine când albinele polenizează merii) – acum, iată, trebuie să le culeg fructele...

Am început eu mai multe-n viața mea și nu le-am dus până la capăt, dar un poem de adio, dacă-l lași neterminat într-o casă însingurată de sub pădure, e ca un tată nevrednic care nu se mai hotărăște să-i lase bastardului moștenirea de trei parale ce i-a promis-o. Dacă meditezi metafizic, adică puțin anapoda, un poem de adio

ca respectivul (dacă va respira întreg vreodată!), scris muncit, cu poticneli, dar până la punctul, ultimul, tragic, ar putea valora mult mai mult decât, bunăoară, o casă arătoasă și bine mobilată. Ei, cât ar fi să reziste o asemenea moștenire? Un secol? Două? Trei? Dar dacă se întâmplă s-o scoată moștenitorul la vânzare? Și să vină altul, un străin de aiurea ce-și usucă obielele bocancilor șovini pe bronhii doinei noastre, dacă vine un tip ca ăsta să-i inspire aerul dintre pereți, pe care l-au expirat plămâni tatei, ai bunelului? Ce se alege din mâhnirea și speranța, suferința și bucuria acelu aer?

Un poem plămădit în flacăra durută a inspirației e cu totul altceva. El nu poate fi scos la vânzare. Nici vândut. Cei care vin din urma ta n-au cum să nu-l moștenească – vor dâșii ori nu vor! Urmașul nu-i întreat: „Tu nu dorești, măi, să moștenești un poem? Un poem de adio în care sufletul poetului se rupea în bucăți – ți-e tată, omule, nu ești mândru?” Sau: „Ți-e bunel, nesimțitul! – s-a zbuciumat, fript de disperare, a ars în patima unei iubiri târzii și neîmpărtășite, hrănindu-se cu miezul de cozonac al iluziilor, și, iată, îți lasă poemul ție, norocosule!”

Fiu-su' (nepotul), moștenitorul de drept, dar nepricopsitul cu genele tale visătoare, ar putea rânji mefistofelic: „Îmi șterg dosul cu poemul lui. Mie să-mi lase o vilă la curte, cu un BMW în fața porții, – o poartă de 2,5 metri înălțime, din fier forjat, pe care s-o deschid și s-o închid, ca și televizorul, din mașină plecând sau întorcându-mă acasă. Adică, o vilă cu două-trei nivele,

dom'le, împrejmuită de un gard de piatră, înalt ca și poarta, ba poate și mai..., un gard solid ca zidul chinezesc, împănăt deasupra cu țepușe ascuțite de fier, prin care, dacă e posibil, să circule curentul electric, să-i faci zobi pe șmecherii de hoți de vor încerca să sară în curtea mea cu pomi exotici...”.

Dar, poate, e mai bine să împietrești onest în anonimat și să lași poemul acela să-l termine sau să-l scrie din nou altcineva? Dacă simți, cu trezia sufletului simți că n-are cine să ți-l moștenească. N-are, pentru că genele tale visătoare, acele flăcărui enigmatice ale cromozomilor, n-au putut ori au refuzat – numai dânsule știu de ce – să alunece în sângele celui care-ți asigură continuitatea arborelui. Atenție! De genele visătoare vorbesc – ar fi fantastic să le fi moștenit și pe cele creatoare. Adaug acest „și”, pentru că pe acele din urmă nu le poți avea, singure, fără cele dintâi. Genele creatoare – miraculoase și ele, dar ziditoare – n-au cum da rod fără genele visătoare. Primele își absorb seva zămislitoare de frumuseți din ultimele. Or, genele visătoare, acele enigmatice flăcărui, cum le numeam, își pot purta și risipi luminile pe pământ fără să simtă neapărat lipsa celorlalte gene. Fericitul (sau, poate, nefericitul?) lor moștenitor va dori la sigur să se căpătuiască, testamentar, cu poemul. Și să îndemne și pe urmași să se aplece asupra suferinței și speranțelor lui iluzorii.

S-ar putea ca semănătorii visători ai sângelui tău să nu-ți memoreze și să nu-ți transmită nici posterității numele. Ei și ce? Contează că pe retina ochiului visător al

neamului tău se va reține, în veacuri, poate, imaginea de floare tristă a femeii pe care-ai zidit-o-n poem, că pe membrana auzului cântător al aceleiași neam va vibra din când în când și versul tău suferind...

După ce chinuiesc încă două strofe cu pixul, simt strecurându-se-n mine banalul, scorburându-mă. Golindu-mă cu amar, vreau să spun. Ce harababură e-n blocnotesul ăsta al meu! – pe aceeași filă se înghesuiesc adnotări de toată seminția.... Notez și eu în coada lui pentru urmașii care nu vor dori să-mi moștenească poemul: *N-am să vă port pică dincolo. Pentru că... sincer mi-e milă de voi – genele cromozomilor voștri au blestemul să nu-mi moștenească visarea...*

-

Flămânzirea de carte

S-au schimbat tragic lucrurile în ultimele sute de ani la capitolul, hai să-i zicem *Flămânzirea de carte*. Pe timpurile aristocrației, marii boierii, cititorul flămând de carte era sătul cu stomacul. Odată cu apariția și plodirea celei mai mari năpaste ale Terrei – bolșevismul, pământul începuse să cunoască un nou tip de cititor – sătul de carte, și flămând cu stomacul. Tragedia acestui început de mileniu constă în faptul că numărul celor sătui de carte crește înspăimântător. În țările civilizate, cu o economie avansată, cei flămânzi cu stomacul devin din ce în ce mai puțini. Dar asta nu înseamnă că, fiind tot mai puțin pauperizați, deci și mai puțin flămânzi, devin tot mai însetați cititorii!

Subsemnatul, având doi vlăstari scumpi la Paris unde muncesc și locuiesc de mai mulți ani, am rămas perplex aflând că și-n capitala culturii europene, în afară de tineretul studios care e nevoit să se aplece asupra cărții ca să-și ia diploma, celelalte categorii de potențiali cititori au o flămânzire de carte tot mai moleșită. Să le fi anihilat nobila flămânzire o altă flămânzire înfiorătoare a secolului ce-l trăim – cea de internet? O fi și asta. Dar cititorii constanți din Franța, de vârstă medie și cea înaintată, zic acei vlăstari, au biblioteci solide la domiciliu și nu-s prea dornici să stea-n scaun ore întregi, țepeni, în fața

calculatorului, ci preferă, mai degrabă, în orele libere, să-și pună o pernă sub cap și, sub mângâierea luminii lămpii de masă, să mistuie în tihnă o pagină de carte.

În gubernia R. Moldova, cei care nu trec pragul bibliotecilor, duși de căpăstru (de cele mai multe ori, de bibliotecar, firește) sunt, de obicei, amărății care încearcă (ah, ce suflete încărcate de naivitate infantilă au!) să-și amăgească foamea prin citit. Nu improvizez deloc: ieri, la o oră înspre spargerea târgului, stam în rând să cumpăr brânză de vaci – era 15 ianuarie și soția mă aștepta acasă cu un kg de făină și unul de brânză de vaci, că-mi invitasesm pentru deseară la colțunași și un pahar de vin doi prieteni constanți, cu care în fiecare an sărbătoresc ziua de naștere a Poetului nepereche. Și îl priveam din spate pe un bărbat care, gârbovit, gusta, când dintr-un caș, când din altul, întinse pe ștergere curate de către gospodinele din satele limitrofe Bălțiului, – îi venea greu, se vede, să decidă din care să cumpere. Când am ajuns chiar în spatele lui, se hotărî: comandă trei sute de grame. Țăranca cu brânza îi cântări, omul plăti, și, când se întoarse, mă înfiorai urât: era doctorul habilitat X, fire lunecoasă, cu care nu fusesem niciodată în relații de simpatie roz reciprocă și care, pensionar fiind de câțiva ani, catedra nu-l mai ferecea cu ore. Îl vedeam strivit melancolic și mă luai pe urmele lui. Se mai opri la o tarabă cu carne de vită, contemplând-o palid, poposi apoi lângă cele câteva tarabe cu stocuri etajate de ouă. Cumpără cinci – o întrebai chiar pe vânzătoare când îmi numără și mie o *deseatkă*. Am ieșit după el și îl urmași până-n dreptul

Bibliotecii Municipale „Eugeniu Coșeriu”. Și, când îl văzui că o cotește spre ușa deschisă, îl strigai. Discutarăm în picioare despre prețuri la produsele alimentare, dar la despărțire îl întrebai dacă a rămas același cititor pasionat: „Ei, care pasionat? Citesc, să mai uit de foame, Gheorghe... Cu pensia ce-o am nu reușesc să-mi plătesc decât în jumătate căldura termică, lumina, gazul, apa... Am renunțat la serviciile internetului, televiziunii cu cablu, mi-am vândut cărțile rusești pe prețuri de nimic... Stau în bibliotecă patru-cinci ore, după care mă întorc acasă și iau cina. Cititul în bibliotecă mă ajută să evit prânzul...”

Mai puțin știu cum o fi în capitala celor mai avani cârmaci ai puterii, vânători de fiare în Pădurea Domnească, dar în or. Bălți, confirmă și bibliotecarele, cititul cărților e, deocamdată, pentru pensionari, remediul cel mai lesnicios pentru îmblânzirea foamei. Și, poate, cel mai util și salutar, pentru că el, cititul, poate fi nu numai o banală amăgire a stomacului, ci și un act de progres cultural. Pentru că doctorul habilitat X, arhivar pasionat din tinerețe, ar putea descoperi, pe stomacul gol, asemenea lucruri, după care patrimoniul cultural basarabean al plesni măcar dintr-un oscior de mândrie.

În loc de postfață

„Sufletu-mi apasă nouri de suspine, Bucovina mea...”

E creștin vrednic, cărui merită să-i încredințezi, fără pic de îndoială, întru păstrare, taina cea mai sacră, iar pe deasupra, tot ce ține de sclavia acestei enigme: speranța și deznădejdea, cazna și mizeria, succesul-pitic și eșecul guliverian. Știe să asculte, ca rar semeni de-ai noștri, nașterea în convulsie și agonie a unei fărâme de idei sau a unei frânturi de gând neaoș și presimte, adeseori, cu rădăcinile neciopârțite ale sufletului, cataclismul unei înfrângerii ori fatalitatea unei izbânzi, fiindcă e născut cu harul de a fi rigă încoronată pe cea mai frumoasă filă a zodiei – zodia visului – iar taina creației ține de icoane, zei și reverie, viața în artă rămânând o purure rugă, o amăgire eternă, o năzuință efemeră.

Și-a împletit de unul singur, trudind cu disperare de ocnaș, o necruțătoare lege, pe care urma, mai întâi, s-o sfideze, apoi s-o sfințească și, la urmă, s-o înfăptuiască: o preaimbecilă dragoste și credință în oameni, mulți dintre care, odată cu scurgerea implacabilă a timpului, l-au izgonit și l-au trădat mai la toate fântânile ieșite în cale, izbindu-l fariseic cu ciutura de gorun în obraz – să-l înece

sângele și să-l învețe minte odată și pentru totdeauna ce mâncare de pește este bunătatea și mărinimia.

Dar în van au fost străduințele neprietenilor, pentru că el încă din albie se logodise temeinic cu iluzia, cu dragostea osebită de prieteni, cu înfrângerea ticălos organizată de potrivnici, cu dureri și înțelegeri ce duc cuminte în lumea basmului – unica staniște, deocamdată, ce nu întinează destinele. S-a priceput de fiecare dată, ca un mag călător în stele, să schimbe calomniile și jignirie, cu care a fost etichetat fără pic de milă, în simbol al demnității solitare, în scânteie a luminii primenitoare. El nu învinge scandalos, ca prezenții, dar nici nu cedează rușinos, ca deputații. Cumsecădenia și dărnicia lui au durata fântânilor de la răscruci de drumuri, izvoare ce încă n-au încăput în mâinile hulpave ale spânilor patrihoți. Orbecăind prin pâclă și beznă, mulți pribegi s-au oprit, la timpul convenit, să-și potolească setea cu vлага dătătoare de speranțe, doar vânătorii și vânzătorii de neam le-au ocolit tâlhărește. Gheorghe e o veșnică scuză cu majusculă, un îndărătnic ce dansează frenetic, ca un discipol fanatic de-al lui Curbet, pe tăiș călit de baltă, proaspăt dat la tocila vieții. E un ostatic-volintir, care se dă întruna huța, ca tălăncuța la gâtul mioarei, în scrânciobul războaielor pierdute.

Îmbrăcat grijuliu în haina lui Messo, a tăiat fără ezitare nodul Gordian și a trecut hotărât în 1963 Rubiconul din labirintul Țării Moldovei de Sus în labirintul Țării Moldovei de Jos, lăsând firul Ariadnei, drept talisman, în strămoșeasca Dumbravă Roșie din Codrul Cosminului,

dată de pomană cu dărnicie diavolească de aprigul fumător din lulea, cu întreg Ținutul Herța, cu tot cu locuitori, datini și folclor, altei țări, altui regim, altui stat. Și dacă bădia Petre, fratele mai mare, pornit în bejenie cu exact douăzeci de ani în urmă,, rupsese două perechi de opinci pentru a se aciua pe viață în Roșiori-de-Vede, jud. Teleorman, adică mai acasă decât acasă, apoi el a rupt-o doar cu Mihoreni, îndureratul sat de baștină, îndrumat și povățuit părintește de bunul Vasile Cobaschi, director de școală și profesor de română, un veritabil Aron Pumnul al lui Gheorghe Calamanciuc: „Măi Ghiță, măi, oare chiar să nu fim noi vrednici să avem în sat scriitorul nostru?”

Aman mucalit dascăl! – bucovinean get-beget, ce vreți? Atât i-a trebuit să-i spună, parcă l-a picat cu ceară, nu alta! Și hotărî să mai zăbovească o vreme cu deshumarea fântânii aducătoare de viață, săpată în adâncuri cu răbdare de Sisif de către Ilie Calamanciuc, tatăl său, pe care mancurții localnici și de aiurea o astupaseră mai dihai decât reactorul aducător de moarte de la Cernobîl. S-a decis să mai amâie puțin înverșunata luptă cu Goliat, să înșface grabnic lampa lui Diogene și, crișcând avan, să treacă pe sub furcile caudine și să pornească fără întârziere în căutarea lui Pygmalion și Galatei. De fapt, galateele rămăseseră acasă, la Mihoreni – surorile Gheorghina și Viorica, harnice și vrednice bucovinence, dar crunt oropsite de soartă, chiar văduvite de dreptul de-a-și câștiga sfânta pâine „în colhoz, pe dealul mare” – sora Viorica de patru ori și-a lăsat cei cinci copilași în grija mamei Catinca și a făcut „pohod na Sibir”

la prășitul sfeclei de zahăr: dacă viața românilor bucovineni e amară ca fierea, încaltea a „eliberatorilor” să le fie dulce ca mierea – „Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină...”

Și iată că azi Mihoreniul are, în sfârșit, scriitorul său, ziaristul lor, membrul Uniunii Teatrale al lor – victorie, nu glumă! O victorie mai abilitată ca a regelui Pirus, pentru că, după ce i s-au evaporat aburii euforiei, după ce s-a săturat să admire carnetul de scriitor, și-a dat seama, cu groază și uimire, că dintr-odată, nitam-nisam, atât pentru surorile din Carpați, cât și pentru fratele de peste Prut, fiica și nepoțica din București, a devenit „zarubejnii pisateli” sadea: cu limbă aparte, naționalitate aparte, cu țărișoară independentă și suverană tot aparte. *Guleai, bade!* Nu-i vorbă, soția și fiica, Dumitrița, cu viză de reședință bălțeană, îi citesc opera în original, dar ce face sărmanul scriitor cu limba moldovenească și cu neamurile de „peste hotare”? Îi trebuie de urgență traducător la gât! Pentru că așa e legea: „zarubejnaia literatura” se traduce din moldovenește – în românește, din românește – în bucovinește și din bucovinește, iar în moldovenește. Turnul Babel, nu altceva! De n-o traduci, cei „de dincolo” nu vor descifra nici la calendele grecești, nu că, Doamne ferește! conținutul povestirilor, poeziilor și pieselor de teatru, dar nici măcar titlurile lor fără o traducere acătării. Ce pot înțelege cititorii „de peste hat” din, să zicem, „Împăratul îmbrobodit”, „Mărul fermecat”, „Ucigașii mamei, ucigași”? Nimic! Parcă noi, la rându-ne, pricepem vreo iotă din „O scrisoare pierdută”, „A treia țeapă”,

„Apus de soare”? Este? Desigur că este, altfel, te devorează Moloh! Iar azi, ca jurat, nu prea avem traducători de forță, fiindcă Bruhis și Condrea au plecat demult spre Pământul Făgăduinței, Alexandru Cozmescu și Vitalie Baltag s-au înălțat în lumea celor drepți, Igor Crețu e suprasolicitat și iată că proaspătul cronicar rămâne cu opera necitită, neînțeleasă, nepublicată...

Din punct de vedere geografic, situația e și mai delicată. Să ne închipuim că-l apucă un dor nebun de frate și copii, urcă în mașină și, peste câteva ore, se trezește cu sârma ghimpată de la Sculeni în parbriz: „Încotro?” îl întreabă pograncierul. „Mă-c-acasă”, răspunde ferm Gheorghe. „Documentele!” insistă cătana. „Ce fel de documente?” întreabă nedumerit scriitorul. „Documente că te-uci acasă, altfel, întoarce-ți „tacika” cu 380 de grade și du-te în „accident,, sau pe alte globuri pământeste, numai nu acasă. *Nizea!*”

Amicul nostru se execută, întoarce limuzina, conform gradelor explicate și, peste alte câteva ore, se trezește cu altă sârmă ghimpată buhnită în nas – cu cea de la Mămăliga. „Kuda, dorogoi?” se interesează kazakul. „Nu la Dorohoi, eu mă-c-acasă, bi-bi”, îi lămurește bălțeanul. „Davai baksî!”. „Dacă baxă n-am, că demult mi-s rupți papucii, cumpărați pe timpul lui Mircea Druc. „Drug-nedrug – nazad, blea!” (Ultimul cuvântel e împrumutat din „Răscrucea celor proști” de Ion Druță).

Apoi, după asemenea corvoadă, să nu-ți treacă pe vecie dorul de frați, surori, copii, neamuri și baștină? Scriitor ai vrut să fii – poftim scriitor! „N-oi uita vreodată,

dulce Bucovină, geniu-ți romantic, munții în lumină...” –
ba o să-i uiți, că nu e cum vrei tu...

... Ca om, Gheorghe Calamanciuc e un sacerdot de o generozitate de invidiat, noblețe ce-l costă timp, nervi și bani (când se întâmplă de-i are!), noblețe împărțită cu dărnicie oricui îi cere sprijinul la ananghie: de la cei din stradă până la colegi, care adeseori fac abuz de ea. Pornit hăt demult în căutarea destinului, călare pe desagă, în care păstra clironomia casei părintești – un volumaș de Eminescu, carte sacră pe care a avut-o drept manual de limbă, istorie și omenie, a rămas mereu același: un pic uituc și zăpăcit, cu memorie bucșită de cărduri de gânduri și cuvinte, cu turme de amintiri și datini, cu titluri de piese și crâmpie de romane, cu cirezi de rime și dor de premiere. Azi cosește îndrăcit imașul celor cinci decenii, pregătindu-și o miriște cum n-a mai văzut Europa – miriștea bunătății și generozității seminției Calamanciuc.

Pavel Proca

(Curierul de Nord, 4 februarie 1995)

Cuprins

